

Higasino Keigo

„A japán Stieg Larsson”
Time Magazin

2 000 000
KOPÍRÁSOK

A GYILKOS ISMERETLEN ✓

Libri

X - A gyilkos ismeretlen

Higasio Keigo

Libri (jún 2012)

Címke: krimi, thriller, regény, Fizika

A kamaszlányát egyedül nevelő Jaszukóhoz váratlanul betoppan erőszakos exférje. Heves vitába bonyolódnak, és a férfi végül holtan végzi. Szomszédjuk, a különc matematikus már régóta gyengéd érzelmeket táplál az asszony iránt. Felajánlja, hogy biztosítja számukra a tökéletes alibit. Az egyetlen kikötése, hogy Jaszukóék mostantól szóról-szóra kövessék az utasításait. Mikor a tokiói rendőrség felügyelője a helyszínre érkezik, egy brutális gyilkossággal szembesül. Ám a bizonyítékok sehogyan sem állnak össze, ezért briliáns eszű fizikus barátjához fordul segítségért. Kezdetét veszi a lángelmék csatája: az egyik zseni hideg logikával igyekszik feltárni az igazságot, míg a másik heves szenvedéllyel küzd, hogy megmentse a szeretett nőt. Higasinó Keigó világhírű, Naoki-díjas, japán bestsellerszerző. Lendületes, meghökkentő fordulatokkal teli krimijéből több mint kétmillió példány fogyott világszerte.

Higasino Keigo

A gyilkos ismeretlen

1

Isigami szokás szerint reggel 7 óra 35 perckor indult el otthonról. Hiába volt már március, még mindig hidegen fújt a szél. Állát a sáljába fúrta, ahogy nekiindult. Mielőtt kilépett volna az utcára, a biciklitárolóra pillantott.

Sorakozott ott néhány darab, de az a zöld, amit keresett, nem volt közöttük.

Úgy húsz métert mehetett dél felé, amikor egy széles úthoz ért. Ez volt a Sin Óhasi, vagyis az „Új Nagyhíd” útja. Innen balra, tehát keletre terült el az Edogava kerület, nyugatra pedig a Nihonbasi városrész. A kettő között, a Nihonbasi innenső oldalán folyt a Szumida folyó, és efölött ívelt át a Sin Óhasi.

Isigami munkahelyére egyenesen tovább, dél felé vezetett a legrövidebb út. Innen pár száz méterre volt a Kijoszumi Teien park, ő pedig a park közelebbi oldalán található magángimnáziumban dolgozott. Más szóval tanár volt. Matematikát tanított.

Megállapította, hogy épp az orra előtt váltott pirosra a lámpa, ezért jobbra fordult. A Sin Óhasi felé tartott. A szembeszél meglebegtette a kabátját. Zsebre tette a kezeit, és kissé előredőlve, egyenletes tempóban gyalogolt tovább.

Súlyos felhők borították az eget. Visszatükröződtek a Szumida vizén, így a folyó koszosnak tűnt. Egy kis hajó haladt rajta felfelé, Isigami azt nézte, amíg átment a hídon.

A túlsó végén lement a lépcsőn, át a híd alatt, majd tovább a Szumida partján. A folyó mindkét oldalán sétálóút vezetett. Mivel a családok és a párocskák inkább csak a következő, Kijoszu-hídtól kezdve korzóztak errefelé szívesen, ide, a Sin Óhasi közelébe még ünnepnapokon sem nagyon jött senki. Ennek az oka nyilvánvalóan az ide épült, kék nejlonnal fedett hajléktalan-lakások végeláthatatlan sora volt. Mivel az autópálya közvetlenül fölöttük futott, a hely biztos menedéket nyújtott a szél és az eső ellen. Ezt bizonyította az is, hogy a folyó túlsó partján egyetlen kék házikót sem lehetett látni. Persze ehhez az a tényező is hozzájárulhatott, hogy valószínűleg a maguk módján a hajléktalanoknak is praktikusabb volt egy csoportba tömörülni.

Isigami változatlan tempóban folytatta útját a kék házikók sora előtt is. A legtöbb épphogy csak olyan magas volt, mint egy ember, sőt néhányuk alig derékig ért. Házikó helyett inkább doboznak lehetett volna nevezni őket.

Igaz, ha csak aludni akar bennük az ember, valószínűleg ezek is megteszik.

Az építmények mellett, mintha csak előírás lett volna, szinte mindenütt vállfák lógtak, mintegy jelezvén, hogy itt is zajlik az élet.

A töltés szélén lévő korlátnak dőlve egy férfi mosta a fogát. Isigami gyakran találkozott vele. Valamivel hatvan fölött járhatott, őszülő haját copfba fogta. Dolgozni valószínűleg már nemigen akart: ha fizikai munkára pályázott volna, nem lófrál itt ilyenkor, az olyan munkákat ugyanis kora reggel osztják. Ő viszont valószínűleg még a munkaközvetítőbe sem fog ma bemenni. De hiába is ajánlanának neki valamit, hiszen ilyen lenőtt hajjal interjúra sem mehet. Bár természetesen annak az esélye, hogy az ő korában munkát ajánlanak neki, rendkívül közeli volt a nullához.

Egy férfi a vacka mellett épp nagyüzemben taposta az üres alumínium dobozokat. Isigami már korábban is többször szemtanúja volt ennek a jelenetnek, így magában *Dobozosnak* nevezte el. Ötven körülnek tűnt, és láthatóan mindene megvolt a hétköznapi élethez, még egy biciklije is, ami biztosan jó szolgálatot tett neki dobozgyűjtéskor. A legszélső, ráadásul a többiekénél kicsivel beljebb fekvő terület feltehetőleg kiemelt helynek számított. Ebből gondolta Isigami, hogy a *Dobozos* régi motoros lehet már ebben a gyülekezetben.

Kissé távolabb attól, ahol a kék nejlonos viskók sora véget ért, egy másik férfi ült a pádon. Valaha bézsszínű kabátja szürke volt a kosztól. A kabát alatt zakót viselt, az alatt pedig inget. A nyakkendője biztos a kabátja zsebében van – következtetett Isigami. Őt *Mérmök* nek nevezte el magában.

Egyszer látta is egy ipari szaklapot olvasni. A haja rövidre volt nyírva, az álla borotvált. Ebből tudni lehetett, hogy a Mérmök még nem adta fel, hogy egyszer újra elhelyezkedjen. Talán aznap is épp a munkaközvetítőbe készült.

Csakhogy valószínűleg nem fog munkát találni. Ahhoz, hogy találjon, előbb le kellene szállnia a magas lóról. Isigami úgy tíz nappal ezelőtt látta őt először. Még nem illeszkedett be. Még távolságot akart tartani a kék nejlonos élettől. Viszont fogalma sem volt, hogyan kéne hajléktalanként élnie, így aztán csak ült itt tehetetlenül.

Isigami tovább gyalogolt a Szumida mentén. A Kijoszu-híd előtt egy idős hölgy három kutyát sétáltatott. Törpe tacskókat, piros, kék és rózsaszín nyakörvvel. Ahogy közelebb ért hozzá, a nő is észrevette őt, rámosolygott és bólintott. Isigami is biccentett neki.

– Jó reggelt! – köszöntötte a férfi.

– Jó reggelt! Milyen hideg időnk van ma!

– Az... – grimaszolt Isigami. Ahogy elhaladt a néniké mellett, az még odaszólt neki:

– Jó munkát! Vigyázzon magára!

A férfi válaszként csak bólogatott, hogy úgy lesz.

Egyszer látott az asszonytól egy nejlonszatyrot. Szendvics volt benne.

Nyilván a reggelije. Ebből gondolta, hogy a nő egyedül él. És nem lakhat messze innen, látta már korábban strandpapucsban is, abban pedig nem lehet vezetni. Bizonyára magára maradt a három kutyájával. Valamelyik közeli társasházban lakhat. Méghozzá egy elég tágas lakásban, ezért tarthat három tacskót. És miattuk nem költözhet kisebbbe. A lakáshitelt talán már visszafizette, de még mindig ott a közös költség. Ezért spórolnia kell. Idén télen nem jutott el a fodrászhoz sem. Még a haját sem festette be.

A Kijoszu-híd előtt Isigami felment a lépcsőn. A gimnázium felé itt kellett átkelni a hídon, csakhogy ő az ellenkező irányba indult.

Egy üvegajtó előtt állt meg, ami fölött egy *Benten-tei* feliratú tábla nézett az utcára. Egy kis *bentó* bolt cégére volt ez, vagyis egy elvihető ebédekre szakosodott üzleté. A férfi benyitott az ajtón.

– Jó reggelt kívánok! – üdvözölte a kassza mögül egy jól ismert hang, ami mindig felvillanyozta. A hang gazdája Hanaoka Jaszuko volt, ő állt a pult mögött mosolyogva, fehér sapkában.

A boltban épp nem volt más vásárló. Ez a tény még jobban feldobta Isigamit.

- Ööö... Önre bízom, mi legyen benne.
- Rendben, akkor egy napi ajánlat lesz. Köszönjük, hogy ismét nálunk vásárol!

A nő vidám hangon beszélt, de Isigami nem tudta, milyen lehet az arckifejezése. Képtelen volt ugyanis rendesen ránézni. Most is inkább a pénztárcájába bámult. Mivel egyébként szomszédok voltak, szóba kerülhetett volna más is az ebédrendelésen kívül, ám neki egyetlen árva téma sem jutott az eszébe.

Már a fizetésnél tartott, amikor végre annyit sikerült kinyögnie, hogy „Milyen hideg van ma...” csakhogy cérnavékony, szinte suttogó hangját azonnal elnyomta az üvegajtó zaja, amit épp ekkor nyitott ki a következő vásárló. Ezzel Jaszuko figyelme is elterelődött.

Kezében az ebédjével Isigami kilépett a boltból. Most már tényleg a Kijoszu-híd felé vette az irányt. A kitérőt kizárólag a Benten-tei miatt tette.

Amikor a reggeli munkába indulók rohama véget ért, a Benten-teiben elkezdődött az üresjárat, bár ez csak annyit jelentett, hogy eltűntek a vásárlók. Valójában a bolt mélyén ilyenkor indultak meg az előkészületek az ebédidőre. Szerződésük volt néhány céggel is, ahová délig ki kellett szállítani az ételt. Amíg nem jött vevő, Jaszuko a konyhában segített.

A Benten-tei személyzete vele együtt négy főből állt. Főzni a tulaj, Jonezava és a felesége, Szajoko szokott. A házhozszállítás az órabérben dolgozó Kaneko feladata volt, az árusítást pedig szinte teljes egészében Jaszukóra bízta.

Mielőtt ide került, Jaszuko egy klubban dolgozott a Kinsicsó negyedben, ahol Jonezava úr gyakori vendégnek számított. Az üzlet vezetője akkoriban Szajoko asszony volt, de arról, hogy ők valójában férj és feleség, Jaszuko is csak közvetlenül azelőtt szerzett tudomást, hogy a nő felmondott. Magától Szajokótól hallotta.

„Na, így lesz egy klub főnökasszonyából egy kifőzdés felesége. Az ember sohasem tudhatja, mit hoz a jövő...” – mondogatták a vendégek akkoriban. Szajoko viszont azt mesélte neki, hogy régi álmuk volt egy saját bentőzlet, és ennek a megvalósítása érdekében dolgozott ő is a klubban.

Miután megnyílt a Benten-tei, Jaszuko is el-ellátogatott hozzájuk néha, megnézni, hogy állnak. Elég jól ment az üzlet. Amikor végül megkérdezték, nem segítene-e be náluk, már egy teljes éve üzemeltek, lassan fizikai képtelenség volt mindent kettejüknek elvégezni.

– És te sem maradhatsz örökre abban a klubban! Miszato már elég nagy, hamarosan zavarni fogja, hogy az anyja bárkisasszonyként dolgozik.

Bár a világért sem akarok beleszólni – tette hozzá Szajoko.

Miszato Jaszuko lánya volt. A nő egyedül nevelte őt, miután öt évvel ezelőtt elváltak a férjével. Szajokónak mondanía sem kellett volna, Jaszuko magától is tudta, hogy ez a helyzet nem maradhat így sokáig. Természetesen Miszato miatt sem, de az ő korában már az is kérdéses volt, hogy meddig lesznek még hajlandóak alkalmazni.

Végül egyetlen nap gondolkodási idő után döntött. A klubban sem igen tartóztatták. Mindenki csak azt hangoztatta, hogy milyen szerencsés. Ebből látszott, hogy a körülötte lévőket is foglalkoztatta már az öregedő bárkisasszony sorsa.

Múlt tavasszal kihasználták, hogy Miszato az első hat osztály elvégzése után középiskolás lett, és ideköltöztek, a mostani lakásukba. A régi lakástól túl messze volt a Benten-tei. A korábbiaktól eltérően most kora reggeltől dolgoznia kellett. Hatkor kelt, és fél hétkor már el is indult otthonról. Egy zöld biciklivel.

– Ma is jött az a gimnáziumi tanár? – kérdezte Szajoko, amikor épp szünetet tartottak.

– Jött hát! Mindennap jön, nem?

Jaszuko válaszára Szajoko összenézett az urával, és elmosolyodott.

– Most mi van? Ne izéljetez már!

– Jaj, semmi rosszat nem akartunk! Csak épp tegnap beszéltük, hogy szinte biztos, hogy beléd van esve a tanár úr.

– Belém? – vetette hátra a fejét Jaszuko, kezében a teásbögrével.

– Miért? Tegnap szünnapod volt, és ő nem bukkant fel. Mindennap idejár, csak azokon a napokon nem, amikor nem vagy itt.

Szerinted nem furcsa ez egy kicsit?

– Biztosan csak véletlen.

– Hát, pedig úgy tűnik, nem az... Ugye? – nézett Szajoko megerősítésért a férjére.

Jonezava széles mosollyal bólintott.

– Már régóta mondogatja, hogy így van. Amikor nem dolgozol, az a tanár nem jön ebédet venni. Korábban is gyanús volt neki, de tegnapi meg is bizonyosodott róla.

– De a munkaszüneti napokon kívül összevissza szoktam kivenni a szabadnapjaimat! Semmi rendszer nincs benne, hogy mikor...

– Pont ezért gyanús. A szomszédodban lakik, nem? Szerintem látja, ha elmész otthonról, innen tudja, hogy szünnapod van-e vagy sem.

– De hát még sosem találkoztam vele induláskor!

– Biztosan figyel valahonnan. Mondjuk az ablakból.

– Onnan nem is láthat szerintem...

– Mindegy. Ha komolyan gondolja, majd szóba hozza valamikor.

Mindenesetre mi hálásak lehetünk neked a visszajáró vendégért! Nem volt hiába a kinsicsói gyakorlat! – zárta le Jonezava a beszélgetést.

Jaszuko mosolyt erőltetett magára, majd kiitta csészéjéből a maradék teát. Arra a bizonyos gimnáziumi tanárra gondolt.

Isigami volt a vezetékneve. Átmentek hozzá bemutatkozni aznap este, amikor odaköltöztek. Akkor tudta meg, hogy gimnáziumi tanár. Zömök testalkatú férfi volt, az arca is kerek és széles, emiatt a szeme fonalszerűen vékony. A haja rövid és ritkás, amitől úgy ötvennek is kinézett, de valójában akár sokkal fiatalabb is lehetett. Úgy tűnt, nem nagyon törődik a külsejével, folyton ugyanolyan ruhákat hordott. Idén télen például szinte mindig ugyanaz a barna pulóver volt rajta, afölött pedig kabát. Mindig így jött ebédet venni.

De azért tisztán tartotta magát: apró erkélye időnként száradó ruhákkal telt meg. Nőtlen volt – és Jaszuko úgy vélte, soha nem is lehetett házas.

Hiába mondták viszont, hogy tetszik annak a tanárnak, semmire sem bírt visszaemlékezni, ami ezt bizonyította volna. Jaszuko számára ő olyan volt, mint egy repedés a ház falán: noha tudott a

létezéséről, nem foglalkoztatta különösebben, és nem is tartotta szükségesnek, hogy törődjön vele.

Köszönt neki, ha összetalálkoztak, és néha tanácsért is fordult hozzá a karbantartással és egyebekkel kapcsolatban, de szinte semmit sem tudott róla. Azt is csak mostanság tudta meg, hogy matematikát tanít. Meglátott az ajtaja elé kitéve egy nagy halom madzaggal összekötött régi matematikakönyvet és füzetet.

Csak nehogy elhívja randizni, gondolta Jaszuko. De rögtön nevetnékje támadt, amikor belegondolt, hogy egy láthatóan ennyire merev ember vajon milyen arcot váгна, amikor kiböki, hogy randevúra akarja hívni.

Ahogy az lenni szokott, késő délelőttől kezdve újra sokan lettek, déli tizenkettő után tetőzött a hullám. Már egy óra is elmúlt, mire kissé csillapodott a vásárlók rohama. Ez máskor is így volt.

Ekkor történt, Jaszuko épp a pénztárgép papírszalagját cserélte. Kinyílt az üvegajtó, és belépett rajta valaki.

– Jó napot kívánok! – mondta a nő, majd felemelte a fejét, és a belépő arcába nézett. Azonnal jéggé dermedt. A szemei tágra nyíltak, és egy hang sem jött ki a torkán.

– Látom, jól vagy – szólalt meg az előtte álló férfi nevetve, ám a tekintete nem sok jót ígért.

– Te meg... Hogy kerülsz ide?

– Mit kell ezen úgy meglepődni? Még én is képes vagyok kideríteni, hol találom meg a volt feleségemet, ha úgy hozza a kedvem – mondta a férfi, miközben körbenézett az üzletben, két kezét sötétkék dzsekije zsebébe dugva. Fürkésző volt a tekintete, mintha keresne valamit.

– Minek jöttél ide? – kérdezte Jaszuko élesen, bár visszafojtott hangon.

Nem akarta, hogy felfigyeljenek rájuk Jonezaváék odabentről.

– Most mit húzod úgy fel magad? Igazán rám mosolyoghatnál legalább az udvariasság kedvéért, ha már ilyen régen nem láttál. Na?

A sunyi mosoly nem tűnt el a férfi arcáról.

– Ha nincs itt semmi dolgod, menj innen!

– De van, azért jöttem. Valami fontosat akarok megbeszélni veled. Ki tudsz jönni egypár percre?

– Ugye, most csak hülyéskedsz? Van szemed, láthatod, hogy dolgozom!

Ahogy kimondta, Jaszuko már meg is bánta a válaszát. Ezt könnyen lehetett úgy érteni, hogy ha nem dolgozna, meghallgatná.

A férfi megnyalta a szája szélét.

– Hánykor végzel a munkával?

– Eszem ágában sincs meghallgatni, mit akarsz. Szépen kérlek, menj el!

És ne gyere vissza többet!

– Milyen undok vagy!

– Igen, az vagyok.

Jaszuko a bejárat felé pillantott. Reménykedett, hogy jön egy vevő, de épp senkinek sem akaródzott bejönni.

– Na... ha ilyen undok vagy velem, akkor hiába. Akkor majd *hózzá* megyek – vakargatta a tarkóját a férfi.

– Kihez? – kérdezte a nő. Rossz előérzete támadt.

– Hát, ha a feleségem nem hallgat meg, kénytelen vagyok a lányával beszélni, nem? Úgyis itt van az iskolája a közelben – válaszolta a férfi, beigazolvva Jaszuko félelmeit.

– Őt hagyd békén!

– Akkor te hallgass meg! Nekem bármelyik megoldás megfelel.

Jaszuko sóhajtott. Semmi mást nem akart, csak megszabadulni ettől a férfitől.

– Hatkor végzek.

– Kora reggeltől este hatig itt vagy? Hát, ezek jól megdolgoztatnak...

– Neked ehhez semmi közöd...

– Szóval akkor jöjtek vissza hatkor?

– Ne ide gyere! Ebben az utcában, jobbra egy nagy kereszteződéshez érsz. Előtte van egy étterem, ott találkozunk fél hétkor!

– Jó. De mindenképp legyél ott! Ha nem jössz el...

– Ott leszek. Viszont most tűnj el! Gyerünk!

– Jól van, na! Micsoda bánásmód!

A férfi még egyszer körbepillantott a boltban, mielőtt elment. Amikor kilépett, bevágta az üvegajtót maga után.

Jaszuko a homlokára szorította a kezét. Megfájdult a feje. Hányingere is volt. Lassan elkezdte elönteni a reménytelenség érzése.

Togasi Sindzsihez nyolc évvel ezelőtt ment hozzá feleségül. Akkoriban Akaszakában dolgozott bárkisasszonyként. A férfi az ottani törzsvendégeinek egyike volt.

Import autók értékesítésével foglalkozott, láthatóan jól ment neki. Drága ajándékokkal halmozta el, és elegáns éttermekbe vitte. Nem csoda, hogy amikor megkérte a kezét, Jaszuko egyenesen Júlia Robertsnek érezte magát a *Micsoda nő* böl. Addigra már belefáradt, hogy első, kudarcba fulladt házassága óta egyedül kellett eltartania a lányát.

A házasságuk kezdetén nagyon boldogok voltak. Togasi stabil jövedelmének köszönhetően Jaszuko végre el tudott szakadni addigi életétől, és a férfi jól bánt Miszatóval is. Úgy tűnt, a kislány hamarosan elfogadja őt új apjaként.

Csakhogy hirtelen minden összeomlott, amikor Togasit kirúgták a munkahelyéről. Az történt ugyanis, hogy kiderült, több éven keresztül sikkasztotta a cég pénzét. Csak azért nem perelték be, mert a felettesei féltek, hogy felelősségre vonhatják őket az adminisztrációs mulasztások miatt. Inkább szépen elkenték az ügyet. A helyzet teljesen egyértelmű volt: a sok pénzt, amit Togasi Akaszakában olyan bőkezűen költött, mind sikkasztással szerezte.

Attól kezdve mintha kicserélték volna. Vagyis inkább kimutatta a foga fehérjét. Nem dolgozott, egész álló nap csak heverészett, vagy elment szerencsejátékozni. Ha pedig ezt szóvá tették neki, agresszív lett. Sokat ivott, mindig részeg volt, és a szeme ilyenkor szinte villámokat szórt.

Természetesen az lett a vége, hogy Jaszukónak újra el kellett kezdenie dolgozni. Csakhogy az így keresett pénzét Togasi erőszakkal elvette.

Amikor megpróbálta elrejteni előle, a férfi arra vetemedett, hogy fizetésnapon előtte ment be a bárba, és átvette helyette az egészet.

Miszato pedig rettegni kezdett a mostohaapjától. Előfordult, hogy inkább bement az anyjához a munkahelyére, csak hogy ne kelljen otthon egyedül maradnia vele.

Az asszony hamarosan bejelentette Togasinak, hogy válni akar, de persze ő a füle botját sem mozdította erre. Amikor pedig Jaszuko nem tágított, újra és újra áldozata lett a férfi agressziójának. Némi vívódás után aztán felkeresett egy ügyvédet, akit egy vendég mutatott be neki. Ennek köszönhetően Togasi végül nagy nehezen rányomta az aláírásként szolgáló személyi bélyegzőjét a válási papírokra. Tisztában volt vele, hogy ha perre kerülne sor, nem lenne esélye nyerni, ráadásul valószínűleg kártérítést is fizettetnének vele.

Csakhogy a probléma ezzel még nem oldódott meg. Togasi a válás után is fel-felbukkant Jaszukóék életében. A története mindig ugyanarról szólt:

meg fog változni és szorgalmasan dolgozik majd, csak fogadják vissza. Ha Jaszuko távol tartotta magát tőle, a férfi megpróbált Miszato közelébe férkőzni. Előfordult, hogy kint az iskola előtt rejtőzködve várt rá.

Amikor Togasi még a lábai elé is leborult, Jaszuko végül megsajnálta, hiába tudta, hogy színjáték az egész. Bármi is történt, mégiscsak egy pár voltak egyszer, és talán megmaradt valami az érzelmekből is. Egy idő után még pénzt is adott a férfinak, ez azonban súlyos hibának bizonyult. Ettől ugyanis Togasi vérszemet kapott, és még gyakrabban jött. Bár alázatos volt, egyre szemtelenebb lett.

Jaszuko munkahelyet változtatott, és elköltözött. Hiába sajnálta Miszatót, átíratva egy másik iskolába. Attól fogva, hogy a kinsicsói klubban kezdett dolgozni, Togasi nem bukkant fel többé.

Már majdnem egy év telt el azóta, hogy másodszorra is elköltöztek, és ő beállt a Benten-teibe. És komolyan azt hitte, hogy nem kell többé találkoznia ezzel a szörnyeteggel.

Tudta, hogy nem terhelheti ezzel a Jonezava házaspárt, és Miszatót is ki akarta hagyni belőle. Akárhogy is, a saját erejéből kell valahogyan elérnie, hogy a férfi soha többé ne keresse, határozta el, miközben farkasszemet nézett a faliorával.

Jaszuko épp a megbeszélte időpontban lépett be az étterembe. Togasi egy ablak melletti asztalnál cigarettázott. Előtte kávéscsésze állt. Jaszuko leült, és egy kakaót rendelt a pincéernőtől. A legtöbb alkoholmentes italból ingyen kérhetett volna több kört is, ő azonban nem akart sokáig időzni.

– Szóval, mit akarsz tőlem? – kérdezte hunyorogva Togasitól.

A férfi mosolyra húzta a száját.

– Na, ne süssess már annyira!

– Rengeteg a dolgom, úgyhogy bökd ki, mit akarsz!

– Jaszuko! – nyúlt Togasi a nő asztalon nyugvó keze felé, ő azonban, ahogy ezt észrevette, azonnal visszahúzódott, mire a férfi grimaszolni kezdett. – Hát, nincs valami jó kedved...

– Csodálod? Mit akarsz tőlem? Miért nem szállsz le végre rólam?

– Muszáj így beszélned velem? Lehet, hogy nem látszik, de nem szórakozásból vagyok itt.

– Hanem?

A pincéernő meghozta a kakaót. Jaszuko kapkodva érte nyúlt. Gyorsan meg akarta inni, hogy mihamarabb elmehessen innen.

– Még mindig egyedül vagy, nem? – emelte rá a tekintetét Togasi.

– Nem mindegy az neked?

– Egyes-egyedül egy nőnek nem könnyű felnevelni a lányát. És még csak most fog igazán kelleni a pénz mindenfélére. Azzal az étkezéssel pedig nem mondhatnánk, hogy biztosítva van a jövőtök! Nem gondolkodnál el kettőnkön még egyszer? Már nem olyan vagyok, mint régen.

– És miben vagy más? Csak nem azt akarod elhitetni velem, hogy rendszeresen dolgozol?

– De igen! Már találtam is munkát!

– Tehát még nem dolgozol...

– Most mondom, hogy van munkám! A jövő hónapban kezdek. Egy új cég, de ha beindul, nektek is könnyebb életet tudok biztosítani.

– Köszönjük, de nem kell. Ha majd lesz pénzed, keress magadnak valakit. Minket viszont hagyj békén!

– Jaszuko, nekem szükségem van rád!

Togasi megint előrehajolt, hogy megpróbálja elérni a nő csészét tartó kezét.

– Hozzám ne nyúlj! – mondta Jaszuko, és lerázta magáról a férfi ujjait.

Ettől viszont egy kevés kilöttyent a csésze tartalmából, egyenesen Togasi tenyerébe.

– Aú! – kapta el a kezét a férfi. Szemében gyűlölet villant.

– Hiába erőlködsz! Csak nem hiszed, hogy bedőlök neked? Már megmondtam, hogy eszem ágában sincs visszacsinálni a dolgokat. Felejts el!

Felfogtad?

Jaszuko felállt. Togasi némán nézte, ahogy a nő rá sem pillantva az asztalra teszi a kakaó árát, és elindul kifelé.

Miután kilépett az étteremből, felszállt a közelben hagyott biciklijére, és azonnal tekerni kezdett. Ha sokat szöszmötöl, Togasi még utánaered.

Egyenesen haladt a Kijoszu-híd felé vezető úton, majd ahogy átért rajta, balra fordult.

Úgy érezte, elmondott mindent, amit csak mondhatott, de nem bízott benne, hogy Togasi ennyiben hagyja. Valószínűleg hamarosan újra felbukkan majd a boltban. Nem fog leszállni róla, és a végén még kínos helyzetbe hozza a munkahelyén. Talán elmegy az iskolába is, ahova Miszato jár. Csak arra vár, hogy Jaszuko megtörjön. Azt hiszi, akkor majd fizet neki.

Hazament, és nekilátott a vacsorafőzésnek, bár ez valójában annyiból állt, hogy megmelegítette az üzletből hazahozott maradék feltétet. De így is meg-megremegett a keze közben. Csupa rémes dolog keringett az agyában, folyton elkalandoztak a gondolatai.

Miszatónak hamarosan haza kell érnie. Tollaslabdaedzésre járt, és utána rendszerint eltöltöttek még egy kis időt a barátnőivel, mielőtt hazaindult. Így legtöbbször hét is elmúlt, mire megérkezett.

Hirtelen megszólalt a csengő. Jaszuko homlokráncolva ment ki az előszobába. Miszatónak volt kulcsa.

– Igen? – kérdezte az ajtó mögül. – Ki az?

Kis szünet után meghallotta a választ:

– Én vagyok.

Jaszuko úgy érezte, elsötétül a szeme előtt a világ. Nem véletlenül volt rossz előérzete. Togasi ezt a lakást is felfedezte! Biztosan követte valamikor a Benten-teitől idáig.

Jaszuko nem válaszolt, mire Togasi csapkodni kezdte az ajtót.

– Na!

A nő kelletlenül kinyitotta a zárat, de a biztonsági láncot rajta hagyta.

Úgy tízcentis rést nyitott, amiben azonnal megjelent Togasi arca.

Vigyorgott. Sárgák voltak a fogai.

– Menj innen! Minek jöttél ide?

– Még nem fejeztük be a beszélgetést. Ugyanolyan türelmetlen vagy, mint régen!

– Megmondtam, hogy hagyj minket békén!

– Mi lenne, ha végighallgatnál? Legalább engedj be!

– Persze, még mit nem! Menj innen!

– Ha nem engedsz be, itt kint várok. Úgyis mindjárt hazaér Miszato, nem? Ha veled nem lehet beszélni, majd vele fogok.

– Neki semmi köze ehhez az egészhez.

– Akkor engedj be!

– Hívom a rendőröket!

– Csak tessék! Mi abban a rossz, hogy meglátogattam a volt nejemet? A rendőrök is az én pártomon lesznek. Azt mondják majd: „Asszonyom, igazán beengedhette volna legalább a lakásba!”...

Jaszuko az ajkaiba harapott. Nem szívesen ismerte el, de Togasinak igaza volt. Előfordult már, hogy kihívta a rendőrséget, de egyszer sem segítettek rajta.

Ezenkívül nem akart ilyesmivel felfordulást okozni. Mivel kezes nélkül engedték beköltözni ide, könnyedén kirakhatják akár egy kisebb csetepaté miatt is.

– Rendben, de fogd rövidre!

– Persze... – nézett vissza Togasi győzedelmes arccal.

Levette a láncot, majd kinyitotta az ajtót. Togasi körbemustrálta a helyet, miközben lehúzta a cipőjét. A lakás két szobából és egy konyhából állt: belépve egyenesen egy hat tatami nagyságú, japán stílusú nappaliba ért az ember, onnan jobbra nyílt az apró konyha.

Legbelül volt a négy és fél tatamis helyiség, annak a túloldalán pedig egy erkély.

– Kicsi és öreg, de azért nem rossz... – rontott be Togasi a nappaliba, és egyből bedugta a lábait a középben elhelyezett, fűthető *kotacu* asztalka terítője alá.

– Ne már, ez be sincs kapcsolva! – tenyereit rá a gombra kérdés nélkül.

– Tudom, mire készülsz – nézett le Jaszuko az előtte ülő férfira. – Beszélj összevissza, de végül úgyis a pénznél lyukadsz ki.

– Ezzel meg mit akarsz mondani? – vett elő a dzsekije zsebéből egy doboz Seven Start. Rágyújtott egy olcsó, eldobható öngyújtóval, aztán újra körbenézett. Persze feltűnt neki, hogy nincs hamutartó, de nem érdekelt, nyújtózkodva kihalászott magának egy üres alumínium dobozt a nem éghető szemetet tartalmazó kukából, és abba hamuzott.

– Azt, hogy csak el akarod szedni a pénzemet. Erről van szó, nem?

– Gondolj, amit akarsz. Nem érdekel.

– Nem adok egy vasat sem.

– Hű, tényleg?

– Mondtam, hogy menj el! És ne is gyere ide többet!

Alighogy Jaszuko ezt kimondta, szélesre tárult az ajtó, és belépett Miszato, iskolai egyenruhában. Amikor észrevette, hogy vendégük van, egy pillanatra megállt. Aztán ahogy rájött, ki az, félelemmel vegyes reményvesztettség ült ki az arcára. A tollasütő kiesett a kezéből.

– De rég láttalak, Miszato! Hogy megnőttél! – szólt oda neki Togasi negédesen vidám hangon.

Miszato rápillantott az anyjára, majd levette az edzőcipőjét, és szótlanul fellépett a szoba magasított padlójára. Egyenesen a belső szobába ment, és magára csukta a tolóajtókat.

Togasi némi hallgatás után azt mondta:

– Fogalmam sincs, te hogy vagy ezzel, de én újra akarom kezdeni. Most mi abban a rossz, ha erre kérlek?

– Megmondtam, hogy én nem akarom. Te sem gondolhatod komolyan, hogy belemegyek ebbe! Megint csak egy jó ürügyet

keresel, hogy rám akaszzkodhass!

Ez telibe trafált. Togasi azonban semmit sem reagált, csak bekapcsolta a tévét a kezébe akadt távirányítóval. Egy rajzfilm kezdődött épp.

Jaszuko sóhajtott, és kiment a konyhába. A mosogató melletti fiókban tartotta a pénztárcáját. Kivett belőle két tízezer jenest.

– Érd be ennyivel – tette le a bankjegyeket a kotacu asztalkára.

– Na, mi az? Nem arról volt szó, hogy nem adsz több pénzt?

– Ez az utolsó alkalom.

– Nekem ugyan nem kell a pénzed!

– Nyilván nem akarsz üres kézzel távozni... Gondolom, több kéne, de mi sem állunk jól.

Togasi meredten nézte a húszezer jent, aztán Jaszuko arcát kezdte vizsgálni.

– Értem. Jó, elmegyek, viszont ne felejtse el, hogy én nem kértem pénzt tőled. Te erőltetted rám.

A dzsekije zsebébe gyúrta a tízezreseket. Behajította a csikket az alumínium dobozba, és kihúzta a lábait a kotacuból. Felállva azonban nem a kijárat felé indult, hanem a belső szoba felé vette az irányt. Kivágta a tolóajtót, mire Miszato felsikoltott.

– Hé, mit csinálsz? – szólt rá Jaszuko élesen.

– Most miért zavar, ha beköszönök a mostohalányomnak?

– Jelenleg még annyi közöd sincs hozzá, hogy a mostohalányodnak nevezhesd.

– Nem mindegy? Na, szia Miszato! – mondta vidáman Togasi, a szoba mélye felé fordulva. Jaszuko nem láthatta a kislányt onnan, ahol állt.

A férfi végre az előszoba felé indult.

– Micsoda nő lesz belőle! Alig várom!

– Közönséges vagy.

– Dehogyan vagyok az. Három év, és nagyon jól fog keresni. Bárhová szívesen felveszik majd.

– Ne fárasz már! Tűnés, kifelé!

– Nyugi, elmegyek. Legalábbis egyelőre.

– Ide ne merj jönni többet!

– Hát, ezt nem tudom megígérni.

– Te...

– Jobb, ha belenyugszol, hogy előlem te nem tudsz meglógni! Ne is reménykedj benne! – röhögött fel Togasi. Aztán lehajolt felvenni a cipőjét.

Ebben a pillanatban történt. Jaszuko zörejt hallott a háta mögül, és amikor megfordult, az egyenruhás Miszato állt közvetlenül mellette. Valamit a magasba lendített.

Jaszuko nemcsak hogy feltartóztatni nem tudta, de hirtelen még hang sem jött ki a torkán. A lány Togasi tarkóját találta el. Tompa puffanás hallatszott, és a férfi elterült.

2

Miszato elejtette, ami a kezében volt: egy réz váza. A Benten-tei nyitáskor kapott protokollajándék.

– Miszato, te... – próbált megszólalni Jaszuko őt bámulva.

A lány kifejezéstelen arccal állt ott. Meg sem tudott mozdulni, mintha kiszállt volna belőle a lélek.

Ám a következő pillanatban elkerekedtek a szemei. Az anyja háta mögé meredt.

Jaszuko megfordult, és látta, hogy Togasi imbolyogva feltápászkodik. A férfi arckifejezése eltorzult, egyik kezét a tarkójára szorította.

– Te utolsó kis... – csattant fel. Hangjából gyűlölet sugárzott. Tekintetét Miszatóra szegezte. Megtántorodott, majd egy nagy lépéssel megindult a lány felé.

Jaszuko Togasi elé állt.

– Ne!

– Tűnj innen! – mordult rá, ahogy megmarkolta a nő karját, és félrelódította.

Jaszuko a falnak repült, fájdalmasan megütve a derekát.

Togasi elkapta a menekülni próbáló Miszato vállát. A kislány lekuporodott, szinte összepréselődött a férfi súlyától. Togasi lovaglólásban ült rá. Megmarkolta a lány haját, és jobb kézzel arcon csapta.

– Agyonütlek! – üvöltötte magából kikelve.

Meg fogja ölni, gondolta Jaszuko. Ha nem csinál valamit, ez tényleg megöli Miszatót.

Körbepillantott. A kotacu zsinórján akadt meg a szeme. Kihúzta a falból.

A másik vége az asztalkában végződött. Megfogta a drótot, és felállt.

Togasi háta mögé ment, aki Miszatót maga alá gyűrve őrijöngött.

Ráhurkolta a zsinórt a nyakára, és teljes erejéből megrántotta.

A férfi hörögve felkiáltott, és lefordult a lány hátáról. Valószínűleg rájött, hogy mi történt, mert meg akarta markolni a drótot. A nő viszont húzta, ahogy csak bírta. Tudta, ha elengedi, nem lesz több

esélye. Pontosabban akkor fog csak igazán meggyűlni a bajuk ezzel a szörnyeteggel.

De ha össze kellett volna mérni az erejüket, Jaszukónak semmi esélye sem lett volna nyerni. Csúszni kezdett a kezében a zsinór.

Ekkor Miszato is közbeavatkozott: nekiállt leszedni Togasi ujjait a drótról. Felmászott a férfi hátára, és igyekezett megakadályozni a kapálózásban is.

– Gyorsan, anya, gyorsan! – kiáltotta.

Tényleg nem lehetett tétovázni. Jaszuko szorosan lehunyta a szemét, és minden erejét a karjaiba összpontosította. A szíve csak úgy kalapált.

Hallgatta a vér zuhogását az ereiben, és megállás nélkül húzta a drótot.

Fogalma sem volt, mennyi ideig tarthatott. Arra eszmélt fel, hogy halkan szólongatják: – Anya... Anya...

Jaszuko lassan kinyitotta a szemét. Ujjai még mindig szorosan markolták a zsinórt.

Togasi fejét látta meg először. Tágra nyílt szemei szürkén bámultak a semmibe. Arca a vértolulás miatt kékesfeketére változott. A nyakába vájódott drót sötét színű nyomot hagyott a bőrén.

A férfi nem mozdult. Szájából nyál csurgott. Az orrából is folyadék szivárgott.

Jaszuko felsikoltott, és elhajította a drótot. Togasi feje nagyot koppant a tatamin, de erre sem moccan meg.

Miszato óvatosan lekászálódott a férfiről. Az iskolai egyenruha szoknyája összevissza gyűrődött. A földre roskadt és nekidőlt a falnak, onnan meredt Togasira.

Egy darabig egyikük sem szólalt meg. Nem tudták levenni a szemüket a mozdulatlaná vált férfiről. Csak a neon zizegése szólt szokatlanul hangosan Jaszuko fülében.

– Most mi lesz? – bukott ki halkán Jaszukóból. Fejében teljes volt az üresség. – Megöltük.

– Anya...

Jaszuko a lányára pillantott. Miszato arca falfehér volt, csak a szeme volt véreres, sarkában még fel sem száradt a könny. Jaszuko észre sem vette, mikor kezdett sírni.

Újra ránézett Togasira. Akarta is, meg nem is, hogy feltámadjon: ellentétes érzések töltötték el. A helyzet azonban az volt, hogy a férfi nem éledt fel.

– Ő... ő a hibás.

Miszato felhúzta a lábát, átölelte a térdeit, arcát közékük fúrta, és szíjazogva újra sírni kezdett.

– Most mi lesz? – suttogta Jaszuko. Ekkor megszólalt a kaputelefon. A megdöbbenéstől egész testén rángásszerű remegés futott végig.

Miszato is felemelte a fejét. Most már az egész arca könnyben ázott.

Összenéztek. Pillantásukban egyetlen kérdés volt: ki lehet az ilyenkor?

Kopogás következett, majd egy férfihang szólalt meg.

– Asszonyom!

Hallotta már valahol ezt a hangot, de most hirtelen nem jutott eszébe, hol. Jaszuko mozdulni sem bírt, mint akinek földbe gyökerezett a lába, csak meredtek egymásra a lányával.

Másodszor is kopogtak.

– Hanaoka asszony! Hanaoka asszony!

Úgy tűnt, az ajtó túloldalán álló személy tudja, hogy otthon vannak.

Muszáj volt válaszolnia. De ilyen állapotban nem nyithatott ajtót.

– Menj be, és maradj ott! Zárkózz be, és semmiképpen se gyere elő! – utasította halkán Miszatót.

Lassacskán elkezdett működni az agya.

Megint kopogtattak. Jaszuko mélyet lélegzett. Igyekezett nyugodtságot színlelni. Minden erejével.

– Igen! Ki az?

– Isigami vagyok a szomszédból.

Jaszuko megborzongott ennek hallatán. A zaj, amit az előbb keltettek, nem volt éppen hétköznapiinak nevezhető. Az lett volna a csoda, ha a szomszéd nem találja gyanúsak. Nyilván ezért jött át megnézni, mi a helyzet.

– Nyitom, egy pillanat! – válaszolta, igyekezve a szokásos hangján beszélni, de nem tudta megállapítani, hogy ez sikerült-e.

Miszato bement a belső szobába, és magára zárta a tolóajtókat. Jaszuko ránézett Togasi holttestére. Csinálnia kellett vele valamit.

A kotacu asztal feltűnően arrébb csúszott a helyéről, persze azért, mert rángatták a zsinórját. Most kicsivel még kijebb húzta, és a térítőjével eltakarta a halottat. Kissé ugyan természetellenes helyre került így, de vészhelyzet volt.

Jaszuko ellenőrizte, hogy a külseje elég rendezett-e, és kilépett az előtérbe. Megakadt a szeme Togasi koszos cipőin. Bevágta őket a cipőszekrény alá.

Óvatosan, hang nélkül beakasztotta az ajtóláncot, mert a bejárat nem volt kulcsra zárva. Tiszta szerencse volt, hogy Isigami nem nyitott be.

Ahogy kinyitotta az ajtót, Isigami nagy, kerek arca jelent meg előtte.

Cérnavékony szemeivel, kifejezéstelen arccal nézett rá. Ez most rossz érzéssel töltötte el a nőt.

– Ö... öö... Tessék? – mosolygott rá Jaszuko. Érezte, hogy megfeszülnek az arcizmai.

– Csak zajokat hallottam... – szólalt meg Isigami, továbbra is olyan arckifejezéssel, amiből nehéz lett volna bármiféle érzelmet kiolvasni. – Történt valami?

– Nem, semmi különös – rázta meg a fejét határozottan. – Elnézést, hogy megzavartuk.

– Hát, ha semmi különös, akkor jó.

Jaszuko látta, hogy Isigami keskeny szemei a lakás belsejét pásztázzák.

Egész testét elöntötte a forróság.

– Csak egy... csótány... – futott ki a száján, ami először eszébe jutott.

– Csótány?

– Igen. Előjött egy csótány, és... a lányommal próbáltunk elbánni vele.

Ezért csaptunk akkora zajt.

– Megölték?

– Hogy? – Jaszuko arca kövé dermedt Isigami kérdésére.

– Elintézték a csótányt?

– Ja... Igen. Elintéztük. Most már minden rendben, igen – bólogatott sietve a nő.

– Akkor jó. Ha van valami, amiben segíthetek, szóljon.

– Köszönöm szépen. És még egyszer elnézést kérek a lármáért – hajtott fejet Jaszuko, és becsukta az ajtót. Rázárta a kulcsot is. A szomszéd visszament a saját lakásába, és a nőből mély sóhaj tört fel, ahogy meghallotta becsukódni az ajtaját. Ott helyben le is rogyott a földre.

Hallotta, hogy a háta mögött kinyílik a tolóajtó. Miszato szólongatta.

Imbolyogva felállt. A kotacu dudorodó térítőjének láttán újra elöntötte a kilátástalanság érzése.

– Hát ez... van – nyögte ki végül.

– Most mit csinálunk? – kérdezte Miszato az anyja arcát fürkészve.

– Csak egyet tehetünk. Telefonálok... a rendőrségnek.

– Feladod magad?

– Nem tudok jobbat. Aki egyszer meghalt, nem fog feltámadni.

– Mi lesz veled, ha feladod magad?

– Nem tudom... – túrt bele Jaszuko a hajába. Most vette észre, hogy kócos volt. A szomszéd tanár furcsállhatta is, de úgy volt vele, hogy ez már igazán nem számít.

– Börtönbe kell majd menned? – folytatta a lánya a kérdezősködést.

– Hát, valószínűleg – mosolyodott el Jaszuko. Lemondás volt a mosolyában. – Lévén, hogy megöltem valakit.

Miszato hevesen rázni kezdte a fejét.

– Ez nem igazság!

– Miért?

– Mert te nem tehetsz semmiről. Minden az ő hibája. Már rég semmi közünk nem volt hozzá, mégis állandóan keserítette az életünket. Nehogy már börtönbe kelljen menned egy ilyen alak miatt!

– Egy gyilkos így is, úgy is gyilkos.

Rejtélyes módon, ahogy Miszatónak magyarázott, a saját gondolatai is elrendeződtek. Képes lett hideg fejjel végiggondolni a dolgokat, és ettől világossá vált számára, hogy nincs más megoldás.

Nem akarta, hogy Miszato egy gyilkos lánya legyen, de ha már nem lehetett rajta változtatni, legalább válasszon olyan megoldást, amivel egy kicsit enyhíthet a környezetük rosszallásán.

Jaszuko a szoba sarkában heverő vezeték nélküli telefonra pillantott, és lassan érte nyúlt.

– Nem! – rohant oda Miszato, és megpróbálta elvenni a kagylót az anyjától.

– Engedd el!

– Nem!

A kislány megfogta Jaszuko csuklóját. Talán a tollaslabdázásnak köszönhetően, meglepően erős volt a szorítása.

– Engedj el, légy szíves!

– Nem, nem hagyom, hogy ilyet csinálj! Akkor már inkább én adom fel magam!

– Most mit beszélsz butaságokat?

– De hát én ütöttem meg először! Te csak engem akartál megvédeni. Én pedig segítettem neked, tehát én is gyilkos vagyok.

Miszato szavai szinte fejbe csapták Jaszukót. Telefont tartó kezéből kiszállt az erő. A kislány nem szalasztotta el az alkalmat, és megszerezte a készüléket, az ölébe rejtette, és anyjának hátat fordítva bebújt a szoba sarkába.

A rendőrség... Cikáztak a gondolatok Jaszuko fejében.

Vajon hisznek-e majd neki a nyomozók? Nem fogják kapásból hazugságnak tartani a vallomását, miszerint egyedül ölte meg Togasit?

Szépen bevesznek majd mindent, amit mond?

Nem kérdés, hogy a rendőrség alaposan ki fogja vizsgálni az ügyet.

Ahogy a tévésorozatokban mondják, „ellenőrizni kell az alibit” Változatos módszerekkel állapítják meg, hogy az elkövető igazat mondott-e. És adatokat gyűjtenek, laboratóriumi vizsgálatokat végeznek, és még ki tudja, mi minden történik majd.

Elsötétült előtte a világ. Abban biztos volt, hogy bármivel fenyegetse is egy nyomozó, nem fogja bevallani, mit csinált Miszato. Viszont ha rájönnek maguktól, akkor vége. Hiába könyörögne, hogy hunyjanak szemet a lánya tette fölé.

Azon gondolkodott, hogy be lehetne-e úgy állítani a dolgot, mintha ő egyedül tette volna, de erről rögtön le kellett mondania. Sejtette, hogy amatőr ügyeskedéseivel nem menne sokra.

Ennek ellenére valahogy meg kell védenie Miszatót, gondolta magában.

Azzal, hogy ilyen anyát fogott ki, szinte semmi jóban nem volt része kicsi kora óta, viszont ha belepusztul, akkor sem hagyja, hogy ennél több baj érje szegényt.

Nos, akkor mit is kéne csinálni? Létezik egyáltalán jó módszer?

Ebben a pillanatban megszólalt Miszato ölében a telefon. A kislány tágra nyílt szemekkel nézett az anyjára. Jaszuko némán nyújtotta érte a kezét.

Miszato némi habozás után odaadta neki a készüléket.

Jaszuko igyekezett normális tempóban levegőt venni néhányszor, majd megnyomta a hívásfogadás gombot.

– Halló, tessék, Hanaoka vagyok!

– Hm... Isigami vagyok, a szomszéd.

– Á... Tessék?

Már megint az a tanár. Most vajon mit akarhat, futott át az agyán.

– Hát, csak meg akartam kérdezni, hogy mit fognak csinálni.

A nő nem értette, mire vonatkozik a kérdés.

– Hogyhogy mit?

– Szóval – folytatta Isigami kis szünet után amennyiben szólnak a rendőrségnek, én nem mondok semmit. De ha ez nem áll szándékukban, arra gondoltam, hogy talán tudnék valamiben segíteni.

– Tessék? – Jaszuko összezavarodott. Egyáltalán miről beszél ez a férfi?

– Mindenesetre – halkította le Isigami a hangját – átmehetnék most önökhöz?

– Hogy? Nem, azt... azt nem lehet – Jaszuko egész testét elöntötte a hideg veríték.

– Asszonyom! – szólt Isigami. – Két nő segítség nélkül nem tud eltüntetni egy holttestet.

Jaszukónak nem jött ki hang a torkán. De hát honnan tudhat róla?

Biztosan hallotta, jutott eszébe. Az iménti beszélgetésük ezek szerint áthallatszott a szomszédba. De lehet, hogy már a Togasival folytatott szóváltás is.

Mindennek vége, gondolta a nő megtörten. Nincs kint. Egyet tehet, hogy feladja magát a rendőrségen. És bármi áron el kell titkolnia, hogy Miszatónak is köze volt a dologhoz.

– Hanaoka asszony, hall engem?

– Iigen. Hallom.

– Átmehetek önökhöz?

– Hát... de... – a telefont a füléhez szorítva a lányára pillantott. Miszato arcán félelem és aggodalom keveréke tükröződött. Nem értette, kivel és miről beszél az anyja.

Ha Isigami a szomszédban hallgatózott, akkor azt is tudja, hogy Miszatónak köze volt a gyilkossághoz. És ha ezt elmondja a rendőrségnek, ő hiába tagadja majd, a nyomozók nem fognak hinni neki.

Jaszuko elszánta magát.

– Rendben. Lenne egy kérésem, ezért legyen szíves, jöjjön át néhány percre!

– Azonnal megyek – mondta Isigami.

Amint letette a telefont, Miszato megkérdezte:

– Ki volt az?

– A szomszéd matematikatanár. Isigaminak hívják.

– Miért telefonált?

– Majd később elmagyarázom, most menj be a szobába! És csukd magadra az ajtókat, gyorsan!

Miszato felállt, és értetlen arccal bement a belső szobába. Szinte ugyanabban a pillanatban, hogy magára húzta az ajtókat, hallani lehetett, hogy Isigami kilép a szomszéd lakásból.

Megszólalt a csengő. Jaszuko kilépett az előtérbe, levette a biztonsági láncot, és kinyitotta a zárat.

Isigami komoly arccal állt az ajtóban. Ki tudja, miért, kék tréningruhát viselt. Az előbb még nem ez volt rajta.

– Erre tessék.

– Elnézést a zavarásért! – mondta a férfi, mielőtt belépett volna.

Amíg Jaszuko bezárta az ajtót, Isigami bement a szobába, és egy pillanatnyi teketóriázás nélkül levette a kotacu takaróját. Úgy viselkedett, mint aki tökéletesen biztos benne, hogy egy holttestet fog találni alatta.

Fél térdre ereszkedett, és szemügyre vette Togasi hulláját. Látszott rajta, hogy nagyon töri a fejét valamin. Jaszuko észrevette, hogy munkakesztyűt visel.

A nő erőt vett magán, és ránézett a halottra. Togasi arcából teljesen elszállt az élet. A szája sarkára valami meghatározhatatlan folyadék száradt, eldönthetetlen volt, hogy nyál vagy hányás, esetleg egyik sem.

– Ugye, áthallatszott? – tette fel végre a kérdést Jaszuko.

– Micsoda?

– Hát a beszélgetésünk. Azért hívott fel, nem?

Isigami felé fordította kifejezéstelen arcát.

– Nem, a beszédhang nem hallatszik át. Ennek a háznak meglepően jó a hangszigetelése. Ez tetszett meg benne, mielőtt ideköltöztem.

– De akkor meg hogyan...

– ...jöttem rá, hogy mi a helyzet?

Jaszuko bólintott.

Isigami a szoba sarkába mutatott, ahol egy üres alumínium doboz hevert, mellette a kihullott hamu.

– Amikor az előbb itt voltam, még érezni lehetett a cigarettafüstöt.

Gondoltam, vendége van, de nem volt idegen cipő az előszobában. Viszont úgy tűnt, fekszik valaki a kotacuban. Pedig be se volt dugva. Ha valaki el akar bújni, ott a belső szoba. Ez annyit tesz, hogy az asztal alatti személy nem elbújt, hanem elrejtették. Ha ehhez hozzávesszük a korábban áthallatszó, verekedésre utaló hangokat, illetve azt, hogy szokatlan módon az ön haja kócos volt, nem nehéz kitalálni, mi történt, la, és még egy: ebben a házban nincsenek csótányok. Elég régen lakom itt ahhoz, hogy ebben biztos legyek.

Jaszuko bambán bámulta Isigami száját, aki változatlanul rezzentelen arccal, megállás nélkül beszélt. Ez fix, hogy az

iskolában is ilyen stílusban magyaráz a diákjainak, jutott eszébe a nagyon nem idevágó gondolat.

Észrevette, hogy Isigami merően bámulja, ezért elkapta a tekintetét.

Biztosan megérezte, hogy őt figyeli.

Félelmetesen higgadt és okos ember, gondolta. Ha nem így lenne, nem következtethetett volna ki ennyi mindent abból, hogy bepillantott az ajtórésein. És ez egyúttal meg is nyugtatta. Úgy tűnt, Isigami nem tud minden részletről.

– A volt férjem – szólalt meg a nő. – Már több éve elváltunk, de még most sem hagyott nekünk békét. Nem volt hajlandó eltűnni, amíg nem adtam neki pénzt. Soha. Ma sem. És annyira elviselhetetlen volt, hogy elborult az agyam... – Ezen a ponton túl már csak nézett maga elé. Nem beszélhetett arról, hogyan ölték meg Togasit. Mindenképpen úgy kell beállítania, mintha Miszatónak nem lenne hozzá semmi köze.

– Fel fogja adni magát?

– Nem tehetek mást. Miszatót sajnálom, mert neki semmi köze hozzá.

Amikor idáig jutott a mondandójában, kivágódott a tolóajtó. Miszato állt mögötte.

– Azt nem szabad! Semmiképpen sem szabad!

– Miszato, te maradj csöndben!

– Nem. Nem maradok! Bácsi, hallgasson meg! Tudja, ki ölte meg ezt a férfit itt?

– Miszato! – kiabált rá Jaszuko.

A kislány mérgesen húzta vissza az állát, és az anyjára szegezte a tekintetét. A szeme vörös volt.

– Asszonyom! – szólalt meg Isigami színtelen hangon. – Előlem fölösleges titkolnia.

– Nem titkolok én semm...

– Tudom, hogy nem egyedül ölte meg. A lánya is segített, igaz?

Jaszuko kétségbeesetten rázni kezdte a fejét.

– Miket beszél? Egyes-egyedül én csináltam! A gyerek az előbb érkezett csak haza... Öö, rögtön azután jött meg, hogy én végeztem ezzel az emberrel. Értse meg, neki semmi köze hozzá!

Semmi sem utalt azonban arra, hogy Isigami elhinné, amit hall. Söhajtott, és Miszatóra nézett.

– Szerintem egy ilyen hazugsággal csak szenvedést okoz a lányának.

– Nem hazugság. Higgyen nekem! – próbált határozottnak tünni a nő, Isigami térdére téve a kezét.

A férfi csendben figyelte őket, majd a holttest felé fordult. Azután nemet intett a fejével.

– A kérdés az, hogy a rendőrség mit gondol majd. Ez a hazugság viszont nem fog működni, szerintem.

– Miért nem? – szaladt ki Jaszuko száján, de rögtön rájött, hogy ezzel el is ismerte, hogy nem mondott igazat.

Isigami a halott jobb kezére mutatott.

– Bevézések vannak a csuklóján és a kézfején. Alaposabban megnézve látszik, hogy ujjnyomok. Ezt a férfit valószínűleg hátulról fojtogatták, miközben ő próbált kiszabadulni a szorításból. És ezt igyekezett valaki megakadályozni, így keletkeztek az ujjnyomok. Erre mondják, hogy a vak is látja.

– De hát azokat a bevézéseket is én okoztam!

– Asszonyom, az képtelenség.

– Miért?

– Mert hátulról fojtogatta, nem? Akkor viszont semmiképpen sem foghatta le előlről. Ahhoz négy kézre lett volna szüksége.

Isigami érvelésére Jaszuko nem tudott mit mondani. Úgy érezte magát, mint aki egy kijárat nélküli alagútba jutott.

Kétségbeesetten szegte le a fejét. Ha Isigami egy fél pillantással ennyit ki tudott következtetni, a rendőrség nyilván még részletesebben feltárja majd az igazságot.

– Semmiképp sem akarom belekeverni Miszatót. Valahogyan meg kell mentenem...

– Én viszont nem akarom, hogy börtönbe csukjanak! – vágott közbe Miszato félig sírva.

Jaszuko a kezeibe temette az arcát.

– Most mi legyen?

Mintha a levegő is elnehezült volna körülöttük. A nő úgy érezte, kis híján összeroppan a súly alatt.

– Bácsi! – szólalt meg Miszato. – Azért jött át, mert rá akarja venni az anyámat, hogy adja fel magát?

Isigami egy kis szünetet tartott, mielőtt válaszolt volna.

– Azért telefonáltam, mert segíteni akarok rajtatok. Nekem úgy is jó, ha feladja magát, de gondoltam, ha mégsem, kettésben nem lenne könnyű dolgotok.

Szavaira Jaszuko felemelte az arcát a kezeiből. Valóban elég furcsán fejezte ki magát ez az ember a telefonban. „Két nő segítség nélkül nem tud eltüntetni egy holttestet...”

– Van rá mód, hogy ne kelljen feladnia magát? – faggatta tovább a férfit Miszato.

Jaszuko ránézett, mire Isigami bólintott. Arcán semmi jele nem volt a megrendülésnek.

– Vagy eltitkoljuk magát az eseményt, vagy elvágjuk az önökhöz vezető szálakat. Viszont a holttestet mindkét esetben el kell tüntetni.

– Ön szerint ez lehetséges?

– Miszato! – szólt rá Jaszuko. – Miket beszélsz?

– Anya, te maradj csöndben! Na, mondja már, meg lehet oldani, vagy nem?

– Nem könnyű. De nem lehetetlen.

Továbbra is rendületlenül tárgyilagos stílusban beszélt, és ez elég volt ahhoz, hogy Jaszuko úgy érezze, kellően megalapozott a mondandója.

– Anya! – mondta Miszato. – Engedd, hogy a bácsi segítsen nekünk! Ez az egyetlen megoldás!

– De hát azt nem lehet... – próbált Jaszuko tiltakozni Isigamira nézve.

A férfi keskeny metszésű szemeivel a padlóra sandított, mint aki csendben csak azt várja, hogyan döntenek.

Jaszukónak közben eszébe jutott, amit Szajoko mondott. Hogy ez a matematikatanár szerelmes belé. És hogy mindig megbizonyosodik róla, hogy ő ott van-e, mielőtt eljönne ebédet venni.

Ha nem beszéltek volna erről, most azon törné a fejét, hogy normális-e ez az ember. Keresve sem találna olyat, aki ennyire segíteni akarna egy szomszédján, akivel ráadásul nincs is

különösebben jóban. Nem kellene sok hozzá, hogy őt magát is letartóztassák.

– Hiába rejtjük el a holttestet, egyszer úgyis megtalálják, nem? – tette fel végül a kérdést Jaszuko, és abban a pillanatban tudatosult is benne, hogy ezzel a mondattal új irányt vett a sorsuk.

– Még nem döntöttem el, hogy elrejtjük-e a testet – válaszolta Isigami. – Az is előfordulhat, hogy érdemes elől hagyni. Majd akkor kell eldönteni, mi lesz vele, miután már rendszereztük az információkat. Annyi biztos csupán, hogy itt nem maradhat.

– Miféle információkat kéne rendszereznünk?

– Adatokat erről az emberről – nézett le Isigami a holttestre. – Lakcím, név, életkor, foglalkozás. Miért jött ide? Hová készült utána? Van-e családja? Mondjon el mindent, amit csak tud!

– Hát, az...

– Csak előtte még vigyük el innen a testet. A lakást pedig minél előbb ki kell takarítani. Nyilván megszámlálhatatlanul sok nyom van egyelőre, ami a bűncselekményre utal... – még végig sem mondta, de már el is kezdte felültetni a halottat.

– De hát hova visszük?

– Hozzám.

Az arcára volt írva, hogy ez nyilvánvaló. Időközben a vállára kapta a testet. Megdöböntően könnyedén tette, hihetetlenül erős lehetett. Jaszuko észrevette, hogy a kék tréningruhára egy „Dzsúdó klub” feliratú címke van felvarrva oldalt.

Isigami félrerugdosta a lakása padlóján szerteszét heverő matematikakönyveket, hogy egy darabon kilátsszon a tatami – így le tudta tenni a halottat. Még mindig nyitva volt a szeme.

Odafordult Jaszukóékhoz, akik ezalatt a bejárat mellett álltak dermedten.

– Miszato, te kezd el kitakarítani a lakást! Porszívózz fel! Minél alaposabban. Asszonyom, ön pedig maradjon itt!

A kislány sápadtan bólintott, rápillantott az anyjára, majd visszament a lakásukba.

– Zárja be az ajtót! – mondta Isigami Jaszukónak.

– Jaj, jó.

De azután is csak állt ott, az előtérben, hogy ráfordította a kulcsot.

– Most kérem, jöjjön be! Bár sajnós rendetlenség van, nem úgy, mint önöknél.

Isigami levett egy kisméretű ülőpárnát egy székről, és letette közvetlenül a holttest mellé. Jaszuko ugyan bejött a szobába, de láthatóan nem akart a párnára ülni, inkább a sarokba húzódott, hogy ne kelljen látnia a halottat.

Ebből jött rá Isigami, hogy a nő fél a holttesttől.

– Jaj, bocsánat! – mondta, ahogy megfogta az ülőpárnát, és odanyújtotta neki. – Tessék, azért üljön csak erre!

– Nem, köszönöm! – intett lehajtott fejjel a nő.

Isigami visszatette a párnát a székre, ő maga pedig odaült a halott mellé.

Sötétvörös csík húzódott a nyakán.

– Elektromos vezeték?

– Hogy?

– Amivel megfojtotta. Nem vezetéket használt?

– De... igen. A kotacu zsinórját.

– A kotacuét – ismételte meg Isigami, ahogy eszébe jutott a halottra borított terítő mintája. – Meg kell szabadulni tőle. Mindegy, majd később megoldom. Különben – fordította vissza tekintetét a holttestre – találkoztát beszélt meg mára ezzel az emberrel?

Jaszuko megrázta a fejét.

– Nem. Délben hirtelen megjelent az üzletben. Aztán este találkoztam vele egy közeli étteremben, ahol ott hagytam, de utánam jött.

– Egy... étteremben?

Ez nem éppen olyan információ, ami alapján reménykedni lehetne, hogy nincsenek szemtanúk.

Isigami belenyúlt a halott dzsekijének zsebébe. Összegöngyölt tízezreket talált. Kettőt.

– Ja, azt én...

– Ön adta neki?

Mivel bólintott, Isigami felé nyújtotta a pénzt. A nő azonban meg sem mozdult.

Isigami ekkor felállt, és kivette a pénztárcáját a fali fogason lógó öltönye belső zsebéből. Kikeresett belőle húszezer jent, és betette helyette azt, ami a halottnál volt.

– Így már rendben lesz, ugye? – mutatta Jaszukónak a saját tárcájából elővett pénzt.

A nő kis habozás után halkan megköszönte, és elvette.

– Nos, tehát...

Isigami folytatta a halott zsebeinek átkutatását. A farzsebéből előkerült a pénztárcája. Némi pénz, a jogosítványa, blokkok és egyebek voltak benne.

– Togasi Sindzsi... Címe: Sindzsuku kerület, Nyugat-Sindzsuku. Nem tudja, hogy jelenleg is itt lakik-e? – kérdezte Jaszukót, miután megnézte a jogosítványt.

A nő a homlokát ráncolta, és oldalra döntötte a fejét.

– Nem tudom, de szerintem nem. Egy időben tényleg Nyugat-Sindzsukuban lakott, de úgy hallottam, onnan kirakták, mert nem tudta fizetni a lakbért.

– A jogosítványt tavaly újíttotta meg, de ezek szerint a lakcímváltozást nem jelentette be, csak talált valahol egy helyet, ahol lakhatott.

– Biztos ide-oda költözött. Nem volt stabil állása, így szerintem rendes lakást nem is bérelhetett.

– Igen, úgy tűnik – felelte Isigami. Pillantása az egyik blokkon akadt meg.

Ógi-ja garzonok – ez állt rajta. Az összeg 5880 jen, két éjszakára.

Ezek szerint előre kell fizetni. Isigami agya automatikusan nyugtázta, hogy egy éjszaka nagyjából 2900 jenbe kerül.

Megmutatta Jaszukónak is.

– Elvileg itt szállt meg. Ha nem jelentkezett ki, a szállodás ki fogja nyitni a szobáját. Talán szól a rendőrségnek is, hogy eltűnt egy vendége. Bár az is előfordulhat, hogy nem fárasztja magát, és hagyja az egészséget. Nyilván gyakran előfordul az ilyesmi, azért kell előre fizetni. Viszont veszélyes lenne erre számítanunk.

Isigami tovább matatott a halott zsebeiben. Egy kulcs került elő. Egy kerek táblácska lógott rajta, amibe a 305-ös számot vésték.

Jaszuko homályos tekintettel bámulta a kulcsot. A jelek szerint neki egyetlen valamirevaló ötlete sem volt arról, hogy mihez is kéne most kezdenie.

A szomszéd lakásból halkan áthallatszott a porszívó duruzsolása.

Miszato nagyon igyekezhet a takarítással. Egy ilyen rendkívüli helyzetben, amikor nem tudhatják, mi vár rájuk, valószínűleg mindent megtesz, ami tőle telik.

Meg kell védenie őket, jutott megint Isigami eszébe. Egy hozzá hasonló férfinak nem lesz még egyszer ilyen lehetősége, hogy szorosabb kapcsolatba kerüljön ezzel a gyönyörű nővel. Most kell mozgósítania minden tudását és erejét, hogy elhárítsa az őket fenyegető szerencsétlenséget.

Megnézte a halott arcát, ami mostanra teljesen kifejezéstelen és beesett lett. De így sem volt nehéz kitalálni, hogy ez az ember fiatalkorában igen jóképűnek számíthatott. Mostanra már kissé hízásnak is indult, de kétség nem fért hozzá, hogy még mindig tetszett a nőknek.

Hát ilyen pasikra bukik Jaszuko, gondolta Isigami, és lassan burjánzani kezdett benne a féltékenység. Megrázta a fejét. Szégyellte, hogy ilyen érzés támadt benne.

– Volt valaki, akivel annyira jóban volt, hogy rendszeresen tartották a kapcsolatot? – kezdte újra a kérdezősködést.

– Nem tudom. Hosszú idő után most láttam először.

– Nem mondta, hogy mit tervez még mára? Találkozni valakivel vagy bármi ilyesmi?

– Nem. Sajnálom, hogy semmi hasznomat nem veszi – mondta a fejét lehajtva, bocsánatkérően Jaszuko.

– Semmi baj, csak kérdeztem. Természetes, hogy nem tudja, ne is törődjön vele.

Isigami kesztyűs kezével megcsípte a halott arcát, és belenézett a szájába. Megállapította, hogy a hátsó fogán korona van.

– A fogain kezelés nyoma található.

– Amikor velem élt, fogorvoshoz járt.

– Hány évvel ezelőtt?

– Öt éve váltunk el.

– Öt éve?

Abban tehát nem lehet reménykedni, hogy nincs már meg a kartonja, gondolta Isigami.

- Büntetett előéletű volt?
- Tudtommal nem. Bár a válasunk utáni időkről fogalmam sincs.
- Vagyis előfordulhat, hogy igen.
- Igen.

De ha nem is volt, egy közlekedési kihágásért lehet, hogy levették valamikor az ujjlenyomatát. Azt, hogy a rendőrség vesz-e ujjlenyomatot a közlekedési szabályok megszegőitől, Isigami nem tudta, de nem ártott figyelembe venni ezt a lehetőséget sem.

Attól függően, hogyan intézi el a holttestet, fel kellett rá készülnie, hogy kiderül a személyazonossága. Mindenesetre időt kell nyernie. Például nem hagyhatja meg az ujjbegyeket és a fogsort sem...

Jaszuko mélyet sóhajtott. A szinte erotikus hang alaposan megbolygatta Isigami lelkét. Magában újra elhatározta, hogy nem okoz csalódást a nőnek.

Tény, hogy nem volt könnyű dolga. Ha kiderül a holttest személyazonossága, a rendőrség kétségtelenül meg fog jelenni Jaszukónál.

És kérdéses volt, hogy a két nő képes lesz-e állni a nyomozók tolakodó faggatózását. Hiába készülnek gyengécske kifogásokkal, előbb-utóbb megtörnek, és amint rámutatnak az ellentmondásokra, azonnal bevallanak mindent.

Tökéletes logika és tökéletes védelmi stratégia kell ide. És ezeket most azonnal kell felépítenie.

Csak semmi pánik, mondogatta magának. Az nem vezet megoldáshoz.

Pedig ennek az egyenletnek igenis van megoldása.

Lehunyta a szemét. Mindig így tett, amikor egy bonyolult matematikapéldával találkozott. Ilyenkor, ahogy kizárta a tolakodó külvilágot, a számok szinte önálló életre keltek a fejében. Csakhogy ezúttal nem számokról volt szó.

Végre kinyitotta a szemét. Először is megnézte az asztalon álló ébresztőórát. Fél kilenc múlt. Aztán Jaszukóhoz fordult. A nő nagyot nyelt, és kissé hátrébb dőlt ültében.

- Segítsen levetkőztetni!

– Tessék?

– Le vesszük a ruháit. Nemcsak a dzsekijét, hanem a pulóverét és a nadrágját is. Ha nem sietünk, beáll a hullamerevség – mondta Isigami, és már nyúlt is a dzsekiért.

– Értem. Igen.

Jaszuko megpróbált segíteni, de még mindig nehezebbé eshetett hozzányúlni a halotthoz, mert láthatóan remegtek az ujjai.

– Jó, hagyja csak! Majd én megcsinálom. Maga menjen, és segítsen a lányának!

– Bocsánat! – hajtotta le a fejét Jaszuko, és lassan felállt.

– Asszonyom! – szólította meg Isigami a nőt, aki már el is indult az ajtó felé. Amikor visszafordult, folytatta. – Alibire lesz szükségük.

Gondolkozzanak rajta!

– Alibi? Hát, olyanunk nincs...

– Igen, ezért kell most kitalálni egyet – felelte Isigami már a halott dzsekijével a vállán. – És bízson bennem! Bízsa az egészséget rám és a logikámra!

3

– Hát, egyszer szívesen kielemezném, milyen is a te logikád!

Jukava Manabu látványosan unatkozva támasztotta a fejét az asztalra könyökölve, nyomatékosításként még egy nagyot ásított is hozzá. Kis fémkeretes szemüvegét letette maga mellé, mintha csak jelezni akarná, hogy neki erre már nem lesz szüksége.

Persze meglehet, hogy igaza volt. Kuszanagi bő húsz perce nézett farkasszemet az előtte álló sakktáblával, de akárhogy is törte a fejét, nem találta a megoldást. A királlyal már nem tudott elmenekülni, és kétségbeesett támadási kísérletei egyre inkább pusztá kapálózásnak hatottak. Több ötlete is támadt, de észre kellett vennie, hogy már sok lépéssel ezelőtt megghiúsították mindegyiket.

– Hát, a sakkozás nekem nem jön be – motyogta Kuszanagi.

– Jaj, ne, már megint kezdi!

– Miért, micsoda dolog, hogy nem használhatom fel az ellenféltől szerzett bábukat? Hiszen ez a zsákmány! Kit zavarna, ha használnám őket?

– Most tényleg nekiállsz kifogásolni a játék szabályait? Különben is, a bábuk nem zsákmányok. Azok katonák. Azzal, hogy megszerzed őket, kioltod az életüket. Mihez szeretnél kezdeni egy csapat halott katonával?

– A *sógi* ban bezzeg fel lehet őket használni!

– Minden tisztelem a *sógi* feltalálójának engedékenységéé! Egyébként ott a bábu megszerzésével nem megöled az ellenfél katonáit, hanem behódolásra kényszeríted őket. Ezért lehet őket újra használni.

– Bárcsak így lenne a sakokban is!

– Egy lovag nem lehet áruló. De ne magyarázz már ennyit, inkább logikusan gondold végig, mi a harci helyzet! Egyetlenegyét léphetsz.

Rendkívül kevés bábudat mozgathatsz, és bármelyiket is választod, nem tudod megakadályozni a következő lépésem. És az a helyzet, ha én a lovaggal lépek, az bizony sakk-matt!

– Na, nekem ebből elég is volt. Unalmas ez a sakk – sóhajtott fel székében hirtelen hátradőlve Kuszanagi.

Jukava felvette a szemüvegét, és ránézett a faliórára.

– Negyvenkét percbe telt. Bár szinte végig csak te gondolkoztál. Viszont nem lesz abból baj, hogy itt lopod a napot? Majd nézd csak meg, mit kapsz a főnöködtől!

– Végre lezártuk a zaklatós gyilkos ügyét. Nekem is kijár egy kis pihenés – felelte Kuszanagi egy kétes tisztaságú bögréért nyúlva. Az instant kávé, amit Jukava csinált neki, már jéghideg volt.

A Teito Egyetem fizika tanszékének 13-as kutatószobájában senki sem volt Jukaván és Kuszanagin kívül. A diákok épp előadást hallgattak valahol.

Természetesen ezt pontosan tudta Kuszanagi is, ezért választotta látogatásához ezt az időpontot.

Ekkor megszólalt a zsebében a mobiltelefon. Jukava rávigyorgott, miközben belebújt a fehér köpenyébe.

– Na tessék, én megmondtam! Máris elővesznek!

Kuszanagi fintorogva nézte a kijelzőt. Úgy tűnt, Jukavának volt igaza. Egy fiatalabb nyomozó kollégája hívta a csoportjából.

A helyszín a régi Edo-folyó töltésénél, egy szennyvíztisztító-telep közelében volt. A folyó szemközti oldala már a szomszédos Csiba tartomány szélén húzódott. Szíveskedhetett volna az illető a túlparton elkövetni a dolgot, gondolta bosszankodva Kuszanagi, miközben felhajtotta a kabátja gallérját.

A holttest a töltés oldalában hevert. Kék nejlonlepedővel volt letakarva, amit feltehetőleg valami építkezésről kerítettek.

Egy öregember talált rá, aki a töltésen kocogott. Meglátta, hogy a nejlon alól kilóg egy emberi lábhoz hasonló valami, így rászánta magát, és megnézte közelebbről is.

– A bácsi van vagy hetvenöt éves, mégis ide jár futni, még ebben a hidegben is! És azt kellett megérnie, hogy ilyesmit lásson! Minden együttérzésem az övé.

Kisitani, egy fiatal nyomozó vázolta neki a helyzetet, mivel ő valamivel hamarabb érkezett. Kuszanagi fintorgott. Kabátja alja lobogott a szélben.

– És láttad a holttestet, Kisitani?

– Láttam – görbült le Kisitani szája szomorúan. – A főnök mondta, hogy jól nézzem meg.

- Mindig azt mondja. Bezzeg ő meg nem nézné!
- Maga nem nézi meg?
- Dehogyan nézem! Mire mennék vele?

Kisitani elmondása szerint brutálisan elbántak az áldozattal. Először is teljesen meztelen volt, a cipőjét és a zokniját is levették, az arcát pedig összezúzták, Kisitani kifejezésével élve olyan volt, mint egy „félbetört dinnye” – Kuszanagi már ennek a hallatán is rosszul lett. Ráadásul leégették az ujjait, hogy ne lehessen levenni az ujjlenyomatát.

A holttest egy férfié volt. A nyakán fojtogatás nyoma látszott, de ezen kívül nem volt a testén külsérelmi nyom.

– Kíváncsi leszek, találnak-e valamit a szakértők – mondta Kuszanagi, miközben körbesétálta a füves terepet. Mivel nem voltak egyedül, úgy tett, mintha az elkövető által hátrahagyott nyomokat keresné, az igazat megvallva azonban inkább meghagyta az egészet a hozzáértőknek. Nem tartotta valószínűnek, hogy épp ő találja meg bármi fontosat.

– Egy bicikli volt mellé hajítva, azt már bevitték az Edogavai Kapitányságra.

– Bicikli? Biztosan csak ide dobta ki valaki, mert nem akart fizetni a lomtalanításért...

– Ahhoz túlságosan is új volt. Viszont kilyukasztották mind a két kerekét. Úgy tűnt, hogy valaki szándékosan elintézte a gumikat egy szöggel.

– Hm. Az áldozaté volt?

– Ez jó kérdés. Volt rajta regisztrációs szám, így kiderülhet, hogy kié.

– Remélem, az áldozaté volt – mondta Kuszanagi. – Mert ha nem, akkor nagyon macerás lesz a dolog. Azon múlik minden.

– Tényleg?

– Kisitani, ugye most először van dolgod ismeretlen személyazonosságú holttesttel?

– Igen.

– Akkor gondold csak bele! Az elkövető összezúzta az áldozat arcát és az ujjvégeit, ami annyit jelent, hogy el akarta titkolni a kilétét. A visszajáról nézve tehát, ha megtudjuk, ki a halott,

könnyedén meglesz a tettes is. Az pedig most kizárólag szerencse kérdése, hogy megtudjuk-e.

Amikor itt tartott, megszólalt Kisitani mobilja. Néhány szót beszélt csak rajta, majd máris Kuszanagihoz fordult.

– Be kell menjünk az Edogavai Kapitányságra.

– Na, végre! – morogta Kuszanagi, ahogy felállt és leporolta a fenekét.

Bent a kapitányság nyomozóosztályán Mamija melegedett a kályhánál.

Ő volt Kuszanagiék főnöke. A körülötte gőzerővel dolgozó férfiak nyilván a kapitányság nyomozói lehettek. Ide fogják kihelyezni a műveleti központot, épp annak az előkészületeivel foglalatostkodtak.

– A saját kocsiddal jöttél? – kérdezte Mamija, ahogy meglátta Kuszanagit.

– Igen. Errefelé nem a legjobb a tömegközlekedés.

– Jól ismered a környéket?

– Ha jól nem is, de valamennyire igen.

– Akkor nincs szükséged segítségre. Vidd magaddal Kisitanit, és menjetek el ide! – nyújtott át egy jegyzetlapot.

Egy cím – Edogava kerület, Sinozaki városrész – és a Jamabe Jóko név volt ráfirkantva.

– Ez meg kicsoda?

– Beszéltél neki a bicikliről? – kérdezte Mamija Kisitanitól.

– Igen.

– A holttest mellett talált bicikliről? – kérdezte Kuszanagi főnöke szigorú arcába nézve.

– Arról. Lenyomoztuk. Már be volt jelentve, hogy ellopták. Egyezik a regisztrációs szám. Ez a nő a tulajdonos. Tudja, hogy keresni fogjuk.

Menjetek oda, és beszéljeteK vele!

– Volt ujjlenyomat a biciklin?

– Az most nem a te dolgod. Gyerünk, menjetek már!

Mamija érdes hangon tessékelte ki őket. Kuszanagi a társával együtt kiviharzott az Edogavai Kapitányságról.

– Na, ezt megkaptuk! Egy lopott bicikli! Le mertem volna fogadni, hogy ez lesz belőle... – mondogatta Kuszanagi néha a nyelvével is

csettintve egyet hozzá, bár közben rendületlenül tartotta a kocsija kormányát. Egy fekete Nissan Skyline-ja volt, majdnem nyolc éve használta.

– Azzal ment oda a tettes, aztán otthagya?

– Lehet. Ha igen, hiába kérdezzük ki a bicikli tulajdonosát: honnan tudná, ki lopta el? Bár, ha kiderül, honnan tűnt el, kicsit jobban képben leszünk, merre járt az elkövető.

A jegyzetlap és a térkép segítségével Kuszanagi a Sinozaki 2. tömbjének a környékét pásztázta végig. Végül megtalálták a házat, amit kerestek. A névtáblán ott állt a Jamabe név. Egy fehér falú, európai stílusú épület volt.

Jamabe Jóko tipikus „háztartásbeli” volt, ránézésre a negyvenes évei közepén járhatott. Talán mert számított a nyomozók látogatására, szépen ki volt sminkelve.

– Igen, ez biztosan az. Az én biciklim.

Az elé tett fényképet látva határozottan bólintott. A képen a töltés oldalában talált kerékpár volt. Kuszanagi a szakértőktől hozta el.

– Azért hálásak lennénk, ha befáradna a kapitányságra, hogy élőben is megtekintse.

– Nagyon szívesen, de ugye, vissza is kapom majd a biciklimet?

– Természetesen. Van még egy kis vizsgálnivalónk rajta, így csak azután adhatjuk vissza, ha végeztünk.

– Csak siessenek. Hát hogy megyek nélküle vásárolni? – ráncolta a szemöldökét elégedetlenül. Úgy beszélt, mintha a rendőrség lenne a hibás a lopásért. Tehát még nem tudja, hogy valószínűleg köze van egy gyilkossághoz. Ha tudná, biztos nem lenne kedve többet ráülni arra a biciklire.

„Csak nehogy nekem kárpótlással jöjjön, ha meghallja, hogy kiszúrták a kerekeit” – gondolta Kuszanagi.

A nő szerint előző nap, tehát március tizedikén, valamikor délelőtt tizenegy és este tíz között lopták el a kerékpárt. A Ginzán találkozott ugyanis késő délelőtt egy barátnőjével, vásárolgattak, vacsoráztak, és tíz is elmúlt, mire visszaért a Sinozaki állomásra. Onnan viszont már kénytelen volt busszal hazamenni...

– A biciklitárolóban hagyta?

– Nem, az utcán.

- De lelakatolta, ugye?
- Igen. Odaláncoltam egy járdakorláthoz.

Kuszanagi nem tudott róla, hogy a helyszínről előkerült volna a lánc.

Ezután elvitték Jamabe Jókót kocsival a Sinozaki állomásra, hogy megnézzék, pontosan honnan lopták el a biciklit.

– Itt volt – mutatott a nő egy fém korlátra, az állomás előtti szupermarkettől úgy húsz méterre. Most is tele volt kerékpárral.

Kuszanagi körbenézett. Egy kis bankfiók, könyvesbolt, ilyesmik sorakoztak az út mentén. Napközben és kora este nyilván rengetegen járnak erre. Ha valaki elég ügyes, nem lehet nagy ügy pillanatok alatt lekapni egy láncot és eltekerni, mintha csak a saját biciklijét vinné, de azért valószínűbb, hogy akkor történt, amikor már csökkent a forgalom.

Ezek után megkérte Jamabe Jókót, hogy menjen velük az Edogavai Kapitányságra, és nézze meg a kerékpárt.

– Hogy micsoda szerencsétlenség ez! Most vettem, a múlt hónapban azt a biciklit! Annyira mérges lettem, amikor észrevettem, hogy ellopták, hogy azonnal be is jelentettem az állomás előtti rendőrőrsön, még mielőtt buszra szálltam volna hazafelé – mesélte a nő a hátsó ülésen ülve.

– Még szerencse, hogy tudta a regisztrációs számot!

– Persze, mert nemrég vettem. Még megvolt otthon a papír. Felhívtam a lányomat, és megkérdeztem.

– Értem.

– De árulják már el, mi történt! Aki először telefonált, az sem volt hajlandó egyenesen megmondani. Egyre jobban izgat.

– Még nem tudni semmi pontosat. Minket is érdekelnének a részletek...

– Na, ne mondja! Látom, a rendőrök aztán tudják tartani a szájukat!

Kisitani az anyósülésen alig bírta türtőztetni magát, hogy ki ne robbanjon belőle a nevetés. Kuszanagi arra jutott, hogy szerencséje volt, amiért ma kellett elmennie ehhez a nőhöz. Kétség sem fért hozzá, hogy elárasztotta volna kérdésekkel, ha az eset addigra napvilágra kerül.

Jamabe Jóko az Edogavai Kapitányságon megtekintette a kerékpárt és megerősítette, hogy az övé.

Továbbá arra is rámutatott, hogy karcolások keletkeztek rajta és defektesek a kerekei, majd megérdeklődte Kuszanaginál, kitől kaphatna kártérítést.

Ezen a bizonyos biciklin több ujjlenyomatot is találtak – a kormánytól kezdve a vázon át az ülésig, szinte mindenhol.

Egyéb tárgyi bizonyítékként a helyszíntől úgy száz méterre előkerültek a ruhák, amik vélhetően az áldozaton voltak. Egy nagy bádoghordóba voltak gyömöszölve, egy részük elégett. Konkrétan egy dzseki volt ott, egy pulóver, egy nadrág, valamint a zoknik és az alsónemű. A tettes elment, miután meggyújtotta őket, ám nem égtek olyan jól, mint tervezte, és feltehetőleg idő előtt kialudt a láng.

Fel sem merült a nyomozás vezetőiben, hogy a ruhadarabok gyártási helyénél kezdjék a vizsgálatot, mivel világos volt, hogy mindegyik nagy mennyiségben fordul elő a piacon. Helyette viszont a ruhák és a halott testi adottságai alapján megrajzolták az áldozat egész alakos fantomképét, amilyen közvetlenül a gyilkosság előtt lehetett. A nyomozásban részt vevő rendőrök egy része ezzel a képpel járt körbe kérdezősködni a Sinozaki állomáson és környékén. Sajnos nem jutottak számottevő információhoz, igaz, talán amiatt, mert a ruházat nem volt valami feltűnő.

A képet a híradóban is leközlötték, és erre persze özönlenni kezdtek a bejelentések – csakhogy egyik sem kapcsolódott a régi Edo-folyó partján talált holttesthez.

Közben az adatokat egytől egyig összevetették a bejelentett eltűnt személyekével, ám nem találtak a leírásnak megfelelő embert.

Ki kellett deríteniük, hogy nincs-e – főleg az Edogava-kerületben – olyan egyedülálló férfi, aki napok óta nem ment haza, vagy a szállókból, hotelekből hirtelen eltűnt vendég. A rendőrök végül kaptak is egy használható fület.

Egy Kameidóban található, Ógi-ja nevű szálló egyik bérszobájából eltűnt egy férfi lakó. Március 11-én vették észre, tehát aznap, amikor megtalálták a holttestet. Amikor elmúlt a kijelentkezés ideje, a szálloda egyik alkalmazottja benyitott a szobába, megnézni, mi a helyzet odabenn, de csak néhány szétdobált holmit talált,

magát a vendéget nem. Jelentette a tulajnak, ám a rendőrségnek végül nem szóltak, mivel a pénzt előre megkapták.

A nyomozók azon nyomban hajszálakat és ujjlenyomatokat gyűjtöttek a kérdéses szobából és az ott hagyott személyes tárgyairól. A hajszálak tökéletesen megegyeztek a halott hajából vett mintákkal, sőt a lopott kerékpáron talált ujjlenyomatok egyikéről is megállapították, hogy egyezik a szobában és a csomagokon hagyottakkal.

Az eltűnt férfi azt írta a vendégkönyvbe, hogy Togasi Sindzsinek hívják, a címe: Sindzsuku-kerület, Nyugat-Sindzsuku.

4

A Morisita metróállomástól sétáltak a Sin Óhasi felé, aztán a híd előtti keskeny úton jobbra fordultak. Családi házak sorakoztak errefelé, közöttük pedig néhány kisebb üzlet állt. Szinte mindegyik patinás hangulatot árasztott, ami azt sugallta, hogy nagyon régóta működnek már itt. Máshol a szupermarketek vagy az áruházláncok évtizedekkel ezelőtt elsöpörték volna őket – talán ez az előnye az ilyen régi városrészeknek, hogy itt viszont életben tudnak maradni, gondolta Kuszanagi menet közben.

Már este nyolc múlt. Lehetett valahol a közelben egy közfürdő is, mert elsétált mellettük egy öregasszony, kezében egy mosdótállal.

– Jó a közlekedés, könnyen megoldható a bevásárlás, nem lehet rossz itt lakni – motyogta a szomszéd ülésről Kisitani.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Semmi különöset. Csak arra gondoltam, hogy egy ilyen helyen kényelmesen eléldégélhet egy anya a lányával.

– Aha.

Két ok volt, amiért Kuszanagi egyetérthetett vele. Az egyik, hogy épp most fognak találkozni egy nővel, aki itt él kettesben a lányával – a másik pedig, hogy Kisitanit is egyedül nevelte fel az anyja.

Kuszanagi menet közben összevetette a jegyzeteiben olvasható címet a villanyoszlopok felirataival. Lassan oda kellett érjenek a céljukhoz. A noteszében a Hanaoka Jaszuko név szerepelt.

A meggyilkolt Togasi Sindzsi címe, amit a szálló vendégkönyvébe írt, nem pusztán kitaláció volt. Valóban oda volt bejelentve, csak pillanatnyilag nem ott lakott.

Miután kiderült a holttest személyazonossága, a tévé és az újságok közzétették a hírt. Hozzátették azt is: „ha valaki bármilyen információval tud szolgálni az eset kapcsán, kérjük, vegye fel a kapcsolatot a legközelebbi rendőrőrsrel!” ám lényegében semmi kézzelfogható adathoz nem jutottak.

Togasi bérlakásának tulajdonosától, egy ingatlanügynöktől tudták meg a férfi korábbi munkahelyének címét. Egy használtautó-kereskedés volt Ogikubóban, de nem dolgozott ott sokáig, szűk egy év után felmondott.

Innen kiindulva a nyomozócsoport kiderítette Togasi korábbi munkahelyeit. Meglepő módon valaha egy import luxusautókat értékesítő cégnél volt eladó. Onnan azonban kirúgták, mert kiderült, hogy sikkasztott, bár nem perelték be. A sikkasztásról csak véletlenül szerzett tudomást az egyik rendőr egy adatgyűjtés alkalmával. A cég természetesen még létezett, de állításuk szerint nem volt senki, aki részleteket tudott volna mondani az akkori eseményekről.

Abban az időben Togasi házas volt. És egy őt jól ismerő személy szerint a válás után is ragaszkodott a volt feleségéhez.

Az asszonynak volt egy előző házasságból született gyereke is. A rendőröknek ezek után nem volt nehéz lenyomozniuk, hova költözött a nő, és hamarosan pontosan tudták Hanaoka Jaszuko és a lánya, Miszato tartózkodási helyét. A Kótó kerületben, Moristitában éltek, ahová most Kuszanagiék igyekeztek.

– Nem a legjobb megbízás. Megint jól beletrafáltunk – mondta Kisitani egy sóhajtással kísérvé.

– Mi az, nem fűlik a fogad hozzá, hogy velem dolgozz?

– Nem arról van szó, csak egy anya a lányával... szépen, békében éldegélnek, nekem pedig semmi kedvem felforgatni az életüket.

– Ha nincs közük az ügryhöz, semmi baja nem lesz az életüknek.

– Hát, nem tudom. Úgy tűnik, Togasi eléggé rossz férj volt, és rossz apa.

Lehet, hogy még rá gondolni is fáj nekik.

– Na, akkor majd örömmel fogadnak minket. Mi visszük a hírt, hogy meghalt ez a rossz ember. Mindenesetre ne vágj olyan fancsali képet! Még én is elkenődöm tőle. Várj csak, azt hiszem, meg is jöttünk! – mondta Kuszanagi, és megállt egy régi ház előtt.

Az épület piszkosszürke színű volt. A falon több helyütt javítás nyoma látszott. Egy emelet volt és mindkét szinten négy lakás. Az ablakok felében égett csak a villany.

– 204-es lakás, tehát emeleti – szólt hátra a lépcsőn felfelé indulva Kuszanagi. Kisitani némán követte.

A 204-es lakás esett a legtávolabb a lépcsőtől. Az ajtó melletti ablakból fény szűrődött ki. Kuszanagi fellelegzett. Ha nem lettek

volna itthon, újra el kellett volna jönniük – nem jelentették be ugyanis a ma esti látogatást.

Becsöngettek. Bentről neszezés hallatszott. Kinyílt a zár és kitérült az ajtó, de a biztonsági láncot nem vették le. Ennyi elővigyázatosság persze teljesen természetesnek tűnt.

Az ajtórésből egy nő nézett gyanakvóan a nyomozókra. Feltűnően nagy, fekete szemei és csinos kis arca volt. Harmincnak sem nézett ki, de Kuszanagi megállapította, hogy csak a félhomály miatt, mert a kilincset tartó kézfej egy háziasszony keze volt.

– Elnézést a zavarásért, ön Hanaoka Jaszuko? – szólította meg Kuszanagi. Igyekezett a lehető legszelídebb arckifejezéssel és hangnemben beszélni.

– Igen – felelte ijedt szemekkel a nő.

– A Fővárosi Rendőrségtől jöttünk. Valamit közölnünk kell önnel – mondta Kuszanagi, és elővette az igazolványát, hogy megmutassa a fényképes részt. Mellette Kisitani ugyanígy tett.

– A rendőrségtől...? – kérdezett vissza döbbenten Jaszuko. Nagy, fekete szemeiben félelem tükröződött.

– Tudna ránk szánni néhány percet?

– Igen, persze!

Hanaoka Jaszuko először becsukta az ajtót, majd levette a láncot, és újra kinyitotta.

– Miről lenne szó?

Kuszanagi egy lépést tett előre, így az ajtón belülrre került. Kisitani követte.

– Ön ismeri Togasi Sindzsit, ugye?

Kuszanagi figyelmét nem kerülte el, hogy Jaszuko arca ennek hallatán kissé megmerevedett. De ez talán csak annak volt tulajdonítható, hogy ilyen váratlanul hallotta meg az elvált férje nevét.

– A volt férjem... Csinált valamit?

Ezek szerint nem tudja, hogy megölték. Biztosan nem nézi a híreket, vagy nem olvas újságot. Tény, hogy a média nem foglalkozott az ügygel túlságosan sokat. Nem lenne meglepő, ha elsiklott volna felette.

– Az az igazság, hogy... – kezdett bele Kuszanagi, de alighogy szóra nyitotta a száját, meglátta a belső szoba tolóajtóját. Teljesen csukva volt.

– Van bent valaki? – kérdezte.

– A lányom.

– Ó, értem.

Az előtérben szép rendben le volt téve egy pár edzőcipő. Kuszanagi lehalkította a hangját.

– Togasi úr elhunyt.

Jaszuko döbbsen húzta szét a száját, ám ezenkívül lényegileg nem változott az arckifejezése.

– De hát hogyan? – kérdezte.

– A régi Edo-folyó töltésénél találták meg a holttestét. Még nem tudunk konkrétumokat, de felmerült a gyanú, hogy gyilkosság áldozata lett – válaszolt egyenesen Kuszanagi, mert úgy ítélte meg, így lényegre törőbben tud majd kérdezni is.

Ekkor jelentek meg először Jaszuko arcán a megrendülés jelei. Mint akit teljesen letaglózott a hír, csak ingatta jobbra-balra a fejét.

– Hogyan történhetett vele ilyesmi?

– Azt most próbáljuk kideríteni. Mivel nem volt családja, így, mint előző házastársához, önhöz kell fordulnunk információért. Elnézést, hogy ilyen késői órán zavarjuk – mondta fejét hajtva Kuszanagi.

– Ó, igen, értem – motyogta Jaszuko. A szája elé tette a kezét és lesütötte a szemét.

Kuszanagit a zárva tartott belső ajtó foglalkoztatta inkább. Vajon a túloldalon a kislány hallja az anyja és a látogatók párbeszédét? Ha igen, hogyan érintheti a volt mostohaapja halála?

– Utólag is elnézését kérem, de utánanéztünk néhány dolognak. Ugye, ön öt évvel ezelőtt vált el Togasi úrtól? Találkozott vele azóta? Jaszuko megrázta a fejét.

– Szinte nem is láttam a válás óta.

Szinte nem, tehát ez nem jelenti azt, hogy egyáltalán nem.

– A legutóbbi alkalom is már elég régen volt. Tavaly, vagy tavalyelőtt...

– És nem is jelentkezett soha? Telefonon vagy levélben?

– Nem – intett Jaszuko határozottan.

Kuszanagi bólintott, majd feltűnés nélkül megnézte magának a lakást. A japán stílusú nappali szoba úgy hat tatamis lehetett, a bútorok régiek voltak, de szépen ki volt takarítva, és rendben is tartották. A kotacun egy tál mandarin volt. Amikor meglátta a fal mellett a tollasütőket, egy pillanatra meglegyintette a nosztalgia. Valaha az egyetemen ő is tagja volt az egyesületnek.

– A jelek szerint Togasi úr március tizedikén, este hunyt el – mondta. – A dátum vagy a helyszín, a régi Edo-folyó töltése alapján nem jut valami az eszébe? Bármilyen apróság segíthet.

– Semmi. Nekem az a nap ugyanolyan volt, mint a többi, és egyébként sem tudom, hogy miket művelt a volt férjem az utóbbi időben.

– Értem.

Láthatóan kezdtek az asszony terhére lenni. Teljesen normális volt, hogy nem veszi jó néven, hogy a volt férjéről faggatják, bár Kuszanagi még nem tudta eldönteni, hogy lehet-e bármi köze a nőnek az esethez, vagy sem.

Úgy döntött, aznapra elég is lesz ennyi. Illetve volt még egyvalami, amiről meg kellett bizonyosodnia.

– Itthon tartózkodott március tizedikén? – kérdezte, miközben visszatette a noteszét a zsebébe. Úgy akarta beállítani, mintha csak mellékesen jutott volna eszébe rákérdezni.

Igyekezete hiábavalónak bizonyult. Jaszuko élénk szemöldökráncolással fejezte ki rosszallását.

– Ezek szerint jobban teszem, ha tisztázom, mit csináltam aznap? Kuszanagi rámosolygott.

– Ne tulajdonítson ennek olyan nagy jelentőséget! Bár természetesen mi hálásak lennénk, ha szíveskedne részletesen elmondani.

– Várjon egy pillanatot!

Jaszuko a szobának arra a falára meredt, ami kívül esett Kuszanagiék látószögén. Nyilván ott lógott a naptár. A nyomozó szívesen megnézte volna, hogy tényleg bele volt-e írva a programjuk, de inkább visszafogta magát.

– Tizedikén reggeltől dolgoztam, utána pedig a városban voltunk a lányommal – válaszolta Jaszuko.

- Hol jártak?
- Este moziban voltunk. A Rakutencsi nevű helyen, Kinsicsóban.
- Hány órakor mentek el itthonról? Körülbelül is elég! És megköszönném, ha elárulná a film címét is!
- Fél hét körül indultunk. A film címe pedig...
- Mondott egy filmet, amit Kuszanagi is ismert. Népszerű hollywoodi sorozat, mostanában a harmadik része futott.
- A mozi után rögtön hazajöttek?
- Megvacsoráztunk a *rámenes* nél ugyanabban az épületben, utána pedig elmentünk karaokézni.
- Karaokézni? Egy karaoke boxba?
- Igen. A lányom kikunyerálta.
- Értem... Gyakran járnak oda együtt?
- Havonta, talán kéthavonta egyszer.
- Körülbelül mennyi időt töltenek ott?
- Másfél órát szoktunk, hogy aztán nehogy túl későn érjünk haza.
- Tehát mozi, vacsora, karaoke... És mit mondott, mikorra értek haza?
- Szerintem már elmúlt tizenegy is. Pontosan nem emlékszem.
- Kuszanagi bólintott, bár úgy érezte, valami nem stimmel. Maga sem tudta, miért.
- Még megtudakolták a karaoke box nevét, aztán megköszönték a segítséget, és elhagyták a lakást.
- Nem tűnnek érintettnek az ügyben – jegyezte meg halkán Kisitani, ahogy kicsit eltávolodtak a 204-es lakás immár csukott ajtajától.
- Még nem lehet tudni.
- Tetszik, hogy együtt járnak karaokézni. Milyen jól megvannak! Kisitaninak láthatóan nem állt szándékában Hanaoka Jaszukót gyanúsítani.
- Egy férfi jött felfelé a lépcsőn. Zömök testalkatú, középkorú.
- Kuszanagiék megálltak és megvárták, míg elmegy mellettük. A férfi kinyitotta a 203-as ajtót, és bement a lakásba.
- A két nyomozó összenézett, és már fordultak is vissza.
- A 203-as lakáson egy Isigami feliratú névtábla lógott. Csöngetésükre az iménti férfi nyitott ajtót. Épp csak a kabátját

vehette le, egyszerű pulóvert és nadrágot viselt.

A férfi kifejezéstelen arccal pillantott felváltva Kuszanagira és Kisitanira.

Normális esetben ilyenkor értetlenség vagy elővigyázatosság jellemző az emberek viselkedésére, de az ő arcáról még ilyesmit sem lehetett leolvasni.

Ez meglepte a nyomozókat.

– Elnézést a késői zavarásért. A segítségét szeretnénk kérni – mondta Kuszanagi a legszélesebb mosolyát elővéve, a rendőrigazolványa felmutatása közben.

Még erre sem rezdült meg a férfi egyetlen arcizma sem. Kuszanagi tett egy lépést előre.

– Néhány percről van szó mindössze. Lenne egykét kérdésünk.

Azt hitte, talán nem látszott jól az igazolványa, ezért még egyszer odatartotta a férfi orra elé.

– Miről van szó? – kérdezte a férfi, anélkül hogy egy pillantást is vetett volna az igazolványra. Mint aki pontosan tudta, hogy rendőrökkel találkozott az imént a lépcsőn.

Kuszanagi egy fényképet vett elő az öltönye belső zsebéből. Togasit ábrázolta akkoriban, amikor a használtautó-kereskedésben dolgozott.

– A fotónk egy kicsit régi ugyan, de meg kell kérdeznem: nem látta mostanában ezt az embert?

A férfi alaposan megnézte a képet, majd felemelte a fejét, és rezzenetlenül bámult tovább Kuszanagira.

– Nem ismerem ezt az embert.

– Igen, ez valószínű. És nem látott esetleg valakit, aki hasonlít rá?

– Hol kellett volna látnom?

– Például ezen a környéken.

A férfi összeráncolta a szemöldökét, és újra lepillantott a fotóra.

Reménytelen, gondolta Kuszanagi.

– Nem tudom – válaszolt. – Azokra az arcokra nem emlékszem, akik mellett csak úgy elmentem az utcán.

– Értem.

Kuszanagi már bánta, hogy ennél az embernél kezdett kérdezősködni.

– Rendszerint ilyenkor ér haza?

– Nem, ez elég változó. Van, hogy tovább vagyok a klubban.

– Milyen klub?

– A dzsúdóklub edzője vagyok. Az én feladatomban bezárni a *dódszó* t.

– Á, tehát ön egy iskolában tanít?

– Igen, gimnáziumi tanár vagyok – felelte a férfi, aztán megmondta az iskola nevét is.

– Értem, köszönöm. Bocsásson meg, hogy zavartuk – mondta Kuszanagi fejet hajtva.

Ekkor vette észre az előszoba fala mellett halomban álló régi számtankönyveket. „Jaj, ne, kifogtunk egy matematikatanárt!” – gondolta, és kicsit elkedvetlenedett. Ezt a tantárgyat utálta mindig is a legjobban.

– Ugye, a nevét Isigaminak kell olvasni? Láttam a névtáblát.

– Igen, annak.

– Tehát akkor, Isigami úr, március tizedikén hány órakor ért haza?

– Március tizedikén? Történt valami aznap?

– Nem, önhöz semmi köze. Csak adatokat gyűjtünk.

– Ó, értem. Március tizedike – motyogta Isigami először a távolba meredve, majd rögtön visszafordult Kuszanagihoz.

– Aznap azt hiszem, egyből hazajöttem. Úgy hét körül már itthon kellett hogy legyek.

– Észlelt ekkor bármi szokatlant a szomszédból?

– A szomszédból?

– A Hanaoka lakásból.

Kuszanagi lehalkította a hangját.

– Történt velük valami?

– Nem... egyelőre nem nyilatkozhatok. Még csak most gyűjtjük az információkat.

Isigami arcán olyan kifejezés suhant át, mintha próbálna kitalálni valamit.

Talán beindult a fantáziája a szomszéd nő és a lánya kapcsán. Kuszanagi a lakásából ítélve úgy vélte, hogy a férfi egyedülálló.

– Nem emlékszem pontosan, de szerintem nem történt semmi rendkívüli – válaszolta végül Isigami.

– Nem volt valami zaj, vagy nem szűrődött át valami beszélgetés?

– Hát... – vonta meg a vállát elgondolkodva Isigami. – Nem maradt meg bennem semmi ilyesmi.

– Értem. Hanaoka asszonnyal jó viszonyban van?

– Köszönök, ha találkozunk, mivel szomszédok vagyunk. De csak ennyi.

– Köszönöm. Azt hiszem, ennyi is az egész. Elnézést, hogy ilyen későn zavartuk.

– Semmi baj – hajtott fejet Isigami, majd az ajtó belső oldala felé nyúlt.

Ott volt a levélnyílás. Kuszanagi különösebb érdeklődés nélkül odanézett, és megdöbbenésére a Teito Egyetem feliratát látta az egyik borítékon.

– Ööö... Ön a Teito Egyetemen végzett? – kérdezte meg némi habozás után.

– Igen – Isigami keskeny szemei egy kissé kitágultak. Majd rögtön észrevette a kezében tartott levelet.

– Ja, emiatt? Az egyetemi öregdiákok társaságának hírlevele. Valami gond van vele?

– Nem, csak van egy ismerősöm, aki szintén ott diplomázott.

– Ja, értem.

– Még egyszer elnézést a zavarásért – köszönte meg búcsúzóul Kuszanagi, és kilépett a lakásból.

– De hát maga is a Teito Egyetemen végzett, nem? Miért nem mondta meg neki? – kérdezte Kisitani, ahogy eltávolodtak a háztól.

– Valahogy olyan kínos lett volna. Főleg, hogy ő nem bölcsész.

– Magának is természettudós-fóbiája van? – kérdezte vigyorogva Kisitani.

– És ismerek valakit, aki ezt folyton eszembe is juttatja – felelte Kuszanagi, ahogy felsejlett előtte Jukava Manabu arca.

Isigami több mint tíz percet várt, miután elmentek a nyomozók, aztán kilépett a lakásából. A szomszédos ajtóra pillantott.

Megállapította, hogy a 204-es ablakában ég a lámpa, majd lement a lépcsőn.

Még majdnem tíz percet kellett gyalognia egy eldugott telefonfülkéig.

Volt mobilja, sőt a lakásában is volt telefonkészülék, de azokat nem akarta használni.

Menet közben felidézte magában a nyomozókkal folytatott beszélgetést.

Meg volt róla győződve, hogy semmi gyanúsat nem mondott nekik, amiből rájöhetnének, hogy köze van ehhez az ügghöz. De bármi előfordulhat. A rendőrökben is biztosan felmerül majd, hogy elkélhetett egy férfi segítsége a holttest eltüntetéséhez.

Akkor pedig teljes erővel azon lesznek, hogy találjanak egy férfit, aki Hanaokáké közelében volt, és esetleg nem áttallotta volna bemocskolni a kezét az érdekükben. És könnyen elképzelhetőnek tűnt, hogy csupán amiatt, mert a szomszédban lakik, még egy egyszerű matematikatanár is felmerül, mint lehetőség.

A továbbiakban kézenfekvő volt, hogy nem szabad átmennie a nőhöz, de kerülnie kell még a személyes találkozást is. Ugyanezen okból nem telefonálhatott otthonról. Félő volt, hogy a rendőrség észreveszi a hívott számok listáján, hogy valamiért gyakran telefonál Hanaoka Jaszukónak.

És a Benten-tei?

Azzal kapcsolatban még nem döntött. A józan ész azt diktálta volna, hogy jobban teszi, ha egy darabig nem megy oda. Viszont a nyomozók előbb-utóbb eljutnak a Benten-teibe is, akkor pedig lehet, hogy megtudják az alkalmazottaktól, hogy a Hanaoka Jaszuko szomszédjában lakó tanár jó ideig nap mint nap odajárt ebédet vásárolni. Ebben az esetben valószínűleg furcsállnák, miért nem jött többé a gyilkosság után. Talán mégiscsak kevésbé lesz gyanús, ha minden marad a régiben.

Isigami ezzel az egy dologgal kapcsolatban nem tudott logikusan gondolkodni. Továbbra is el akart járni a Benten-teibe, ezzel a vágyával tisztában volt. Ez volt ugyanis az egyetlen pont, ami összekötötte őt és Hanaoka Jaszukót. Ha nem megy oda, ezután nem láthatja a nőt.

Odaért a telefonfülkéhez, és bedugta a telefonkártyát. Egyik kollégája újszülött gyerekének a fényképe volt rányomtatva.

Hanaoka Jaszuko mobilszámát hívta. Számításba vette, hogy a vonalas telefonját lehallgathatja a rendőrség. Igaz, azt állították, hogy a lakosságot nem hallgatják le, de ő nem hitt nekik.

– Halló! – hallotta meg Jaszuko hangját. Már korábban szólt neki, hogy ha jelentkezik, nyilvános készülékről hívja majd.

– Isigami vagyok.

– Á, jó estét!

– Az előbb nyomozók voltak nálam. Önnél is jártak, igaz?

– Igen, épp az imént mentek el.

– Mit kérdeztek?

Isigami némán rendszerezte, elemezte és memorizálta mindazt, amit Jaszuko elmesélt neki. Úgy tűnt, a rendőrség pillanatnyilag nem gyanakodott különösebben a nőre. Az alibijét is csak a forma kedvéért kérdezhették.

Majd ha valamelyikük ráér, utánanéző alapon.

Ám ha pontosan kiderítik, merre járt Togasi, és kiderül, hogy meglátogatta Jaszukét, a nyomozók nagy erővel fogják támadni a nőt.

Mindenekelőtt arról faggatják majd, miért mondta, hogy mostanában nem találkozott a volt férjével. Isigami már fel is készítette a védekezésre.

– A lánya találkozott a nyomozókkal?

– Nem, Miszato a belső szobában volt.

– Egyszer valószínűleg úgyis ki akarják majd hallgatni. Ugye, már elmondta neki, hogy mit kell tennie abban az esetben?

– Igen. Alaposan elmagyaráztam neki. Azt mondta, hogy rendben lesz.

– Még egyszer mondom, nincs szükség színészkedésre. Csak válaszoljanak mindenre, amit kérdeznek.

– Jó, megmondom a lányomnak is.

– A mozijegyet megmutatta a nyomozóknak?

– Nem, most nem. Maga mondta, hogy addig nem kell elővennem, amíg nem kérik.

– Jól tette. Hová rakta őket?

– A fiókba.

– Tűzze bele a programfüzetbe. Kevesen vannak, akik őrizgetik a használt mozijegyeket. Gyanút kelt, ha a fiókban tartja.

– Rendben.

– Jut eszembe... – Isigami hangja elakadt, de aztán nyelt egyet, és megszorította a kagylót. – A Benten-teiben tudják, hogy gyakran járok oda ebédet venni?

– Hogy? – kérdezett vissza meglepődve Jaszuko. Annyira váratlanul érte a kérdés, hogy egy pillanatig megszólalni sem tudott.

– Szóval arra vagyok kíváncsi, mit gondolnak a boltban arról, hogy a maga szomszédjában lakó férfi rendszeresen ott veszi az ebédjét. Ez rendkívül fontos kérdés, kérem, legyen szíves őszintén felelni!

– Hát, a főnök megemlítette a múltkor, hogy milyen öröndetes, hogy ön oda jár.

– Azt is tudják, hogy a szomszédja vagyok?

– Igen... Van ezzel valami probléma?

– Nem, majd én megoldom. Önnek annyi a dolga, hogy azt teszi, amit megbeszéltünk. Rendben?

– Igen.

– Akkor a viszonthallásra! – köszönt el Isigami, máris leengedve a kagylót.

– Ööö... Isigami úr! – hallatszott Jaszuko hangja a vonal túloldaláról.

– Tessék.

– Köszönöm, hogy ennyi mindent tesz értünk! Hálával tartozom önnek.

– Nem tesz semmit. Viszonthallásra!

Isigami letette a telefont. A nő utolsó szavaitól egész testét elöntötte a forróság. Az arca is égni kezdett, jólesett neki a hűvös szél. Hónaljában cseppekbe gyűlt az izzadság.

A boldogságtól repesve indult hazafelé. De nem sokáig tartott a jókedve, mert rájött, mi a bökkenő a Benten-tei kérdésével.

Beléhasított, hogy elkövetett egy hibát a nyomozókkal szemben. Amikor megkérdezték, milyen kapcsolatban van Hanaoka Jaszukóval, azt válaszolta, hogy köszönő viszonyban vannak – azt

viszont nem tette hozzá, hogy rendszeresen abban a boltban veszi az ebédjét, ahol a nő dolgozik.

– Megvannak már a bizonyítékok, amik alátámasztják Hanaoka Jaszuko alibijét?

Mamija az asztalához rendelte Kuszanagit és Kisitanit. Az ügy menetéről körömvágás közben érdeklődött.

– A karaoke boxból igen – válaszolta Kuszanagi. – Ismerik őket látásból, és emlékeztek is rájuk. A könyvelésben is megvolt. Kilenc negyventől másfél órát énekeltek.

– És azelőtt?

– A film, amit láttak, a hosszából ítélve hétkor kezdődhetett. Kilenc óra tízkor lett vége. Utána ettek a rámenesnél, így pont kijön – olvasta fel Kuszanagi a jegyzetfüzetéből.

– Nem azt kérdeztem, hogy pont kijön-e vagy sem. Azt kérdeztem, hogy megvannak-e a bizonyítékok arra, hogy valóban így történt.

Kuszanagi becsukta a noteszét, és megvonta a vállát.

– Nincsenek.

– Ennyi? – kérdezte szúrós tekintettel Mamija.

– De hát maga is jól tudja, hogy megy ez, főnök. Egy mozi vagy egy rámenes pont olyan helyek, ahol a legkevésbé lehet bizonyítékokat szerezni.

Mamija végighallgatta Kuszanagi savanyú képpel előadott monológját, aztán egy névjegyet hajított az asztalra. A „Club Marian” név volt rányomtatva. Kinsicsóban volt.

– Ez micsoda?

– A klub, ahol Jaszuko dolgozott korábban. Március ötödikén Togasi ott járt.

– Öt nappal azelőtt, hogy... megölték?

– Jaszukóról kérdezősködött. Ezek után akármilyen sötét is vagy, még te is rájössz, hogy mit akarok mondani, ugye? – Mamija Kuszanagiék háta mögé mutatott. – Na, tűnés, és ide azokkal a bizonyítékokkal! Ha pedig nem tudtok szerezni, akkor irány Jaszukóhoz!

5

Az asztalon egy négyszögletes doboz állt, a közepén egy nagyjából harminc centis vasrúddal, amire egy néhány centi átmérőjű fém gyűrűt húztak. Ránézésre egy karikadobálós játékhoz hasonlított, annyi eltéréssel, hogy a dobozból drótok vezettek kifelé, és volt rajta egy kapcsoló.

– Hát ez meg mi lehet? – kérdezte Kuszanagi, ahogy alaposan szemügyre vette.

– Inkább ne nyúljon hozzá! – figyelmeztette Kisitani mellette állva.

– Ne aggódj! Ha veszélyes lenne, nem hagyná csak így elől.

Kuszanagi felkattintotta a kapcsolót, mire a rúdon lévő karika a levegőbe emelkedett.

A nyomozó egy pillanatra hátrahőkölt, a karika pedig rezzenetlenül lebegett tovább.

– Próbáld meg lenyomni a karikát! – szólította meg egy hang a háta mögül.

Kuszanagi megfordult. Jukava Manabu lépett be a szobába könyvekkel és mappákkal a kezében.

– Szia! Előadásod volt? – üdvözölte visszafordulva Kuszanagi, majd lenyomta a karikát az ujj hegyével, ahogy a barátja mondta. Ám azon nyomban el is rántotta a kezét.

– Juj, hát ez meleg! Sőt, forró!

– „Csak úgy” nem hagyok elől semmit, amihez veszélyes lenne hozzányúlni, ám ennek van egy feltétele, mégpedig az, hogy az illető, aki hozzányúl, birtokában legyen bizonyos nagyon alapvető természettudományos ismereteknek – mondta Jukava Kuszanagihoz lépve, aztán lekapcsolta a dobozt. – Ez egy gimnáziumi fizikaórak szintjén is egyszerűnek számító kísérleti eszköz.

– Nem vettem fel a fizikát gimiben – fújkalta az ujj hegyét Kuszanagi.

Kisitani még mindig mellette állt, és épp hangosan röhögéséit.

– Kihez van szerencsém? Még nem találkoztunk – kérdezte Jukava Kisitanira nézve, aki elkomolyodva felé fordult, és fejet hajtott.

– Kisitani vagyok. Kuszanagi úrral dolgozom együtt. Sokat hallottam önről, tanár úr. Tudom, hogy többször besegített a nyomozásokba. A részlegünkön mindenki hallott már Galileo tanár úrról.

Jukava fintorogva legyintett.

– Ezt a nevet inkább hagyjuk is. Egyébként sem önszántamból működtem közre, csak nem bírtam tovább nézni egy bizonyos valaki logikátlan gondolatmeneteit, és közbeavatkoztam. Vigyázz, ha sokat vagy vele, még rád is átragadnak a marhaságai!

Kisitani újra felvihogott, amire Kuszanagi villámló tekintete válaszolt.

– Te csak ne röhögj annyira... Te meg, Jukava, ahhoz képest azért eléggé élvezted a rejtvényfejtést!

– Még hogy élveztem! Volt, hogy miattad nem haladtam egy tapodtat sem a cikkeimmel. Na ne, ugye ma nem valami macerás ügyel jöttetek ide nekem!?

– Ne aggódj, most semmi ilyesmi nem állt szándékunkban. Csak itt jártunk a közelben, és beugrottunk.

– Megnyugtató ezt hallani.

Jukava odament a mosogatóhoz, vizet töltött a teáskannába, és feltette a gázrezsóra. Szokásához híven instant kávé készített.

– Tényleg, a régi Edo-folyónál talált holttest ügye megoldódott? – kérdezte Jukava, mialatt kávéport adagolt a csészékbe.

– Honnan tudod, hogy ahhoz az üggyhez vagyunk beosztva?

– Kis gondolkodással rá lehet jönni. Aznap este láttam a híradóban, amikor itt voltál és a hívást kaptad. És amilyen szerencsétlen arcot vágysz, abból látszik, hogy nem halad a nyomozás.

Kuszanagi fintorogva vakarta meg az orra tövét.

– Hát, azért akad néha valami előrelépés. Már van néhány gyanúsítottunk, és még csak most fog beindulni a dolog.

– Nahát, gyanúsítottak! – motyogta Jukava, különösebb érdeklődés nélkül eleresztve a füle mellett a mondat többi részét.

Erre aztán Kisitani szólt közbe.

– Én nem hiszem, hogy jelenleg jó irányba haladunk.

Jukava csodálkozva nézett rá.

- Tehát kétségbe vonod a nyomozás minden eddigi eredményét?
- Hát, ha ezt így nem is...
- Minek jártatod itt fölöslegesen a szádat? – szólt rá szemöldökét ráncolva Kuzsanagi.
- Bocsánat...
- Ezért nem kell bocsánatot kérni. Szerintem egészen normális hozzáállás, amikor valaki követi a parancsokat, de megvan a maga véleménye. Ha nincsenek ilyen emberek, oda a racionális gondolkodás maradéka is – védte meg Jukava.
- Csakhogy ő nem emiatt akadékoskodik – magyarázta Kuzsanagi, mert látta, hogy kénytelen lesz belemenni a témába. – Csak védeni akarja az illetőt, akire gyanakszunk.
- Nem, nem azért, csak... – mentegetőzött volna Kisitani, de itt elakadt.
- Ne is próbáld eltitkolni! Szimpatizálsz azzal a nővel meg a lányával.
- Őszintén szólva, én sem szívesen gyanúsítom őket.
- Hát, elég bonyolultnak tűnik – összegezte Jukava a hallottakat, miután vigyorogva végigmérte őket.
- Nem különösebben az. Csak annyi, hogy a meggyilkolt férfinak volt egy felesége, akitől már régebben elvált, de közvetlenül a halála előtt utánajárt a nő tartózkodási helyének. Emiatt biztos, ami biztos, le kellett ellenőriznünk a nő alibijét.
- Aha. És volt neki?
- Hát ez az... – felelte a fejét vakargatva Kuzsanagi.
- Nocsak, most hirtelen mégsem olyan sima az ügy? Jukava nevetve felállt. Gőzölögni kezdett a teáskanna.
- Isztok kávé?
- Én kérek szépen.
- Köszí, én nem. ... Szóval azzal az alibivel valami nem stimmel.
- Nem hinném, hogy hazudtak volna – vágott közbe Kisitani.
- Ne állíts semmit megalapozatlanul! Bizonyítékaink pedig nincsenek.
- Még jó, hát nem pont maga mondta a főnöknek, hogy a moziból meg a rámenestől nem lehet bizonyítékokat szerezni?
- Nem azt mondtam, hogy nem lehet, csak azt, hogy nehéz.

– Tehát a gyilkossággal gyanúsított nő azt állítja, hogy a bűntény időpontjában moziban volt? – kérdezte Jukava. Két bögrével a kezében tért vissza. Az egyiket Kisitaninak adta.

Kisitani megköszönte, ám elborzadva vette észre, mennyire koszos a bögréje – a meglepetéstől tágra nyíltak a szemei, arcára félreérthetetlen fintor ült ki. Kuszanagi alig bírta visszatartani a röhögést.

– Nem lesz könnyű alátámasztanotok, ha ennyi az egész, hogy moziban voltak – folytatta Jukava, miközben leült egy székre.

– De utána karaokézni mentek, amit viszont egy alkalmazott határozottan megerősített – magyarázta bőszen Kisitani.

– Ettől még nem hagyhatjuk figyelmen kívül a mozit. Az is lehet, hogy a bűncselekmény elkövetése után mentek csak el karaokézni – mondta Kuszanagi.

– Hanaokáék este hatkor vagy hétkor nézték meg a filmet. Legyen akármilyen elhagyatott is a hely, ez nem az az időpont, amikor véghez lehetne vinni egy gyilkosságot. És nemcsak megölték azt a férfit, a ruháit is levették.

– Ezt én is így gondolom, de amíg nem zártunk ki minden lehetőséget, nem állíthatjuk, hogy ártatlanok, ugyebár.

„És különösen azt a csökönyös Mamiját nem tudjuk róla meggyőzni” – gondolta Kuszanagi.

– Akkor, ha jól értem a beszélgetésekből, megvan a bűncselekmény valószínűsíthető ideje? – szúrta közbe a kérdést Jukava.

– A boncolás alapján a halál feltételezett időpontja tizedikén este hat után volt valamikor – felelte készségesen Kisitani.

– Civileknek nem teregetjük ki a részleteket! – torkolta le Kuszanagi.

– De hát a tanár úr már máskor is segédkezett a nyomozásban, nem?

– Csak olyankor, amikor, úgymond, a *természetfeletti erők* is szerepet játszottak az ügyben. Most viszont nincs értelme laikusokkal tanácskoznunk.

– Igen, tény, hogy laikus vagyok. Viszont nem szeretném, ha elfelejtenéd, hogy jelenleg én biztosítom a helyszínt a

csevegésekhez – szólalt meg Jukava, azután higgadtan tovább szűrölte a kávéját.

– Jó, értem. Szóval kívül tágasabb... – sóhajtott Kuszanagi, és már emelkedett is fel a székéről.

– És mi a helyzet a két illetővel? Nem volt valami, amivel bizonyíthatták volna, hogy valóban moziban voltak? – kérdezett rá Jukava, kezében a kávéscsészével.

– Emlékeztek a sztorira. De ki tudja, mikor látták.

– És a jegyek?

Erre a kérdésre Kuszanagi önkéntelenül is visszanézett Jukavára. Találkozott a tekintetük.

– Megvolt nekik.

– Csak nem? Honnan szedték elő? – kérdezte Jukava, és megcsillant a szemüvege.

Kuszanagi gunyorosan elmosolyodott.

– Pontosan tudom magamtól is, mit akarsz mondani. Ki őrizgetne egy mozijegyet az utókornak? Én is furcsállottam volna, ha az a nő csak úgy odamegy a szekrényhez, és előveszi a két használt jegyét.

– Tehát nem onnan vette elő.

– Először azt mondta, hogy szerinte kidobta. De *hátha mégsem* alapon kinyitotta a programfüzetet, amit akkor vett, és abban volt benne.

– A programfüzetből... Hát, nem valószínű, éppenséggel – morogta karjait összefonva Jukava. – És, ugye, a dátum megegyezett a bűntény napjával?

– Persze. De attól még nem biztos, hogy látták a filmet. A használt jegyeket kiszedhették akár a szemetesből vagy valami hasonló helyről is, de az is elképzelhető, hogy megvették a jegyet, viszont a filmre meg nem ültek be.

– Ám a gyanúsítottak mindkét esetben a moziban vagy legalábbis a közelében jártak.

– Mi is így gondoltuk, ezért reggel óta kérdezősködünk. Hogy nem látta-e őket valaki. Csakhogy a lány, aki diákmunkásként a jegyeket kezelte aznap, ma nem dolgozott, így el kellett mennünk a lakására. És onnan visszafelé néztünk be ide.

– Hát, nem az van az arcodra írva, hogy attól a jegyszedő kislánytól hasznos információkhoz jutottatok volna – állapította meg Jukava újfent mosolyra húzódó szájjal.

– Több nap is eltelt az óta, és miért is emlékezne minden egyes néző arcára? Igen, eleve nem számítottam semmi jóra, így éppenséggel csalódást sem okozott. ... Na, de mi csak zavarjuk itt a tanársegéd urat, menjünk! – ütötte meg Kuszanagi Kisitani hátát, aki még mindig a kávéját szürcsölgette.

– Szedje össze magát, nyomozó úr! Ha ez a gyanúsított a tettes, még meggyűlik vele a baja.

Kuszanagi visszafordult barátja szavaira.

– Ezt hogy érted?

– Mondom, egy átlagos ember nem gondolja ki, hova tegye a jegyet, amit az alibi gyártásához előkészített. Ha a nyomozók jövetelére számítva tette a programfüzetbe, akkor igen komoly ellenfél.

Mostanra Jukava szemében már nyoma sem volt vidámságnak.

Kuszanagi csak akkor bólintott, amikor felfogta barátja szavait.

– Ezt megjegyzem magamnak.

Elköszönt, és elindult kifelé. Ám valami eszébe jutott, még mielőtt kinyitotta volna az ajtót, így megint visszafordult.

– A gyanúsított melletti lakó fölöttem járt az egyetemen.

– Fölöttem? – kérdezett vissza Jukava, a meglepetéstől oldalra döntve a fejét.

– Egy gimnáziumi matektanár, valami Isigami. Azt mondta, a Teitón végzett, és gondolom, TTK-s volt.

– Isigami... – Jukava szinte suttogva ismételte meg, majd elkerekedett a szeme a lencse mögött. – Isigami, a Daruma* (*A *daruma a zen buddhizmus indiai alapítóját, Bódhidharmát – japánul Bodai Daruma – ábrázoló jellegzetes, kerek formájú, élénkpiros papírmásé baba*)?

– Daruma?

Jukava intett, hogy várjon egy pillanatot, és eltűnt a szomszéd szobában.

Kuszanagi összenézett Kisitanival.

Jukava azonnal vissza is tért, kezében egy fekete borítású dossziéval.

Kinyitotta, lapozott benne néhányat, majd a két nyomozó elé tette.

– Nem ez a pasas volt az?

Az oldalon számos arckép sorakozott. Nyilván egyetemista diákok voltak mind. Legfölül az állt, hogy *A 38. évfolyam mesterképzésének végzősei*.

Jukava egy kerek fejű fiatalember fényképére bökött az ujjával.

Kifejezéstelen arc, cérnavékony szemeivel egyenesen előrenéz. A neve Isigami Tecuja.

– De, ő az – mondta Kisitani. – Itt jóval fiatalabb, persze, de biztosan ő az.

Kuszanagi ujjával letakarta a fényképen lévő arcot homloktól felfelé, majd bólintott.

– Igen. Most sokkal ritkább a haja, ezért nem ismertem fel rögtön, de tényleg ő az. Ismerted valamelyik fölötted lévő évfolyamból?

– Nem fölöttem járt, évfolyamtársak voltunk. Akkoriban a mi egyetemünkön a TTK-sok harmadiktól váltak szét szakok szerint. Én fizikára mentem, Isigami pedig a matematikát választotta – mondta csendesen Jukava, és becsukta a mappát.

– Tehát akkor velem is egyidős! Hű... – csodálkozott Kuszanagi.

– Régen is mindig idősebbnek tűnt a koránál... – Jukava arcán a vigyor után hirtelen csodálkozás jelent meg. – És tanár? Azt mondtad, gimnáziumi tanár, ugye?

– Ja, elvileg egy környékbeli gimiben tanít matematikát. És azt is mondta, hogy ő a dzsúdóklub edzője.

– Hallottam egyszer, hogy gyerekkorától fogva kénytelen volt dzsúdózni.

Mintha a nagyapjának lett volna dódzsója. Na mindegy, de hogy abból az Isi– gamiból gimnáziumi tanár lett... Nem tévedés, ugye?

– Nem, nem tévedés.

– Ha te mondd, akkor biztos igaz. Nem hallottam felőle semmit, bár leginkább úgy képzeltem, hogy biztosan valami magánegyetemen kutat...

viszont hogy egy gimnáziumban tanítson! Az Isigami! – Jukava tekintete valahogy kiüresedett.

– Annyira tehetséges volt? – kérdezte Kisitani.

Jukava nagyot sóhajtott.

– Nem akarom felelőtlenül használni a zseni szót, de rá valószínűleg az illett a leginkább. Volt olyan tanár, aki azt mondta, jó, ha ötven– vagy százévente születik hasonló tehetség. Más szakra jártunk, de az ő kiválóságának híre még a fizikusokhoz is eljutott. Az a fajta volt, akit nem érdekelnek a számítógépes megoldási módszerek, éjszakáig elő sem jön a kutatószobából, és kizárólag papírral és ceruzával veselkedik neki a legnehezebb feladatoknak is. Még hátulról is annyira jellegzetes látvány volt, ahogy csak ült ott, hogy idővel ráragadt a Daruma becenév. Persze ez tiszteletet fejezett ki.

Jukava története hallatán Kuszanagi arra gondolt, mennyire igaz a mondás, hogy mindig van jobb. Ő eddig azt hitte, hogy ha valakire rá lehet mondani, hogy zseni, akkor az épp az előtte álló barátja.

– Előfordulhat, hogy valaki ennyire tehetséges, mégsem lesz belőle egyetemi tanár? – faggatózott tovább Kisitani.

– Hát... Az egyetemeken is megesik ez-az...

Rá nem jellemző módon Jukava beszéde akadozni kezdett.

Ő maga is biztosan sokat vergődhet a gyerekes hatalmi intrikák hálójában, gondolta Kuszanagi.

– Jó passzban volt? – kérdezte Jukava Kuszanagira nézve.

– Hát, betegnek nem tűnt. Mindenesetre nem volt könnyű vele, olyan undok volt, vagy hogy is mondjam...

– Nem lehetett tudni, mire gondol – segítette ki mosolyogva Jukava.

– Igen, erről van szó. Szokásos esetben, ha megjelenik egy nyomozó, azon mindenki meglepődik, egy kicsit megzavarodik vagy valami hasonló, mindenesetre reagál valahogy. Ez a férfi viszont egyáltalán nem mutatta ki az érzelmeit. Mint akit saját magán kívül semmi más nem érdekel.

– A matematikán kívül nem érdekli más. De azért a maga módján szerethető ember. Nem mondanád meg a címét? Felugranék hozzá legközelebb, ha lesz egy kis időm.

– A mindenit! Hát nem túl gyakori, hogy te ilyesmivel állsz elő...

Kuszanagi elővette a jegyzetfüzetét, és megmondta Jukavának a címet, ahol Hanaoka Jaszuko is lakott. A jegyzetelő fizikus a továbbiakban már láthatóan nem volt kíváncsi a gyilkossági ügyre.

Este 6 óra 28 perc. Hanaoka Jaszuko hazaért a kerékpárján. Ezt Isigami a lakása ablakából figyelte. Az előtte lévő asztalon megszámlálhatatlanul sok, egyenletekkel teleírt papír sorakozott. A napirendje része volt ezekkel viaskodni, miután hazaért az iskolából, csak hogy aznap ebben a munkájában egy tapodtat sem jutott előre, hiába nem volt dzsúdóedzés.

Pontosabban nem is csak aznap, hanem napok óta. Egyáltalán nem haladt.

Kezdett szokásává válni, hogy csendben figyel otthon, mi történik odaát.

Például, hogy megbizonyosodjon róla, nem jártak-e Jaszukóéknál a nyomozók.

Tegnap este is jöttek. Ugyanaz a kettő, amelyik korábban Isigamihoz is becsöngetett. A Kuszanagi vezetéknevre emlékszik a rendőrigazolványából.

Jaszuko elbeszélése szerint, ahogy az várható volt, a mozi-alibit jöttek ellenőrizni. Hogy nem történt-e valami emlékezetes a moziban? Hogy nem találkoztak-e valakivel, mielőtt bementek, miután kijöttek, vagy akár odabent? Megvan-e a jegy? Ha vettek valamit, annak megvan-e a blokkja?

Miről szólt a film, és kik játszottak benne?

A karaoke boxról nem kérdeztek semmit, szóval arra találtak bizonyítékot. Mondjuk eleve adott volt, hogy sikerül majd nekik. Épp ezért, tudatosan esett a választás erre a helyre.

A jegyet és a programfüzet blokkját a nő az Isigami által előírt sorrendben mutatta meg a nyomozóknak, jelentette Jaszukó. A film tartalmára vonatkozó kérdéseken kívül pedig mindenre csak azt szajkózta, nem jut eszébe semmi. Ez is pontosan úgy zajlott, ahogy Isigami előre betanította.

A nyomozók ezután elmentek, de nem volt valószínű, hogy beérnék ennyivel. Abból, hogy eljöttek leellenőrizni a mozis alibit,

egyértelműen látszott, hogy elég adatot gyűjtöttek össze Hanaoka Jaszuko gyanúsításához. De mik lehetnek ezek az adatok?

Isigami felállt, és kézbe vette a dzsekijét. Fogta a telefonkártyát, a pénztárcáját meg a lakáskulcsot, és kilépett az ajtón.

Alig indult el lefelé a lépcsőn, amikor lépéseket hallott lentről. Lelassított.

Kissé előrehajolt.

Jaszuko jött felfelé. Nem jött rá azonnal, hogy Isigami közeledik a lépcsőn. Már épp készült volna elmenni mellette, amikor ráeszmélt, hogy ő az, és majdnem megállt. Isigami hiába sütötte le a szemét, még így is érezte, hogy a nő mondani akar valamit.

Mielőtt azonban egy szót is szólt volna, Isigami megelőzte.

– Jó estét!

Igyekezett olyan stílusban és épp olyan mély hangon beszélni, ahogy másokkal szokott. És vigyázott, nehogy találkozzon a tekintetük. A járása tempóján sem változtatott, némán ment tovább lefelé a lépcsőn.

Nem tudhatták, mikor figyelik őket a rendőrök, ezért amikor találkoztak, úgy kellett viselkedniük, mintha egyszerű szomszédok lettek volna – ez volt az egyik utasítás, amit Isigami Jaszukónak adott. A nő nyilván észben is tartotta ezt, mert halkán visszaköszönt, majd szótlánul felment a lépcsőn.

Isigami elsétált a szokásos telefonfülkéhez, felvette a kagylót, és bedugta a telefonkártyát. Úgy harminc méterre tőle volt egy trafik, egy férfi állt előtte – vélhetően a tulaj, aki épp záráshoz készülődött. Őt leszámítva a környék teljesen kihalt volt.

– Halló, én vagyok – szólt bele rögtön az első csengés után Jaszuko.

Úgy beszélt, mint aki tudja, hogy Isigami hívja. Ez valahogy örömmel töltötte el a férfit.

– Isigami vagyok. Van valami változás?

– Igen, bejöttek a nyomozók az üzletbe.

– A Benten-teibe?

– Igen. Ugyanaz a két nyomozó.

– Most miket kérdeztek?

– Azt, hogy nem jött-e el Togasi a Benten-teibe?

– Mit válaszolt?

– Természetesen azt, hogy nem. Erre az egyik rendőr azt mondta, hogy talán akkor jött, amikor én nem voltam ott, ezért bement hátra. Később hallottam a főnökektől, hogy Togasi fényképét mutogatta nekik. Hogy nem ismerőse nekik ez a személy? Az a nyomozó gyanakszik rám.

– Azt tudtuk előre, hogy maga gyanúba keveredik. Egy cseppet sem kell félnie. Csak ennyit kérdeztek?

– Még faggattak az előző munkahelyemről. Az egy klub Kinsicsóban.

Olyanokat kérdeztek, hogy járok-e még oda, vagy tartom-e a kapcsolatot az ottaniakkal. Erre, ahogy megbeszéltük, nemleges választ adtam. Viszont rákérdeztem, hogy miért érdekli őket az előző munkahelyem, amire azt felelték, hogy Togasi nemrégiben ott járt.

– Húha, értem – mondta Isigami, ahogy a kagylót a fülére szorítva bólintott. – Togasi tehát körbeszaglászott a régi helyeken maga után.

– Igen, állítólag. A Benten-teiről is így szerzett tudomást. A nyomozó meg azzal jött, hogy mivel Togasi ennyire keresett, elképzelhetetlen, hogy ne talált volna ide. Én csak annyit válaszoltam, hogy nekem ugyan mondhatja, ha egyszer nem volt itt, és kész.

Isigami a Kuszanagi nevű nyomozóra gondolt. Barátságosnak mondható.

Szelíden beszél, nem erőszakos. Viszont az, hogy kinn van terepen, azt jelenti, hogy az adottságai megvannak a lényegi információk gyűjtéséhez.

Nem olyan típus, aki megfélemlítéssel szedi ki az igazságot az emberekből, az ő módszere a laza természetesség. Veszélyes lehet a megfigyelőképessége, amivel például kiszúrta a levelei közt a Teito Egyetem borítékját is.

– Másvalamit kérdeztek még?

– Tőlem csak ennyit. De Miszatótól...

Isigami megszorította a telefonkagylót.

– Hozzá is elmentek a rendőrök?

– Igen. Az előbb tudtam meg, hogy megszólították, amikor kilépett az iskolából. Azt hiszem, ugyanaz a kettő, akik nálam is

voltak.

– Ott van most Miszato?

– Igen. Máris adom.

A lány közvetlenül mellette állhatott, mert rögtön beleszólt a kagylóba.

– Mit kérdeztek a nyomozók?

– Megmutatták a fényképét, hogy nem járt-e nálunk...

Hogy kinek a képét? Nyilván Togasiét.

– És te mondtad, hogy nem.

– Igen.

– Ezenkívül még miről faggattak?

– A filmről. Hogy tényleg tizedikén láttuk-e a filmet. Nem emlékszem-e rosszul? Mondtam, hogy biztosan tizedike volt.

– És erre mit szóltak?

– Hogy nem beszéltem-e valakinek arról, hogy moziban voltunk, vagy nem írtam-e meg mailben.

– Mit válaszoltál?

– Hogy e-mailt nem írtam róla, de a barátnőmnek elmeséltem. Erre kérték, hogy mondjam meg a nevét.

– Megmondtad?

– Csak Mikáét.

– Mika, ugye, az a lány, akinek 12-én beszéltél a filmről?

– Igen.

– Értem. Akkor minden rendben. Bármi mást kérdeztek még?

– Utána már semmi különöset. Hogy tetszik-e az iskola, meg fázasztóak-e a tollasedzések. De honnan tudta, hogy tollasklubos vagyok? Nem is volt nálam ütő.

Isigami feltételezte, hogy a rendőr láthatta az ütőt a lakásban. Még egy indok, amiért nem szabad félvállról vennie őt.

– Mit szól ehhez? – a telefonból szóló hang már Jaszukóé volt.

– Semmi baj nincs – mondta Isigami határozott hangon. Meg akarta nyugtatni a nőt. – Minden a számításaim szerint halad. Ezután is fognak jönni rendőrök, de ha betartja az utasításaimat, nem lesz probléma!

– Köszönöm szépen! Csak önre számíthatunk.

– Legyen ügyes! Már csak egy kicsit kell kibírnia. Nos, akkor a viszonthallásra holnap!

Letette a kagylót, kivette a telefonkártyát, és közben egy pillanat alatt meg is bánta az utolsó mondatait. Felelőtlenség volt azt állítania, hogy már csak egy kicsi van hátra. Konkrétan mekkora időtartam is az a kicsi? Nem szabad olyasmiket kijelentenie, ami nem fejezhető ki pontos mennyiségekkel.

Mindenesetre tény, hogy minden a számításai szerint haladt. Tudta, csak idő kérdése, mikor derül ki, hogy Togasi Jaszukót kereste, sőt pont ezért döntött úgy, hogy szükségük van egy alibire. És az is benne volt a tervében, hogy a rendőrök megkérdőjelezzék ezt az alibit.

Arra is fel volt készülve, hogy Miszatóhoz eljönnek majd a nyomozók.

Biztos volt benne, hogy úgy lesznek vele: legegyszerűbben a lányon keresztül tudnak hibát találni az alibiben. Ezzel számolva különböző óvintézkedéseket tett már, de valószínűleg jobb lesz, ha még egyszer leellenőrzi majd, hogy nem borul-e mégis valahol a dolog...

Ilyesmiken gondolkodott, amíg visszaért a házhoz, és meglátta, hogy egy férfi áll a bejárat előtt. Magas, vékony alak volt, fekete kabátot viselt.

Meghallhatta Isigami lépteinek zaját, mert felé fordult. Megcsillant a szemüvege lencséje a félhomályban.

Elsőnek az jutott eszébe, hogy rendőr lehet, de szinte azonnal rájött, hogy mégsem. Az illető cipője olyan ápoltságos és tiszta volt, mintha vadonatúj lenne.

Óvatosan közelebb ment, mire az idegen megszólította.

– Te vagy az, Isigami?

Erre a hangra felpillantott, egyenesen a férfi arcába nézett. Mosoly ült rajta. És ő ismerte valahonnan ezt a mosolyt.

Isigami vett egy mély levegőt. A meglepetéstől egy pillanatra csak némán bámulni bírt a látogatójára.

– Jukava Manabu?

A bő húsz évvel ezelőtti emlékek váratlan erővel törtek rá.

6

Aznap is, mint mindig, kongott a tanterem az ürességtől. Százan is befértek volna, ha muszáj, de jó, ha húszán ültek épp bent. Ráadásul a jelen lévő diákok is szinte mind a hátsó padokban helyezkedtek el, hogy amint vége a névsorolvasásnak, azonnal kislisszolhassanak, vagy csak nyugodtan foglalkozhassanak valami mással.

Rendkívül kevesen készültek matematika szakirányra. Mondhatjuk úgy is, hogy Isigamin kívül senki. Az alkalmazott fizika történeti háttérét taglaló előadás pedig nem volt kimondottan népszerű a diákok körében.

Isigamit sem érdekelte különösebben, de már megszokásból is bejárt – a legelső sor második székén ült balról. Minden előadáson ezt a helyet választotta magának, vagy legalábbis egy ehhez közelit. Azért nem középre ült, hogy objektíven szemlélhesse az előadást. Tudta, hogy a legkiemelkedőbb tanárnak sem lehet mindig igaza.

Túlnyomórészt magányos volt, aznap azonban kivételesen beült valaki közvetlenül mögé. Persze ő nem sokat foglalkozott ezzel. Meg kellett valamit csinálnia, mielőtt bejön a tanár. Elővette tehát a füzetét, és nekiveselkedett annak a bizonyos feladatnak.

– Te is Erdős-hívő vagy?

Először fel sem tűnt neki, hogy a hang hozzá szólt. Kicsivel később is csak azért emelte fel a fejét, mert felkeltette az érdeklődését, hogy van itt valaki, aki kiejtette a száján Erdős nevét. Hátrafordult.

Egy fiú könyökölt az asztalon, haja a válláig ért, ingéből kivillant a mellkasa. Nyakában aranyszínű láncot viselt. Szokta néha látni. Annyit tudott róla, hogy fizika szakirányra készül.

A legkevésbé valószínű, hogy ez a fickó szólította volna meg, futott át Isigami agyán, de a hosszú hajú már folytatta is, továbbra is az állát támasztva.

– A papírnak és a ceruzának megvannak a maga korlátai. Bár talán érdemes kipróbálni.

Ugyanaz a hang volt, mint az előbb, és ezen Isigami meglepődött egy kicsit.

– Te tudod, hogy én mit csinállok?

– Beleláttam egy pillanatra. Nem akartam leskelődni... – mutatott Isigami asztalára a hosszú hajú.

Isigami újra megnézte a saját füzetét. Egyenletek voltak benne, de az egészek a közepén tartott, épp csak egy kis részlet látszott. Ha valaki egy pillantással meg tudja állapítani, milyen feladattal birkózik, az annyit tesz, hogy az illető maga is próbálkozott már vele.

– Te is nekiálltál már? – kérdezte Isigami.

A hosszú hajú végre felhagyott a könyökléssel, és vigyorogni kezdett.

– Nem szokásom felesleges dolgokkal foglalkozni. Lévén, hogy fizika szakra készülök, és mi csak felhasználjuk azokat a tételeket, amiket a matematikusok megalkotnak. A bizonyítást rátok bízunk.

– De azért ez itt érdekel, ugye? – vette kézbe Isigami a füzetét.

– Mert már be van bizonyítva. Abból semmi károm nem származik, hogy megismerek valamit, amit már bizonyítottak – mondta, aztán Isigami szemébe nézett, és folytatta. – A négyszín-tételt már bebizonyították.

Minden térképet ki lehet színezni négy színnel úgy, hogy a részei eltérjenek a mellettük lévőktől.

– Nem mindet.

– Ja, igen. Sík vagy gömbfelületű kell legyen, az a feltétel.

Ez volt az egyik leghíresebb probléma matematikus körökben: kiszínezhető-e minden sík, vagy gömbfelületű térkép négy színnel úgy, hogy ne legyen két azonos színű szomszédos régió? Arthur Cayley vetette fel 1879-ben. A megválaszolásához vagy be kellett bizonyítani, hogy igen, vagy kigondolni egy olyan térképet, aminél ez lehetetlen. De a megoldásig majdnem száz évnek kellett eltelnie. Végül Kenneth Appel és Wolfgang Haken bizonyították be az Illinois Egyetemről: számítógép segítségével kimutatták, hogy minden térkép körülbelül százötven féle alapsémából áll össze, azok pedig mind elkülöníthetők négy színnel. Ez 1976-ban történt.

– Én azt a bizonyítást nem tartom teljesnek – felelte Isigami.

– Gondoltam. Nyilván ezért akarod papírral és ceruzával megoldani.

– Túl hatalmas az anyag ahhoz, hogy emberi erővel fel lehessen dolgozni.

Ezért használtak számítógépet, de pont emiatt képtelenség hitelt érdemlően megállapítani, hogy a bizonyítás helyes-e vagy sem. Ha az ellenőrzéshez is számítógép kell, az már nem igazi matematika.

– Te tényleg Erdős-hívő vagy – mondta elmosolyodva a hosszúhajú.

Erdős Pál, a magyarországi születésű matematikus híres volt róla, hogy országról országra vándorolt, és világszerte közös kutatásokat folytatott más matematikusokkal. Meggyőződése volt, hogy egy jó tételt mindenképpen be lehet szépen, világosan és egyértelműen bizonyítani. A négyszín-tétellel kapcsolatban elismerte, hogy Appel és Haken bizonyítása valószínűleg helyes, ám kifogásolta, hogy nem szép.

A hosszúhajú rátapintott a lényegre. Isigami valóban Erdős-hívő volt.

– Tegnapelőtt odamentem egy kérdéssel a professzorhoz a számtani analízis vizsgafeladatával kapcsolatban – váltott témát a hosszúhajú. – Mint feladat, nem volt vele gond, de a rá adható válasz nem volt éppen elegáns.

Kiderült, hogy tényleg becsúszott egy kis nyomdahiba. Igencsak meglepődtem, amikor elmondta, hogy volt még egy diák, aki ugyanezzel a kérdéssel fordult hozzá. Őszintén szólva egyáltalán nem örültem ennek.

Egészen addig büszke voltam magamra, hogy biztosan csak én tudtam tökéletesen megoldani azt a feladatot.

– Azért egy ilyet... – harapta félbe Isigami a mondatot.

-... az Isigami simán megold, a professzor is ezt mondta. Hiába, mindenkit felül lehet múlni. Rá is jöttem, hogy nekem nem menne a matek szak.

– Azt mondtad, fizikára készülsz, ugye?

– Jukava vagyok. Örülök, hogy megismertelek – mondta a hosszúhajú kezét nyújtva.

Furcsa egy fazon, gondolta Isigami, ahogy kezét szorítottak. Aztán zavarba jött. Eddig mindig ő volt az, akire ezt mondják.

Végül nem került Jukavával különösebben közeli barátságba, de ahányszor csak találkoztak, feltétlenül váltott vele egy-két szót. Művelt volt, és igen tájékozott a fizikán és a matematikán kívül is. Sokat tudott az irodalomról és az előadóművészetekről, amit viszont Isigami a lelke mélyén semmire sem tartott, így azt sem tudta megállapítani, hogy ez a tudás mennyire alapos. Neki nem volt ehhez megfelelő háttere, de Jukava is észrevehette, hogy Isigami a matematikán kívül semmi iránt nem mutat érdeklődést, mert hamarosan felhagyott azzal, hogy oda nem vágó témákat hozzon szóba.

Ettől eltekintve Jukava volt Isigami első beszélgetőtársa, mióta egyetemre járt, és ő volt az első, akinek elismerte a képességeit.

Később aztán már csak ritkábban találkoztak. Külön szakra kerültek, ahogy azt tervezték is: matematikára, illetve fizikára. Egy bizonyos szintű eredmény fölött át lehetett volna jelentkezni egyik szakról a másikra, ám egyikük sem akart változtatni. Isigami úgy vélte, mindkettejük számára ez volt a helyes döntés, mindketten a legmegfelelőbb utat választották maguknak. Közös volt az ambíciójuk, hogy az egész világot teóriákból építsék fel, de teljesen ellenkező irányból közelítették meg a kérdést. Isigami a számok építőköveiből akarta összerakni a mindenséget. Jukava viszont előbb megfigyelt, míg nem talált egy rejtélyt, amit aztán megpróbált megfejteni. Isigami a szimulációt szerette, Jukava a kísérletekhez vonzódott.

Már szinte sosem találkoztak, de a Jukaváról szóló hírek időnként még mindig eljutottak Isigami fülébe. Amikor a mesterképzés második évének őszén meghallotta, hogy egy bizonyos amerikai cég eljött megvásárolni Jukava „mágnesmező-fogaskerék” nevű találmányát, őszintén csodálta érte.

Hogy mi lett vele, miután végeztek, Isigami nem tudta, mivel ő maga otthagyta az egyetemet. És aztán eltelt több mint húsz év anélkül, hogy találkoztak volna.

– Hű, látom, te semmit sem változtál! – mondta Jukava, miután belépett a lakásba és szemügyre vette a könyvespolcot.

– Ezt hogy érted?

– Matematika mindenek felett, úgy értem. Szerintem nálunk a matek szakon sincs senki, akinek ennyi minden meg lenne a magángyűjteményében.

Isigami nem szólt semmit. A polcán nem csupán az általános szakirodalom, de különböző országok konferenciaanyagai is ott sorakoztak dossziékba fűzve. A nagyját interneten szerezte be. Nem véletlenül volt meggyőződése, hogy tájékozottabb a matematika jelenlegi helyzetét illetően, mint holmi *kutatók*.

– Mindenesetre ülj le! Felteszek egy kávét.

– Az se lenne rossz, de hoztam én egy ilyet is – állította meg Jukava, mialatt kivett egy dobozt a papírszatyrából. Egy üveg márkás szaké volt.

– Jaj, igazán nem kellett volna!

– Ha ilyen hosszú idő után végre találkozunk, csak nem jöhetek üres kézzel.

– Köszönöm. Akkor hozassunk hozzá szusit! Még nem vacsoráztál, ugye?

– Te se csinálj magadnak gondot miattam!

– De én sem ettem még.

Kezébe vette a telefont, és kinyitotta a mappát, amiben az éttermek szórólapjait tartotta, arra az esetre, ha ételt akart rendelni. Ám elnézve a szusis kínálatát, egy kissé elbizonytalanodott. Máskor mindig valami egyszerűt rendelt.

Tárcsázott, és ünnepi menüt kért *szasimivel*, vagyis friss, nyers tenger gyümölcseivel. Az éttermi alkalmazott kissé csodálkozva vette fel a rendelést. Isigami egy pillanatra elgondolkodott, hány éve nem járt már nála valamirevaló vendég.

– Azért jól meglepődtem. Egyszer csak megjelensz a semmiből! – mondta, miközben leült.

– Egy ismerősöm említett meg véletlenül, aztán rám tört a nosztalgia.

– Ismerős? Miféle?

– Hát nem mindennapi történet – felelte Jukava az orra tövét vakargatva, mint akinek nehezebb esik elmesélni. – Járt itt egy nyomozó a kapitányságról, nem? Kuszanaginak hívják.

– Nyomozó?

Isigamiban megállt az ütő, de vigyázott, hogy ne látszódjon rajta semmi.

Újra megvizsgálta volt diáktársa arcát. Vajon tud valamit?

– Évfolyamtársunk volt.

Jukava ezzel lepte csak meg igazán.

– Nekünk?

– Tollasklubos volt. Nem néznéd ki belőle, de ő is a Teitóra járt, mint mi.

Bár társadalomtudományra.

– Aha... Nem tudtam – az aggodalom felhője, ami kezdte elborítani Isigami gondolatait, hirtelen eloszlott. – Most jut eszembe, hogy megnézte a borítékot, amit az egyetemről kaptam. Akkor ezért tűnt úgy, hogy teljesen megbabonázta a dolog? Igazán megmondhatta volna ott rögtön.

– Ő a Teito TTK-ján végzetteket nem tekinti az évfolyamtársainak. Inkább egy másik emberfajnak.

Isigami bólintott. Ezzel ő is pont így volt, csak fordítva. De ha belegondolt, hogy egyesekből nyomozó lett, akik ugyanabban az időben, ugyanarra az egyetemre jártak, mint ő, furcsa érzése támadt.

– Kuszanagitól tudom, hogy most matekot tanítasz egy gimnáziumban? – nézett Jukava egyenest Isigami arcába.

– Itt, egy közeli gimiben.

– Igen, hallottam.

– Te az egyetemen vagy, igaz?

– Igen. A 13-as laborban – felelte Jukava könnyedén, sőt Isigami úgy látta, a lehető legtermészetesebben. Tényleg nem akart dicsekedni.

– Professzor lettél?

– Nem, még azelőtte lévő lépcsőfokon toporgok. Feljebb még telt ház van – mondta Jukava közömbösen.

– Én meg azt hittem, hogy a „mágnesmező-fogas–kerék” sikere miatt mostanra már biztosan professzor vagy.

Isigami szavaira Jukava nevetve megdörzsölte az arcát.

– Rajtad kívül senki nem emlékszik már erre a névre sem! Végül nem használták fel, és mostanra már csak egy elmélet a sok közül

az asztalfiókban...

Beszéd közben lecsavarta a szaké kupakját, Isigami pedig felállt, és levett két csészét a polcra.

– Miért, én is azt hittem, hogy te mostanra beültél valamelyik egyetem professzori székébe, és, mondjuk, a Riemann-sejtés bizonyításával foglalkozol – mondta Jukava. – Hová lett Isigami, a Daruma? Vagy az Erdős iránti tiszteletből te is vándormatematikust játszol?

– Hát, nem egészen – sóhajtott Isigami alig észrevehetően.

– Na mindegy, először is igyunk! – zárta rövidre Jukava a témát, mialatt szakét töltött a csészékbe.

Természetesen Isigami a matematikai kutatásoknak akarta szentelni az életét. Úgy tervezte, hogy a mester– képzés elvégzése után Jukavához hasonlóan ott marad az egyetemen, és ledoktorál. De ez végül nem sikerült, mert gondoskodnia kellett a szüleiről. Mindketten idősek és betegek voltak, és Isigami az egyetemre még be tudott volna járni a diákmunka mellett, de a szüleit már képtelen lett volna eltartani belőle.

Ekkor szólt neki a professzora, hogy egy frissen alapított egyetemen tanársegédet keresnek. Épp olyan távolságban volt, hogy otthonról is be tudott járni, és úgy gondolta, ha folytathatja matematikai kutatásait, ezt tulajdonképpen neki találták ki. Persze, végül ez borította fel teljesen az életét.

Az új egyetemen ugyanis semmit sem tudott csinálni, amit kutatásnak nevezhetett volna. A tanárok csak a hatalmi harccal és a saját pozíciójuk biztosításával voltak elfoglalva, és a legkevésbé sem állt szándékukban elsőrangú tudósokat nevelni vagy korszakalkotó felfedezéseket tenni. A munkájáról szóló jelentés, amit Isigami fáradságos munkával megírt, örökre elsüllyedt a professzora fiókjában. Ráadásul a diákság színvonala is rendkívül alacsony volt, és így arra kellett pazarolnia a kutatási idejét, hogy olyanokat terelgessen, akik még a gimnáziumi anyaggal sem voltak tisztában.

És ahhoz képest, hogy ennyi nehézséggel kellett szembenéznie, a fizetés is kiábrándítóan kevés volt.

Szeretett volna azután valamelyik másik egyetemen elhelyezkedni, de erre kilátás sem volt. Eleve kevés helyen volt

matematika tanszék, és még ha volt is, kevés volt a pénz, nem telt tanársegédre. A műszaki karral ellentétben itt nem fordulhatott elő, hogy cégek álljanak melléjük szponzorként...

Élete fordulóponthoz érkezett, ő pedig úgy döntött, a diákkorában szerzett tanári képesítéséből fog megélni. Ezzel egyben le is mondott arról, hogy matematikus legyen belőle.

De miért is mesélte volna el mindezt Jukavának? Mindenkinél, aki kénytelen felhagyni a kutatói pályával, általában hasonlóak voltak a körülmények. Isigami pontosan tudta, hogy esete egyáltalán nem megy ritkaságszámba.

Megérkezett a szusi és a *szasimi*, így aztán evés közben ittak tovább.

Kiürült az üveg, amit Jukava hozott, ezért Isigami elővett egy bontatlan whiskyt is. Ritkán ivott, de amikor megoldott egy bonyolult matematikai feladatot, szívesen el-elkortyolgatott egy pohárral, hogy kitisztítsa a fejét.

Bár nem nagyon lendültek bele a társalgásba, azért kimondottan élvezték, ahogy felváltva beszélgettek a matematikáról és a diákköri emlékeikről. Isigaminak megint csak rá kellett eszmélnie, hogy milyen sokáig híján volt az ilyen élményeknek. Talán most először fordult elő ilyesmi, mióta eljött az egyetemről. „Rajta kívül nem volt senki, aki megértett volna, és talán nem is volt más, akit egyenrangúként ismertem volna el” – gondolta Jukavát elnézve.

– Jaj, elfelejtettem valami fontosat – szólt hirtelen Jukava, és egy papírzacskóból egy nagy barna borítékot vett elő. Letette Isigami elé.

– Ez meg mi?

– Hát nézd meg! – biztatta vigyorogva Jukava.

A borítékban A4-es írólapok voltak, telis-tele írva egyenletekkel. Isigami átfutotta az első oldalt, ami elég is volt, hogy rájöjjön, mi ez.

– Csak nem egy próbálkozás a Riemann-sejtés cáfolatára?

– Egy szempillantás alatt kitaláltad!

A Riemann-sejtés a leghíresebbnek tartott probléma volt a kortárs matematikában. Egy Riemann nevű matematikus által kidolgozott elméletről kellett volna bebizonyítani, hogy helyes vagy nem, de eddig még senkinek sem sikerült.

A dolgozat, amit Jukava hozott, azt próbálta bizonyítani, hogy az elmélet helytelen. Isigami tudta, hogy világszerte vannak tudósok, akik ezen igyekeznek. Természetesen még ez sem sikerült senkinek.

– Megkértem a matekos kollégát, hogy hadd fénymásoljam le. Még sehol nem publikálta, nem is kész cáfolat, de szerintem elég jó úton jár – mondta Jukava.

– Azt akarod mondani, hogy a Riemann-sejtés tévedés?

– Csak azt, hogy ez az elgondolás jónak tűnik. Ha az elmélet helyes, akkor kell lennie egy hibának ebben az értekezésben valahol.

Jukava olyan szemekkel nézte, mint egy rossz kölyök, aki azt figyeli, mi sül ki a csínytevéséből. Isigami gyorsan rájött, mire megy ki a játék. Jukava provokálja: ha már itt van, egyúttal meg akarja tudni, mennyire épült le „Isigami, a Daruma”.

– Megnézhetem egy pillanatra?

– Azért hoztam.

Isigami belenézett a dolgozatba, majd hamarosan felállt, és odaült az asztalhoz. Új jegyzetlapokat vett elő, és a golyóstolláért nyúlt.

– A P nem egyenlő NP problémáját nyilván ismered, igaz? – szólalt meg Jukava a háta mögül.

Isigami hátrafordult.

– Vagyis hogy melyik egyszerűbb egy matematikai feladvány esetében: saját magadnak kigondolni a megoldást, vagy megállapítani más válaszáról, hogy helyes-e? Illetve milyen mértékű a nehézségi fokuk... Ez az egyik feladat, aminek a megoldására díjat tűzött ki a Clay Matematikai Kutatóközpont.

– Pont ezt vártam tőled! – mondta nevetve Jukava, mielőtt a szájához emelte a poharat.

Isigami visszafordult az asztalhoz.

Úgy tartotta, hogy a matematika a kincskereséshez hasonlít. Először el kell döntenie, melyik pontról érdemes nekiindulni, majd kigondolni a haladási útvonalat, ami elvezet a megoldáshoz. A terv szerint összeállítja az ember az egyenleteket, hogy újabb és újabb fogódzókat találjon. Ha nem akad ilyesmire, akkor kénytelen irányt változtatni. Mindezt állhatatosan, türelmesen, ugyanakkor mindenre

nyitottan kell végezni, hogy eljuthasson az ember a kincshez, vagyis a válaszhoz, amit senki más nem talált még meg.

Ha így tekintjük, akkor más megoldásának az ellenőrzése egyszerűbbnek tűnik, mert csak a keresési útvonalon kell végigmenni. De valójában ez nem így van. A téves úton haladva elért hamis kincsről olykor nehezebb bebizonyítani, hogy nem valódi, mint megkeresni az igazit. Épp ezért vetődnek fel az ilyen ellentmondásnak tűnő problémák, mint a P nem egyenlő NP.

Isigami megfélekedett az időről. Harci kedv fűtötte és kíváncsiság, nem kevés büszkeséggel keverve. Tekintete egy pillanatra sem szakadt el az egyenletektől, minden idegszálával rájuk koncentrált.

Egyszer csak hirtelen felállt. Kezében a tanulmányt hátrafordult.

Jukava a kabátjába takarózva, összekuporodva aludt. Megrázta a vállát.

– Kelj fel, rájöttem!

Jukava álmos szemekkel lassan felült. Megdörzsölte az arcát, és felnézett Isigamira.

– Tessék?

– Rájöttem! Sajnos ez a cáfolat hibás. Nem rossz ötlet, de a prímszámok eloszlásával kapcsolatban van benne egy alapvető tévedés és...

– Várj! Várj egy kicsit! – Jukava Isigami arca elé tartotta a kezét. – Kizárt, hogy ilyen álmos fejjel megértsem a te bonyolult magyarázataidat.

Bár az valószínűleg akkor sem menne, amikor épp vág az eszem. Hogy őszinte legyek, hozzá sem tudok szólni a Riemann-sejtéshez. Csak azért hoztam, mert azt gondoltam, neked tetszeni fog.

– Nem azt mondtad, hogy *jó úton jár*?

– Csak szó szerint idéztem a matekprofot. Valójában tudta, hogy hiba van a cáfolatban, azért nem lehetett megjelentetni.

– Akkor tehát magától értetődő volt, hogy észreveszem a tévedést?

Isigami lehangolódott.

– Nem, egyáltalán nem. A prof maga mondta, hogy még a legjobb matematikusok sem fognak azonnal rájönni.

Jukava a karórájára nézett. Kint már pirkadni kezdett. Az ébresztőóra majdnem öt órát mutatott.

– Nem változtál. Ez megnyugtató – mondta Jukava. – Isigami, a Daruma, ereje teljében van. Erre gondoltam, ahogy elnéztelek hátulról.

– Bocs, elfelejtettem, hogy itt vagy.

– Nem baj. Viszont neked sem ártana aludnod egy kicsit. Ma is tanítasz, nem?

– Ja, tényleg! De úgy felpörögtem, hogy biztos nem bírok elaludni. Rég koncentráltam ennyire. Köszönöm!

Isigami kezet nyújtott.

– Én örülök, hogy eljöttem – felelte mosolyogva Jukava, és viszonzta a kézfogást.

Isigami hét óráig még lefeküdt egy kicsit. Talán a sok gondolkodás miatti fáradtság vagy a váratlan, boldog elégedettség tette, hogy ez alatt a rövid idő alatt is mélyen aludt. Amikor felébredt, tisztább volt a feje, mint bármikor.

Már az induláshoz kezdett készülődni, amikor Jukava megszólalt.

– Milyen korán kel a szomszédod!

– A szomszédom?

– Az előbb hallottam elmenni. Alig múlt fél hét.

Jukava ezek szerint ébren volt.

Isigami elgondolkozott, vajon kéne-e erre mondania valamit, de Jukava folytatta.

– A nyomozó, akiről meséltem, Kuszanagi... Azt mondja, hogy a szomszédod a gyanúsított. Emiatt jöttek hozzád is kérdezősködni.

Isigami nyugalmat erőltetett magára, miközben felvette a kabátját.

– Szokott neked beszélni az eseteiről?

– Hát, néha. Fogalmazzunk inkább úgy, hogy nálam lopja a napot, és ha már ott van, kipanaszkodja magát.

– És miféle ügy ez most? Ez a Kuszanagi nyomozó, vagy hogy is hívják, nem beszélt róla részletesen.

– Az ügy annyi, hogy megöltek egy férfit. És állítólag ez az illető épp a szomszédod volt férje.

– Aha, már értem... – morogta maga elé Isigami. Vigyázott, hogy az arca kifejezéstelen maradjon.

– Te milyen viszonyban vagy a szomszédoddal? – kérdezett rá Jukava.

Isigaminak sebesen pörögtek az agyában a gondolatok. A hangvételtől ítélve Jukavának feltehetőleg nem volt különösebb hátsó szándéka a kérdéssel. Így tulajdonképpen el is lehetne kenni a választ, ám Isigami nem tudott elsiklani afölött, hogy Jukava jóban van a nyomozóval. Előfordulhat, hogy beszél neki erről a találkozóról. Ezt is figyelembe kell vennie a feleleténél.

– Viszonynak nemigen lehet nevezni, de Jaszuko... így hívják a szomszédot, Hanaoka Jaszuko, szóval gyakran járok abba a bentóboltba, ahol ő dolgozik. A múltkor elbambultam, és ezt nem is mondtam Kuszanagi úrnak.

– Hm, egy bentóshoz... – bólintott Jukava.

– Nem azért kezdtem el oda járni, mert ott dolgozik a szomszédom, hanem véletlenül pont abban a boltban dolgozott, ahova betértem vásárolni, ennyi volt az egész. A sulis közelében van, így alakult.

– Értem. De azért egy ilyen távoli ismerősnél sem kellemes érzés, ha kiderül róla, hogy ő a gyanúsított.

– Nekem mindegy. Hozzám semmi köze.

– Hát, az is igaz.

Jukava nem tűnt éppenséggel gyanakvónak.

Fél nyolckor együtt indultak el a lakásból. Jukava azonban nem a közeli Morisita állomás felé vette az irányt, hanem közölte, hogy elmegy Isigamival az iskola felé. Onnan legalább kevesebb átszállással megússza.

A bűnesetet és Hanaoka Jaszukót nem hozta többet szóba. Valamivel korábban még felmerült Isigamiban a gyanú, hogy esetleg Kuszanagi kérésére jött kipuhatolni valamit, de minden jel arra mutatott, hogy túlkombinálja a dolgot. Ha minden igaz, Kuszanaginak semmi oka nem volt rá, hogy ilyen módszerekkel próbáljon utána szaglászni.

– Igen figyelemreméltó útvonal a munkába járáshoz – állapította meg Jukava, miközben átmentek a Sin Óhasi alatt, és nekiindultak a

Szumida-folyó mentén. Nyilván a hajléktalanok kunyhói miatt.

A férfi, aki őszülő haját hátul copfba fogta, épp teregetett. Előbb az Isigami által *Dobozosnak* nevezett hajléktalan szokás szerint épp üres alumínium dobozokat taposott laposra.

– Mindig ez a kép fogad – mondta Isigami. – Itt az elmúlt egy hónap alatt semmi sem változott. Óramű– pontossággal élnek.

– Az emberek már csak ilyenek, hiába szabadulnak meg az óra béklyójától.

– Egyetértek.

A Kijoszu-híd előtt felmentek a lépcsőn. Közvetlenül mellette egy irodaépület állt. Ahogy meglátta magukat a földszinti üvegajtóban tükröződni, Isigami megcsóválta a fejét.

– Mindenesetre te jól tartod magad. Ellentétben velem. Hajad is milyen sok van még!

– Jaj, hát én sem vagyok már a régi! A hajam még hagyján, de az agyam eltompult.

– Jaj, de sajnállak!

Bár elviccelődött, Isigami kezdett kissé ideges lenni. Ha ez így megy, Jukava elkíséri a Benten-teiig. Félő volt, hogy ez a rendkívül jó megfigyelőképességű fizikus zseni még rájön valamire a Hanaoka Jaszukóhoz fűződő kapcsolatát illetően. És arra sem volt garancia, hogy Jaszuko nem pánikol be, ha ő együtt érkezik egy ismeretlen férfival.

Ahogy feltűnt a bolt táblája, Isigami megszólalt.

– Ott a bolt, amiről az előbb beszéltem.

– Ja! Benten-tei? Nem rossz elnevezés.

– Ma is beugróm ebédért.

– Jó, akkor itt váljunk el – mondta Jukava, és megállt.

Isigamit ez váratlanul érte, de tagadhatatlanul örült neki.

– Sajnálom, hogy nem tudtalak tisztességesen megvendégelni.

– Ez volt a legjobb, amit kaphattam... – Jukava hunyorítani kezdett. – Már nem akarsz visszamenni az egyetemre kutatni?

Isigami a fejét rázta.

– Amit az egyetemen csinálnék, azt egyedül is tudom. És a tetejébe ennyi idősen már nincs egyetem, ahova felvennének.

– Ez szerintem nem igaz, de nem erőltetem. Sok sikert a továbbiakhoz!

– Neked is!

– Örülök, hogy találkoztunk.

Kezet fogtak, de Isigami ezután sem mozdult: némán állva nézte a távolodó Jukavát. Nem mintha nehezére esett volna az elválás, csak nem akarta, hogy Jukava lássa, amint belép a Benten-teibe.

Amint a férfi eltűnt a szeme elől, sarkon fordult, és gyors léptekkel elindult.

7

Jaszuko szinte fellélegzett, amikor megpillantotta Isigami megszokott, nyugodt arckifejezését. Tudta, hogy tegnap este vendég volt nála, ami nem gyakran esett meg, és sokáig áthallatszott a beszélgetésük is. Aggódott, hogy nem egy nyomozó volt-e esetleg.

– Önre bízom, mi legyen benne – szólalt meg a férfi. Szokásához híven teljesen kifejezéstelen hangon rendelt. És szokásához híven Jaszuko arcára sem akaródzott ránéznie.

– Rendben, egy napi ajánlat. Köszönöm szépen – válaszolta a nő, de azután suttogva hozzátette: – tegnap vendége volt?

– Ja... igen – emelte fel Isigami a fejét meglepetten pislogva. Azután körbenézett, és halkán folytatta: – Jobb, ha nem beszélünk. Ki tudja, honnan figyel egy rendőr.

– Bocsánat! – húzta be a nyakát Jaszuko.

Amíg elkészült az ebéd csomagolásával, egyikük sem szólt egy szót sem.

Vigyáztak, hogy a tekintetük se találkozzon.

Jaszuko kinézett az utcára, de semmi jelét nem látta, hogy valaki is figyelné őket. Persze, ha tényleg egy nyomozó lesné őket, akkor minden bizonnyal úgy tenné, hogy ne vegyék észre.

Elkészült a bentó. A nő átnyújtotta Isigaminak.

– Egy volt évfolyamtársam – motyogta Isigami fizetés közben.

– Tessék?

– Egy volt egyetemi évfolyamtársam jött hozzám látogatóba. Elnézést, hogy fölösleges aggodalmat okoztam... – Isigami igyekezett beszéd közben minél kevésbé mozgatni a száját.

– Ó, semmi baj – Jaszuko már mosolygott. Aztán eltakarta a száját, hogy ne látsszon. – Már értem. Furcsálltam, mert ritka önnél a vendég.

– Most volt először. Én is meglepődtem.

– Milyen nagy öröm.

– Hát, igen – fogta meg Isigami az ebédes szatyrát. – Akkor majd este!

– nyilván arra utalt, hogy telefonálni fog.

– Rendben – felelte Jaszuko.

Miközben elnézte az utcára lépő Isigami kerek hátát, elcsodálkozott, hogy ennek a remeteszerű embernek is van olyan barátja, aki meglátogatja.

Ahogy vége lett a vásárlók reggeli rohamának, szokás szerint bement hátra Szajokóékkal pihenni. Szajoko szerette az édességeket, ezúttal *daifuku* gombócokat tett eléjük. Jonezava, aki az édességekkel szemben inkább az alkoholfélék barátja volt, közömbös arccal szűrcsölte a teáját. Az órabérért dolgozó Kaneko épp kézbesített.

– Tegnap már nem mondtak semmit? – kérdezte Szajoko, ahogy belekortyolt a teájába.

– Kik?

– Hát ők. A zsaruk – válaszolt fintorogva Szajoko. – Elég makacsul faggattak a férjedről, azt beszéltük, este biztos megint elmennek hozzád.

Ugye?

Helyeslést várva Jonezava felé fordult. A szűkszavú férfi csak biccentett.

– Ja, igen. Nem, azután már nem volt semmi – felelte kissé zavartan Jaszuko.

Igazából Miszatót kikérdezték az iskola előtt, de úgy döntött, hogy ezt nem szükséges megemlítenie.

– Akkor jó. A zsarukat nem lehet egykönnyen levakarni.

– Csak kikérdezték, nem több – szólt közbe Jonezava. – Az nem jelenti azt, hogy őt gyanúsítanak. Nekik is végezniük kell a dolgukat.

– Igaz, a nyomozó is csak egy bürokrata. Tudom, nem szép ilyet mondani, de én örülök, hogy az a Togasi nem jött ide hozzánk. Ha bejön nekünk ide, mielőtt megölik, akkor aztán tényleg téged gyanúsítanak!

– Na, az azért már mégsem fordulhatna elő! – mondta savanyúan mosolyogva Jonezava.

– Sosem lehet tudni! Nem megmondta az a nyomozó, hogy mivel Togasi a Marianban érdeklődött Jaszuko iránt, lehetetlen, hogy ide ne jött volna?

És milyen gyanakvó képet vágott közben!

A Marian a kinsicsói klub neve volt, ahol Jaszuko és Szajoko dolgoztak korábban.

– De hiába erőlködnek, ha egyszer nem jött, és kész.

– Ezért mondom, még szerencse, hogy nem. Egyszer kellett volna csak idejönnie, és az a zsarú le sem szállna Jaszukéről.

– Hát, azért csak nem... – csóválta a fejét Jonezava. Az arca alapján nem úgy tűnt, hogy különösebb jelentőséget tulajdonítana a problémának.

Vajon akkor milyen arcot vágnának, ha megtudnák, hogy valójában nagyon is járt náluk Togasi? Jaszuko legszívesebben világgá ment volna.

– Nem lehet valami jó érzés, de már csak egy kicsit kell elviselned, Jaszuko – mondta Szajoko könnyedén.

– Ha egyszer a volt férjed ilyen szokatlan halállal halt meg, még szép, hogy megkeresnek a rendőrök. Majd idővel békén hagynak, és akkor aztán tényleg megkönnyebbülhetsz, nem igaz? Úgysem volt soha nyugtod e miatt a Togasi miatt!

– Ez igaz – felelte kényszeredett mosollyal Jaszuko.

– Én pedig, megmondom őszintén, örülök, hogy megölték a Togasit – mondta Szajoko.

– Na! – szólt rá Jonezava.

– Miért? Csak kimondom, amit gondolok. Neked fogalmad sincs, hogy Jaszuko mennyit szenvedett a miatt az ember miatt!

– Mert te aztán olyan jól tudod!

– Tapasztalatból nem tudom, de Jaszuko sok mindent elmondott nekem.

Azért kezdett a Marianban dolgozni, hogy elmeneküljön tőle. Elég rágondolnom, hogy egy ilyen alak megint Jaszuko nyomába eredt, és máris beleborzongok. Én nem tudom, kiféle-miféle, de hálás vagyok az illetőnek, aki volt szíves legyilkolni.

Amikor Jonezava felállt, látszott az arcán, hogy neki ez már sok.

Szajoko sértődötten nézte, ahogy kimegy, majd közel hajolt Jaszukóhoz.

– De vajon mi történhetett? Üldözték az uzsorások, vagy mi?

– Nem tudom – billentette félre a fejét Jaszuko.

– A fő, hogy neked ne legyen belőle bajod! Ez az egy, amiért aggódom – hadarta Szajoko, aztán eltüntette a daifuku maradékát.

Hiába ment vissza a pult mögé, Jaszuko nyomasztó érzése nem múlt el.

A Jonezava házaspárban a gyanú legkisebb szikrája sem merült fel. Sőt, még inkább azon aggódtak, milyen bajok érik őt az eset miatt. Ha csak belegondolt, hogy így becsapja őket, majd megszakadt a szíve. Csakhogy, ha letartóztatnák, azzal olyan terheket akasztana a nyakukba, amiket nem biztos, hogy elbírnának. Még a Benten-tei további működtetésével is nehézségeik adódhatnak. Tudta, hogy nem maradt más választása, mint eltitkolni az egészet.

Ilyesmiken járt az esze, miközben visszatért a munkájához. Könnyen elkalandoztak a gondolatai, de szóba sem jöhetett, hogy most ne dolgozzon teljes erejéből, így még jobban koncentrált, amikor a vevőkkel foglalkozott.

Már hat felé járt az idő, kezdtek eltűnedezni a vásárlók, amikor egyszer csak kinyílt a bejárati ajtó.

– Jó estét kívánok! – köszöntötte reflexszerűen a belépőt, majd felnézett. Rögtön fel is kiáltott a csodálkozástól. – Ó!

– Szia! – mosolygott rá a férfi. Összeszaladtak a ráncok a szeme sarkában.

– Kudó! – Jaszuko a tátva maradt szája elé tette a kezét. – Hogyhogy?

– Hogyhogy? Hát vacsoráért jöttem! És milyen nagy a választék! – nézett fel Kudó az ételek fényképeire.

– A Marianon keresztül találtál ide?

– Ja – felelte Kudó vigyorogva. – Hosszú idő után először tegnap újra arra jártam.

Jaszuko nevetve hátraszólt, a konyha irányába:

– Szajoko, nem fogod elhinni! Gyere csak ki!

– Mi történt? – kérdezte Szajoko odabentről, csodálkozva.

Jaszuko vidáman válaszolt.

– Tudod, ki van itt? Kudó!

– Kudó, hogy az a... – Szajoko kifelé jövet levette a kötényét. Ránézett a kabátban álldogáló, mosolygó férfira, és nagyra nyitotta a

száját. – Nahát, Kudókám!

– Látom, mindketten jól vagytok! Szajoko mama, maga is jól megvan a férjével? Bár elég körülnézni itt, hogy magamtól is tudjam, minden rendben.

– Hát megvagyunk. De hogyhogy egyszer csak idejöttél?

– Csak látni akartam magukat – felelte Kudó az orrát vakargatva, mialatt Jaszukóra pillantott. Mindig így tett, ha zavarban volt, ezek szerint ez nem változott az évek során.

Jaszukónak már akkor törzsvendége volt a férfi, amikor még Akaszakában dolgozott. Külön őt kérte mindig, és előfordult, hogy együtt ebédeltek, még mielőtt a nő munkába indult volna. Zárás után nemegyszer mentek el kettesben tovább iszogatni. Amikor Togasi elől menekülve Jaszuko átment a kinsicsói Marianba, Kudó volt az egyetlen, akinek elárulta. Ő pedig erre rögtön állandó vendég lett ott is. Aztán, amikor otthagya a Marian, legelőször Kudónak mondta meg. A férfi arca bánatos volt, de azért kedvesen biztatta: „Aztán boldog legyél ám!”

Azóta most találkoztak először.

Jonezava is előjött hátulról, és felélénkülve beszélgetni kezdett a régi időkről. Ő is törzsvendég volt a Marianban, ismerték egymást Kudóval.

Miután kibeszélték magukat, Szajoko azt javasolta, menjenek csak el kettesben teázni. Jót akart nekik. Jonezava is bólogatott.

Jaszuko Kudóra nézett, mire a férfi megkérdezte, hogy ráér-e. Könnyen lehet, hogy eleve ezért választotta ezt az időpontot.

– Hát, egy kicsit igen – válaszolta a nő mosolyogva.

Kimentek a boltból, és együtt elindultak a Sin Óhasi út felé.

– Szívesebben vacsoráznék veled szép kényelmesen, de ma inkább hagyjuk. A lányod biztos vár haza – mondta Kudó. Már akkor tudta, hogy Jaszukónak van egy lánya, amikor a nő még Akaszakában dolgozott.

– És a te gyereked? Jól van?

– Jól, persze! Idén végez a gimnáziumban. Elég csak belegondolnom a felvételibé, és belefájdul a fejem... – válaszolta a férfi fintorogva.

Kudó egy kis nyomdászati céget vezetett. Ószaki városrészben lakott, hármásban a feleségével és a fiával, Jaszuko körülbelül ennyit tudott róla.

Egy kis kávézóba ültek be a Sin Óhasi úton. A kereszteződés mellett volt ugyan egy olcsó étterem, de Jaszuko szándékosan elkerülte. Ott találkozott Togasival.

– Azért mentem el a Marianba, hogy utánad érdeklődjek. Amikor abbahagyta, mondtad, hogy Szajoko mama bentóboltjában dolgozol majd, de nem tudtam, hol.

– Hirtelen eszedbe jutottam?

– Igen, valahogy úgy – mondta a férfi, és meggyújtotta a cigarettáját. – Hallottam a híradóban az esetről, és nem hagyott nyugodni. Szegény volt férjeddal igencsak elbántak.

– Ja... És mitől voltál benne olyan biztos, hogy ő az?

Kudó kesernyésen mosolygott, miközben kifújta a füstöt.

– Még jó, hogy tudtam. A Togasi nevet és azt az arcot soha nem fogom elfelejteni.

– Bocsáss meg...

– Nincs miért bocsánatot kérned – legyintett nevetve Kudó.

Jaszuko természetesen tudta, hogy tetszik a férfinak. Ő is kedvelte. De testi kapcsolatba egyetlenegyszer sem kerültek. Kudó néhányszor invitálta szállodába, de ő minden egyes alkalommal szelíden visszautasította. Nős férfival nem volt bátorsága viszonyt kezdeni, és különben is, bár ezt akkor még titkolta előtte, neki is volt férje.

Kudónak akkor volt szerencséje Togasival megismerkedni, amikor egyszer hazakísérte Jaszukót. A nő mindig hamarabb megállította a taxit, hogy kiszálljon, mielőtt a házuk elé értek volna, és akkor is így tett, csak hogy ott felejtette a cigarettatárcáját a kocsiban. Amikor Kudó utánament, hogy visszaadja neki, még pont látta eltűnni egy közeli ház egyik lakásában. Egyből be is csöngetett. Csak hogy az ajtót nem Jaszuko, hanem egy ismeretlen férfi, vagyis Togasi nyitotta ki.

Részeg volt, és azt hitte a váratlanul felbukkanó Kudóról, hogy Jaszuko valamelyik rámenősebb vendége. Kudónak nem maradt ideje magyarázkodni sem, Togasi feldühödött, és nekiment. Ha az

épp zuhanyozni készülő Jaszuko nem állítja le, talán még a konyhakés is előkerült volna.

Néhány napra rá Jaszuko elvitte Togasit bocsánatot kérni Kudóhoz.

Akkor már persze Togasi is angyali arccal adta a jófiút. Valószínűleg félt, hogy feljelenti.

Kudó nem haragudott. Éppen csak figyelmeztette Togasit, hogy nem dolgoztathatja a feleségét a végtelenségig ilyen munkakörben. Togasin eléggé látszott, hogy nincs ínyére a helyzet, de némán bólintott.

Kudó ezek után is változatlanul eljár a klubba, és Jaszukóval szemben is ugyanúgy viselkedett. Csupán a munkaidőn kívüli találkozásai szűntek meg.

Nagy ritkán, ha nem volt a közelükben senki, kérdezgette a nőt Togasiról. Általában azt, hogy talált-e már munkát. Jaszuko ilyenkor mindig kénytelen volt a fejét rázni.

Szintén Kudó volt az első, aki észrevette, hogy Togasi veri Jaszukót. Az arcán és a testén lévő kék foltokat ugyan ügyesen eltüntette némi sminkkel, de Kudót így sem tudta átejtetni.

Ő vetette fel, hogy jobban teszi, ha ügyvédhez fordul. Még azt is felajánlotta, hogy a költségeket majd ő állja.

– Na, és mi a helyzet? Van valami változás körülötted?

– Változás... Hát, időnként megjelennek a rendőrök.

– Igen, sejtettem, hogy valami ilyesmi zajlik épp – mondta Kudó, és olyan arcot vágott, mint aki mindjárt csettint a nyelvével.

– De nincs semmi, ami miatt aggódnod kéne – tette hozzá mosolyogva Jaszuko.

– Csak a rendőrök zargatnak? Az újságírók nem?

– Azok nem.

– Akkor jó. Én is úgy voltam vele, bár nem akkora szenzáció ez az ügy, amire ugrana a média, de gondoltam, segítek, ha netán mégis kellemetlenségeid lennének.

– Köszönöm! Mindig is figyelmes voltál.

Kudó zavarba jött a nő szavaitól. Lehajtotta a fejét, és a kávécsészéje után nyúlt.

– Szóval a lényeg, hogy neked nincs semmi közöd a gyilkossághoz, igaz?

– Nincs hát. Azt hitted, van?

– A hírek láttán rögtön te jutottál eszembe. Bár hamar elbizonytalanodtam, ez mégiscsak emberölési ügy. Viszont, ha azt nem is tudtam, hogy ki és mi okból tette, féltem, hogy rajtad csattan az ostor.

– Szajoko is ugyanezt mondta. Mindenki ugyanarra a következtetésre jutott.

– Igen, de most, hogy látom, hogy jól vagy, azt hiszem, egy kicsit túlkombináltam a dolgokat. Különben is, már több éve elváltál tőle. Az utóbbi időben nem is találkoztatok, ugye?

– Vele?

– Igen. Togasival.

– Nem hát – vágta rá Jaszuko. Érezte, hogy közben megmerevedik az arca.

Ezután Kudó arról kezdett beszélni, hogy mi történt vele az utóbbi időben. Hiába a rossz gazdasági helyzet, a cége többé-kevésbé tartotta magát. A családjáról, az egyetlen fia kivételével nem akaródzott mesélnie.

Ez régen is így volt, így Jaszuko semmit sem tudott a feleségével való viszonyáról, de úgy képzelte, hogy valószínűleg nincsenek rosszban.

Amelyik férfinek telik arra, hogy idegenekkel törődjön, annak általában békés a családi háttere, erre már bárkisasszony korában rájött.

Ahogy kinyitották a kávézó ajtaját, meglátták, hogy esik az eső.

– Most jól megjártad miattam. Ha azonnal hazamentéi volna, pont megúsztad volna ezt a felhőszakadást – fordult vissza bűnbánóan Kudó Jaszuko felé.

– Ne mondj ilyet!

– Messze laksz innen?

– Biciklivel tíz perc.

– Biciklivel vagy? Nem tudtam – Kudó az ajkaiba harapott, és felnézett a felhőkkel borított égre.

– Nem gond! Van nálam egy összehajtható esernyő, a biciklit meg otthagynom az üzletnél. Annyi az egész, hogy holnap reggel majd egy kicsit hamarabb indulok el.

– Na, akkor hazaviszlek.

– Jaj, nem kell!

Csakhogya Kudó már kilépett a járdára, és le is intett egy taxit.

– Legközelebb nem vacsoráznál velem nyugodtan? – kérdezte Kudó, amint elindult a taxi. – És akkor már a lányod is jöhetne.

– Vele nem kell törődnöd! Viszont neked nem gond?

– Nekem bármikor jó. Mostanában nincs annyira sok dolgom.

– Aha.

Jaszuko persze a férfi feleségére gondolt, de inkább nem kérdezett rá egyenesen. Érezte, hogy Kudó is tudta ezt, csak úgy csinált, mintha félreértette volna.

A férfi elkérte a mobilszámát, ő pedig megmondta neki. Semmi oka nem volt rá, hogy ne mondja meg.

Kudó közvetlenül a ház mellett állította le a taxit. Jaszuko a járdától távolabbi oldalon ült, ezért neki is ki kellett szállnia, hogy kiengedje.

– Megázol, gyorsan ülj vissza! – mondta a nő, ahogy kilépett a kocsiból.

– Akkor szia! És viszlát nemsokára!

– Szia! – bólintott Jaszuko.

Kudó visszaszállt a taxiba, de a tekintete megakadt valamin a nő háta mögött. Ezt észrevéve Jaszuko is megfordult. Egy férfi állt ott, a lépcső alján, esernyővel a kezében. Túl sötét volt ahhoz, hogy ki lehessen venni a vonásait, de a testalkatából sejtette, hogy Isigami az.

Isigami lassan elindult. Jaszukónak az jutott eszébe, hogy Kudó azért figyelt fel a sötétben álldogáló férfira, mert őket bámulta.

– Majd hívlak! – szólt oda búcsúzóul Kudó, és elindította a taxit.

Jaszuko sokáig nézte a távolodó hátsó lámpákat. Észrevette, hogy hosszú idő után először megmozdult benne valami. Hány éve nem repesett így a szíve attól, hogy együtt töltött némi időt egy férfival?

Látta, hogy a taxi leelőzi Isigamit.

Otthon Miszato várta a tévé előtt.

– Volt ma valami? – kérdezte Jaszuko.

Természetesen nem az iskolára gondolt. Ezt nyilván Miszato is tudta.

– Semmi. Mika sem mondott semmit, szóval szerintem még nem mentek el hozzá a nyomozók.

– Akkor jó.

Nemsokára megszólalt a mobilja. A kijelző szerint nyilvános telefonról hívták.

– Halló, én vagyok.

– Itt Isigami – szólt bele pontosan az a mély hang, amire számított. – Történt ma valami?

– Semmi rendkívüli. Miszato is azt mondja, hogy nem volt semmi.

– Valóban? Azért legyen éber. Elképzelhetetlen, hogy a rendőrség felhagyott volna a gyanúsításával. Feltehetőleg most a környezetét vizsgálják át, a lehető legalaposabban.

– Értem.

– Más valami... változás?

– Hát... – habozott Jaszuko –, ahogy mondtam, semmi rendkívüli nem történt.

– Ja, értem... Elnézést. Hát akkor viszonthallásra holnap – fejezte be Isigami a beszélgetést.

Jaszuko kissé értetlenül nyomta ki a mobilját. Isigami, tőle szokatlan módon, zavartnak tűnt.

Talán mert meglátta Kudót, gondolta. Biztosan fúrja az oldalát, hogy ki az a férfi, aki olyan fesztelenül beszélt vele. A kíváncsiság szülhette ezt az utolsó, furcsa kérdést.

A nő már sejtette, hogy Isigami miért segít rajtuk. Valószínűleg, ahogy Szajokóék is mondták, tetszik neki.

Ez esetben viszont mi lesz, ha ő egy másik férfival szorosabbra fűzi a viszonyt? Vajon Isigami akkor is, továbbra is segít majd? És beveti a kedvükért minden tudását?

Lehet, hogy jobban tenné, ha mégsem találkozna Kudóval, gondolta Jaszuko. Vagy ha mégis, nem szabad, hogy Isigami észrevegye.

De amint ebbe belegondolt, hirtelen kimondhatatlan düh lett úrrá rajta.

És ennek meddig kell így lennie? Meddig kell Isigami elől rejtőzködniük?

Vagy ő nem lehet mostantól más férfié, ameddig el nem évül az ügy?

8

Csúszkáló cipőtálpak nyikorgása hallatszott, velük egy időben pedig jellegzetes, halk, pattogó hangok. Kuszanagi számára ezek a régi szép idők zajai voltak.

Megállt a tornacsarnok ajtajában, és benézett. A legközelebbi pályán meglátta Jukavát, kezében ütővel. A combjai persze némileg soványabbak voltak, mint fiatalkorában, viszont a technikája semmit nem romlott.

A partnere egy diák volt. Elég ügyesen játszott, Jukava sunyi támadásai sem hozták zavarba.

A diák lecsapta a labdát. Jukava a padlóra roskadt, aztán felült, és kínosan mosolyogva mondott neki valamit.

Ekkor vette észre Kuszanagit. Szólt a diáknak, majd kezében az ütővel odasétált az ajtóhoz.

– Na, ma mi járatban?

Kuszanagi dühösen felkapta a fejét Jukava kérdésére.

– Épp ilyennek képzeltem, amikor megköszönöd, hogy idefáradtam.

Láttam, hogy hívtál, gondoltam biztosan akarsz valamit, ezért jöttem.

A mobilján a nem fogadott hívások között ott volt Jukava száma.

– Ja, bocs! Nem olyan lényeges, azért nem hagytam üzenetet. Tekintettel akartam lenni rád, mert biztos nagyon sok lehet a dolgod, ha már nem veszed fel a telefont.

– Filmet néztem.

– Filmet? Munkaidőben? Milyen jól megy egyeseknek!

– Jaj, dehogyis, csak az alibi ellenőrzése miatt. Gondoltam, megnézem magamnak, milyen filmről is van szó. Enélkül hogy bizonyosodhatnék meg a gyanúsított állításainak megbízhatóságáról?

– Akkor sem érdemelsz fizetett szórakozást!

– Amikor munka miatt kell nézni, egy cseppet sem élvezetes, hidd el! Ha pedig nem akartál semmi fontosat, akkor hiába jöttem egész időig.

Telefonáltam a laborba, ott mondták, hogy a tornacsarnokban vagy.

– Viszont, ha már itt vagy, menjünk el kajálni! Különben meg igaz, tényleg akartam valamit...

Jukava átvette az utcai cipőjét, ami a bejáratnál hevert lehajítva.

– Na, hadd halljam!

– Pont erről – mondta Jukava, ahogy elindultak.

– Miről?

Jukava megállt, és Kuszanagi felé bökött az ütőjével.

– A moziról.

Egy kocsmába ültek be az egyetem mellett. Diákkorukban még nem volt meg ez a hely. A legbelső asztalt választották.

– A gyanúsítottak azt állítják, hogy e hónap tizedikén mentek moziba, aznap, amikor a bűncselekmény történt. A gyanúsított lánya pedig tizenkettedikén mesélt róla az osztálytársának – kezdte Kuszanagi, miközben sört töltött Jukava poharába. – Épp az előbb bizonyosodtam meg erről. Ennek előkészületeként néztem meg a filmet.

– A kifogást már hallottam. És milyen eredménnyel járt a lány osztálytársának a kikérdezése?

– Nem igazán tudom. Azt mondta, szerinte nem volt a dologban semmi természetellenes.

Ueno Mika, így hívták a barátnőt. Megerősítette, hogy tizenkettedikén Hanaoka Miszato elmesélte neki, hogy moziban volt az anyjával. A filmet Mika is látta, így állítólag nagy hévvel tárgyalták meg.

– Furcsa, hogy viszont csak két nappal a gyilkosság után – mondta Jukava.

– Hát ez az! Ha meg akarsz beszélni egy filmet valakivel, aki szintén látta, normális esetben rögtön másnap felhozod neki. Ezért arra gondoltam, hogy mi van, ha tizenegyedikén látták a filmet?

– Ennek is fennáll a lehetősége?

– Nem tudom biztosan állítani, hogy nem. A gyanúsított hatig dolgozik, ha pedig a lánya rögtön hazamegy tollasedzés után, elérhetik a hetes előadást. Ők maguk is pontosan ezt állítják tizedikével kapcsolatban.

– Tollas? A lánya tollaslabdázik?

– Amikor először mentem fel hozzájuk, ott volt egy tollasütő az előszobában, így egyből tudtam. Ja, és ez is birizgálja az agyam egy kicsit.

Te is tudod, hogy ez egy elég kemény sport. Annak ellenére, hogy még csak felsős, egy-egy edzés már elég fárasztó lehet, szinte biztos, hogy nemegyszer alaposan kikészítik.

– Kivéve, ha valaki olyan jól tud lazálni, mint te – szolt közbe Jukava, mialatt mustárt kent a főtt *konjaku*- kockájára.

– Ne tereld el a témát! Szóval azt akarom mondani...

– Hogy egy iskolás lány, aki hullafáradt az edzéstől, még hagyján, hogy elmegy utána moziba, de az már nem természetes, hogy késő estig énekelget egy karaoke-boxban. Ezt akartad mondani, nem?

Kuszanagi meglepetten nézett a barátjára. Pontosan erről volt szó.

– Azért nem feltétlenül természetellenes. Vannak strapabíró lányok is.

– Na igen, de ez egy vékony kislány, ránézésre nem egy erős alkat.

– Talán aznap laza volt az edzés. Ráadásul arról van bizonyíték, hogy tizedikén este karaokézni voltak, nem?

– De.

– Hánykor kezdtek ott?

– 9 óra 40 perckor.

– A nő a bentósnál hatig dolgozik, ugye. A tett helyszíne Sinozaki, és ha leszámítjuk az oda-vissza utat... marad vagy két órája, hogy elkövesse...

Hát, végül is nem lehetetlen – foglalta össze Jukava, majd karba fonta a kezét, anélkül hogy letette volna az eldobható pálcikáit.

Kuszanagi csak nézte, és közben azon gondolkozott, hogy ő mondta-e el neki, mi a gyanúsított foglalkozása.

– Hékás, mi ütött beléd, hogy hirtelen ilyen kíváncsi lettél? Ritkaság, hogy te kérdezel rá, hol tartunk egy nyomozásban.

– Az túlzás, hogy kíváncsi lettem. Csak érdekel valamennyire. Nem hagy hidegen ez az úgymond „kikezdhetetlen” alibi.

– Inkább csak nehezen ellenőrizhető, azért szenvedek vele ennyit.

– Pedig a gyanúsított, a ti szavaitokkal élve, tiszta, nem?

– Az lehet, de rajta kívül még nem bukkant fel más gyanúsítható személy.

Különben is, te nem találsz túl kereknek, hogy aznap este pont moziban és karaokézni voltak?

– Nagyon is átérzem a problémádat, de racionálisan kell ítélni. Nem ártana talán az alibin kívüli részletekre is figyelmet fordítanod.

– Fölösleges mondanod, anélkül is csináljuk, amit kell – sóhajtott Kuszanagi, és a székre terített kabátja zsebéből egy fénymásolatot vett elő, amit széthajtogatott az asztalon. Egész alakos rajz volt egy férfiról.

– Ez meg mi?

– Megpróbáltuk rekonstruálni, hogy nézhetett ki az áldozat életében.

Most ezzel kérdezősködik több nyomozónk a Sinozaki állomás környékén.

– Tényleg, mondtad, hogy a ruhák nem égtek el teljesen. Sötétkék dzseki, szürke pulóver és fekete nadrág? Ilyennel akárhol találkozhatasz.

– Ugye? Folyót lehet rekeszteni azoknak a vallomásaival, akiknek úgy rémlik, láttak egy ilyen férfit. Már teljesen kikészültek a kollégáim...

– Tehát jelenleg nincs semmi használható információ?

– Hát, nem nagyon. Egy kivétel volt csak: valaki látott egy így öltözött gyanús alakot az állomás környékén. Egy irodista lány tanúja volt, amint az illető különösebb cél nélkül, csak úgy téblábolt ott. A rajz ki van téve a metrónál, arra érkezett a bejelentés.

– Lám, vannak segítőkész emberek is! Mi lenne, ha egy kicsit alaposabban kikérdeznétek azt a nőt?

– Magunktól is ezt tettük. Csakhogy sajnos kiderült, hogy az egy másik ember volt, nem az áldozat.

– Honnan tudjátok?

– Egyrészt egy állomáson látta ugyan, de nem a Sinozakin, hanem eggyel előtte, a Mizuén. Ráadásul az arca is más volt.

Megmutattuk neki az áldozat fényképét, mire közölte, hogy „mintha sokkal kerekesebb lett volna a feje”.

– Hm, kerekesebb?

– Jó, a mi munkánk már csak ilyen! Újra és újra járjuk a felesleges köröket. Nem úgy megy, mint nálatok, hogy ha logikailag oké, akkor már rendben is van – mondta Kuszanagi, miközben a pálcikájára tűzött egy krumplidarabot. Ám Jukava nem reagált semmit.

A nyomozó felpillantva észrevette, hogy a barátja lazán ökölbe szorított kézzel mered maga elé a levegőbe.

Kuszanagi jól ismerte ezt a pózt: a fizikus mindig akkor szokta felvenni, ha a gondolataiba mélyed.

Jukava szemeibe lassan újra visszatért az élet. Kuszanagi felé fordult.

– A halottnak össze volt törve az arca, igaz?

– Igen. Egyúttal az ujjvégeit is leégették. Nyilván nem akarták, hogy megtudjuk a kilétét.

– Milyen eszközt használtak az arc összezúzásához?

Kuszanagi megbizonyosodott róla, hogy senki sem hallgatózik körülöttük, aztán előrehajolt az asztal felett.

– Nem került elő, de a tettes feltehetőleg vitt magával valami kalapácsfélét. Úgy tűnik, egy súlyos eszközzel többször lesújtott az arcra, hogy összetörje a csontokat. A fogak és az áll is szilánkokban volt, így lenyomatot sem tudtunk venni, hogy összevethessük a fogászati kartotékokkal.

– Egy kalapáccsal... – motyogta Jukava, miközben a főtt retket darabolta a pálcikájával.

– Most meg mi bajod? – kérdezte Kuszanagi.

Jukava letette a pálcikát, és mindkét könyökét feltette az asztalra.

– Ha az a bentóboltos nő a tettes, szerinted mit csinált aznap?

Meggyőződésed, hogy a mozi hazugság, ugye?

– Még nem könyveltem el annak.

– Mindegy. Mondd el a te verziódat! – intett Jukava, míg a másik kezével megdöntötte a poharát.

Kuszanagi kényelmetlenül grimaszolt egyet, aztán megnyalta az ajkát.

– Nem valami hű de nagy elmélet, mindenesetre én így gondolom. A bentóboltban dolgozó... az egyszerűség kedvéért inkább nevezzük A-nak.

Tehát mire A végzett a munkájával és elindult az üzletből, már elmúlt hat óra.

Onnan Hamacsó kábé tíz perc gyalog. Mentróval Sinozaki még úgy húsz perc. Ha feltesszük, hogy az állomásról busszal vagy taxival ment a tett színhelyére, a régi Edo-folyó mellé, akkor hétre már biztosan odaért.

– Mit csinált ezalatt az áldozat?

– Ő is ugyanoda tartott. Valószínűsíthető, hogy találkozót beszéltek meg A-val. Az áldozat viszont Sinozakitól biciklivel ment.

– Biciklivel?

– Igen. A holttest mellett egy bicikli hevert, és a rajta talált ujjlenyomatok megegyeztek az áldozatével.

– Ujjlenyomatok? Nem úgy volt, hogy azokat leégették?

Kuszanagi bólintott.

– Ezért tudtuk meg csak azután, hogy kiderült a halott személyazonossága. Úgy értem, megegyeztek az áldozat által kibérelt szobából begyűjtött ujjlenyomatokkal. Jó, tudom, mit akarsz mondani.

Hogy ennyiből be lehet ugyan bizonyítani, hogy a szoba bérlője használta azt a biciklit, de semmi garancia arra, hogy az a halott maga volt, ugye? Mert mi van, ha a szoba bérlője a tettes, és ő biciklizett? Igen ám, csak hogy a szobában elhullott szőr- és hajszálakat is ellenőriztük. Egyeztek az áldozat mintáival. Hozzáteszem, hogy a DNS-vizsgálat is megvolt.

Jukava vigyorogni kezdett, miközben Kuszanagi hadarását hallgatta.

– Ne félj, nem hiszem, hogy manapság túl gyakran hibázna a rendőrség a személyazonosság megállapításánál. Viszont igen érdekes mozzanat, hogy az áldozat biciklit használt. Ott várt rá a Sinozaki állomásnál?

– Nem egészen, az megint csak...

Kuszanagi elmesélte a lopott kerékpár történetét Jukavának.

Jukava szeme tágra nyílt az aranykeretes szemüveg mögött.

– Szóval az áldozat direkt ellopott egy biciklit a pályaudvaron, hogy odamehessen a helyszínre? Mikor ott a busz vagy a taxi?

– Ezek szerint. Adataink szerint épp munkanélküli volt, és alig volt pénze. Biztosan sajnálta még a buszra is.

Jukava értetlenkedő arccal fonta újra karba a kezét, és az orrán át kifújta a levegőt.

– Na jó. A lényeg, hogy végül A és az áldozat találkoztak a helyszínen.

Folytasd csak!

– Ha meg is beszélték a találkozót, szerintem A elrejtőzött valahol.

Amikor megjelent az áldozat, ő titokban a háta mögé lopózott, a kezében tartott zsinórt a nyakára tekerte, és teljes erőből megszorította.

– Állj! – vágott közbe a kezét felemelve Jukava. – Milyen magas volt az áldozat?

– Valamivel több, mint 170 centi – Kuszanaginak vissza kellett fognia magát, nehogy ciccegni kezdjen. Tudta, mit akar ezzel Jukava.

– És A?

– Úgy 160 lehet.

– Több mint tíz centi különbség – mondta, aztán az asztalra könyökölt, és meg sem próbálta abbahagyni a vigyorgást. – Pontosan tudod, mit akarok mondani.

– Tény, hogy nem könnyű megfojtani valakit, aki magasabb nálad. A nyakon lévő nyomok szögéből is világos, hogy felülről húzva fojtogatták. De belefér, hogy az áldozat ült. Talán épp a biciklin.

– Aha. Hülye elméleteket bármire ki lehet találni.

– Ez a legkevésbé sem az! – háborodott fel Kusza– nagi az asztalra csapva.

– Na és aztán, mi történt? Levette az áldozat ruháit, a magával hozott kalapáccsal szétverte az arcát, és öngyújtóval leégette az ujjvégeit? Aztán meggyújtotta a ruhákat, és elmenekült a helyszínről? Erről lenne szó?

– Így nem lehetetlen, hogy kilencre Kinsicsóba ért, nem igaz?

– Ha az időt nézzük, akkor nem. De ez a verzió igencsak erőltetett néhány ponton. Ugye nem akarod azt mondani, hogy bent, a központban is mindenki a te álláspontodon van?

Kuszanagi lebiggyesztette a száját, és kiitta a sörét. Miután újat rendelt az arra járó pincértől, visszafordult Jukavához.

– Sokak szerint egy nő nem lenne képes ezt megcsinálni.

– Gondoltam. Hiába támad rá váratlanul, ha a férfi védekezik, biztos, hogy nem bírja megfojtani. Márpedig a férfi nyilván szembeszegült. Utána pedig ott van a holttest eltüntetése. Szintén nem női feladat. Sajnálom, de én sem tudok egyetérteni a nyomozó úr véleményével.

– Jó, tudtam, hogy ezt fogod mondani. Én magam sem hiszem, hogy ez a verzió a telitalálat. Csak a sok lehetőség egyike.

– Ezt úgy mondod, mintha tele lennél ötletekkel. Viszont akkor hajrá, ne légy ilyen zsugori, elő a többivel is!

– Nem blöffölök. Ez az elképzelés arra az esetre vonatkozott, ha a tett színhelye valóban az, ahol a holttestet találtuk. Előfordulhat azonban, hogy máshol ölték meg, és utána odavitték. Bent, a központban most a többség erre hajlik inkább. Attól függetlenül, hogy A-e a tettes, vagy sem.

– Ez a verzió tényleg kézenfekvőbb. Ellenben a nyomozó úr mégsem ezt a megoldást hozta fel elsőnek. Mi ennek az oka?

– Egyszerű. Amennyiben A a tettes, akkor ez nem jöhet szóba, mivel nincs kocsija. Sőt még vezetni sem tud. Akkor viszont hogyan szállítaná a holttestet?

– Értem. Ezt a kérdést tényleg nem lehet figyelmen kívül hagyni.

– És ott van még a helyszínen hagyott bicikli. Feltételezhetjük azt is, hogy csak egy trükk, hogy úgy higgyük, ott történt a bűncselekmény, de akkor mi értelme lett volna ujjlenyomatot hagyni rajta? Főleg, hogy később az áldozatát leégette.

– Tény, hogy a bicikli egy rejtély. Mindenféle értelemben – morogta Jukava az asztal szélén zongorázva az ujjával. Azután szólalt csak meg, hogy abbahagyta.

– Mindenesetre azt hiszem, mindenképpen egy férfi művének kell tekintenünk.

– Ez az általános vélemény a központban is. De ez nem azt jelenti, hogy A-t nem veszik számításba.

– Ezek szerint volt egy férfi bűntársa?

– Most nézzük át, ki jöhet szóba a környezetéből. Ex-bárkisasszonyként, nem hinném, hogy ne lennének ilyen-olyan viszonyai.

– Jól magadra haragítanád a bárkisasszonyokat országszerte, ha hallanák ezt a kijelentést! – Jukava nevetve kortyolt a söréből, majd újra komolyra váltott. – Mutasd csak még egyszer azt a rajzot!

– Ezt? – kérdezte Kuszanagi, újra elővéve a képet.

Jukava rámeredt, és közben maga elé motyogott.

– Vajon miért vetköztette le a tettes a holttestet?

– Hát, hogy ne lehessen azonosítani. Amiért az arcát és az ujjlenyomatait is felismerhetetlenné tette.

– Akkor egyszerűbb lett volna, ha magával viszi a ruhákat. Nekiáll elégetni, aztán megmarad a fele, ami miatt elkészülhet egy ilyen rajz...

– Biztosan kapkodott.

– Egyébként is, a pénztárca, a jogszi meg az ilyenek még oké, de hogy derülne ki a személyazonosság a ruhákból vagy akár a cipőből? Túl rizikós levetköztetni egy holttestet. Mikor a tettes nyilván mihamarabb le akart lépni a helyszínről.

– Most mit akarsz ezzel mondani? Szerinted valami egyéb oka lehet, hogy levette a ruháit?

– Biztosan nem tudom. De ha van, akkor nem jöttök rá, ki a gyilkos, amíg ez ki nem derül, ezt viszont tudom.

Beszéd közben Jukava egy nagy kérdőjelet rajzolt az ujjával a képre.

Az év végi vizsgákon a II/3. osztály matematika teljesítménye finoman szólva is lesújtó volt. Igaz, nemcsak a hármasé, az egész második évfolyam rosszul szerepelt. Évről évre romlott a diákok gondolkodási képessége, legalábbis Isigami így érezte.

Miután visszaadta a válaszlapokat, bejelentette a pótvizsga időpontját.

Ebben az iskolában minden tantárgynál kijelölték a minimumszintet, és aki azt nem érte el, nem léphetett felsőbb

osztályba. Ugyanakkor többször is lehetett pótvizsgázni, ezért igen kevés volt a bukott diák.

A pótvizsga hallatán elégedetlen moraj futott végig az osztályon. Ez mindig így történt, úgyhogy Isigami eleresztette a füle mellett, de aztán valaki közvetlenül is megszólította: – Tanár úr, figyeljen már, egy csomó egyetem van, ahol nem felvételi tárgy a matek, aki pedig ilyen helyre készül, annak nem tök mindegy ez az osztályzata?

Isigami a hang irányába nézett. Az egyik diák, Morioka, a tarkóját vakargatva hümmögött a mellette ülők felé, azt lesve, ki ért vele egyet.

Kistermetű volt, de vezéregyéniségnek számított az osztályban, ezt még Isigami is tudta róla, pedig nem ő volt az osztályfőnök. Titokban motorral járt iskolába, már többször figyelmeztették érte.

– Te olyan egyetemre készülsz, Morioka? – kérdezett vissza Isigami.

– Már ha felvételizem egyáltalán, akkor igen. De pillanatnyilag semmi kedvem egyetemre menni, és különben sem fogom harmadikban a matekot választani, szóval hagyjuk már ezt, kit érdekelnek a matekjegyek? A tanár úrnak sem lehet kellemes ilyen sügéreket istápolgatnia. Szóval legyünk egymásra tekintettel, és viselkedjünk inkább felnőttek módjára!

Ezt a „felnőttek módjára” megjegyzést bizonyára viccnek szánta, mert hangosan felröhögött az osztály. Isigami is elmosolyodott.

– Ha ennyire sajnálsz engem, akkor légy szíves, menj át a következő pótvizsgán! Csak az integrálásból és a deriválásból kell felkészülni. Nem nagy ügy.

Morioka nagyot csettintett a nyelvével. Keresztbe tette oldalra kilógatott lábait.

– Ugyan! Mondja meg, hogy mi haszna van az integrálásnak és a deriválásnak? Csak elcsesszük vele az időnket!

Isigami már odaállt a táblához, hogy magyarázni kezdje az évvégi vizsga feladatait, de Morioka feleselésére újra visszafordult. Ezt nem hagyhatta szó nélkül.

– Úgy tudom, szereted a motorokat. Motorversenyt láttál már?

A váratlan kérdésre Morioka zavart arccal bólintott.

– A versenyzők, ugye, nem állandó sebességgel hajtják a gépet?

Nemcsak a topográfia vagy a szélirány függvényében, hanem taktikai okokból is szüntelenül változtatják a sebességet. Egy pillanatnyi döntésen múlik a győzelem, hogy hol fogja vissza, vagy hol kapcsol rá és mennyire.

Így van, igaz?

– Igen, de mi köze ennek a matekhoz?

– A gyorsulás mértéke abban az időpontban a sebesség differenciálja.

Ha még tovább viszem a gondolatot, a megtett távolság az időről időre változó sebesség integráltja lesz. Egy versenyen persze mindegyik motor ugyanannyit megy, tehát a győzelem szempontjából a legfontosabb tényező, hogy hogyan alakítjuk a sebesség differenciálját. Na, még most is azt mondod, hogy semmi haszna a matematikai analízisnek?

Morioka arcán zavart kifejezés ült, mintha nem is fogta volna fel, miről beszélt Isigami.

– De a versenyzők nem gondolkoznak ilyesmin. Mit nekik a deriválás és az integrálás? A tapasztalat és a megérzés a lényeg!

– Persze, ők biztosan így vannak vele. De a mögöttük álló csapat már nem! Részletes szimulációkat végeznek, hogy hol és hogyan kell gyorsítani a nyertes kombinációhoz, majd kidolgozzák a haditervet. Ahhoz pedig matematikai analízist alkalmaznak. Lehet, hogy ők maguk sincsenek vele tisztában, de az tény, hogy egy ezen alapuló számítógépes programot használnak.

– Akkor meg nem elég annak megtanulnia a matekot, aki megcsinálja azt a programot?

– Lehet, hogy igen, de sose lehet tudni... hátha épp te leszel az!
Morioka hátrahőkölt.

– Na, én aztán tuti nem!

– Vagy ha te nem is, de valaki az itt lévők közül talán igen. Az ő kedvéért van a matematikaóra. Hadd szögezzem le, hogy amit én nektek tanítok, az a matematika világának épp csak az előszobája. Ha az ember még azt sem tudja, hogy az hol van, sosem fog tudni bemenni.

Természetesen, aki nem akar, nem kell belépnie. Én azért vizsgáztatok, hogy megnézzem, legalább a bejárat környékét

megtalálj átok-e, ha úgy adódik.

A mondat közepétől Isigami szeme már az egész osztályt pásztázta.

Miért kell matematikát tanulni? Minden egyes évben feltette valaki ezt a kérdést. Ő pedig minden alkalommal ugyanezt mondta el. Ezúttal tudta, hogy az elégedetlenkedő diák szereti a motorokat, ezért a versennyel példálózott. Előző évben egy zenésznek készülő diáknak a hangtechnikában alkalmazott matematikáról beszélt. Átlátni a problémát és így megoldani – ez rutinfeladat lett számára az évek során.

Óra után visszament a tanáriba, ahol egy üzenet fogadta az asztalán.

Mindössze egy mobilszám szerepelt rajta, melléfirkantva pedig annyi: „Egy Jukava nevű úr hívott” A matekos kollégájának a kézírása volt.

Mit akarhat...? Valami megmagyarázhatatlan okból Isigami nyugtalan lett.

Kezében a mobiljával kiment a folyosóra. Felhívta a papíron lévő számot – egyetlen kicsöngés után fel is vették.

– Ne haragudj, hogy most, amikor annyi a dolgod! – szólt bele Jukava.

– Sürgős helyzet van?

– Hát, ha úgy vesszük, igen. Tudunk találkozni ma este?

– Ma? Még van egy kis dolgom. De végül is öt után találkozhatunk.

A hatodik órán voltak túl, és már minden teremben elkezdődtek az osztályfőnöki órák, Isigaminak azonban nem volt osztálya, és a dzsúdóterem kulcsát rábízhatta más tanárra is.

– Jó, akkor ötkor várlak a főbejárat előtt. Rendben?

– Hát tulajdonképpen... De hol vagy most?

– Az iskolád mellett. Na, akkor viszlát később!

– Oké!

Még akkor is csak markolta a mobilt, miután letették. Mi lehet az a sürgős ügy, amiért muszáj volt a barátjának azonnal eljönnie hozzá?

Dolgozatok várták, hogy kijavítsa őket, meg néhány más adminisztrációs feladata is volt, így mire végül összepakolt, pont öt

óra lett. Kiment a tanáriból, és átvágott az udvaron a főbejárat felé.

A kapu előtti zebra mellett egy feketekabátos alak állt. Jukava volt az.

Amint meglátta Isigamit, vidáman integetni kezdett.

– Ne haragudj, hogy így iderendeltelek – szólította meg mosolyogva.

– Történt valami, hogy ilyen váratlanul eljöttél? – kérdezte Isigami egy fokkal barátságosabb arckifejezésre váltva.

– Majd menet közben megbeszéljük!

Jukava elindult a Kijoszu-híd útja mentén.

– Nem arra, erre – mutatott Isigami egy mellékutcára. – Ezen az úton hamarabb hazaérünk.

– De én oda akarok menni. Abba a bentóboltba – vágta rá Jukava.

– A bentóshoz? De miért? – Isigami érezte, hogy kövé dermed az arca.

– Hogyhogy miért, hát uzsonnát venni! Még jó! Ma még máshova is el kell ugranom, biztos nem lesz időm nyugodtan enni, gondoltam, jobb, ha beszerezem a vacsorámat, amíg nem késő. Jól főznek ott, nem? Csak nem véletlenül veszed ott minden reggel az ebédedet!

– Ja, értem... Na, akkor menjünk – indult Isigami is abba az irányba.

Egymás mellett haladtak a Kijoszu-híd felé. Hatalmas teherautók robogtak el mellettük.

– A minap talákoztam Kuszanaival. Tudod, akiről a múltkor is beszéltem, ő az a nyomozó, aki nálad is járt.

Isigami ideges lett Jukava szavaitól. Felerősödött a rossz előérzete.

– És mondott valamit?

– Hát, semmi fontosat. Amikor elakad a munkájában, rögtön hozzám fut panaszkodni. Ráadásul mindig macerás ügyei vannak, ezért nem könnyű vele. Egyszer azzal jött, hogy oldjam meg neki egy kopogószellem rejtélyét... jól megjártam akkor is!

Jukava nekiállt a szellemről mesélni. Tény, hogy érdekes eset volt, viszont nyilván nem azért kereste fel, hogy ezt elmondja neki.

Isigami már ott tartott, hogy megkérdezi, tulajdonképpen mit akart, de közben felbukkant előttük a Benten-tei táblája.

Bizonytalansággal töltötte el, hogy egyszerre fognak belépni a boltba Jukavával. Nem tudta megjósolni, hogyan reagál majd Jaszuko, ha meglátja őket. Már önmagában az is rendkívüli volt, hogy ilyenkor jelenik itt meg, de így, hogy még egy idegen is jött vele... Féltő volt, hogy Jaszuko félreérti a helyzetet, és beleképzelt valamit. Azért drukkolt, nehogy a nő természetellenesen viselkedjen.

Mit sem tudva barátja aggodalmairól, Jukava kitérte a Benten-tei üvegajtóját, és belépett. Isigami nem tudott mit tenni, így utánament.

Jaszuko épp egy másik vevővel foglalkozott.

– Jó estét kívánok! – fordult készségesen Jukava felé, majd ránézett Isigamira. Abban a pillanatban döbbenet és zavar ült ki az arcára. Félkész mosolya az ajkaira fagyott.

– Van valami probléma? – kérdezett rá Jukava, mert észrevette a nő testbeszédének hirtelen változását.

– Ja, nem, semmi – mondta Jaszuko, továbbra is felemás mosollyal rázva a fejét. – A szomszédom. Mindig nálunk vásárol...

– Hallottam. Tőle tudok erről az üzletről. Gondoltam, egyszer igazán ki kell próbálnom.

– Köszönjük szépen – hajtott fejet a nő.

– Évfolyamtársak voltunk az egyetemen – bökött hátra Jukava Isigami felé a fejével. – Fel is ugrottam hozzá nemrég.

Jaszuko csendben bólintott.

– Elmesélte önnek?

– Igen, de épphogy csak megemlítette.

– Valóban? Egyébként melyik bentőt javasolja? Ő mit szokott venni?

– Isigami úr általában a napi ajánlatunkat választja, de az most sajnos elfogyott...

– Az nagy kár! Akkor melyik legyen? Mind finomnak tűnik.

Amíg Jukava kiválasztotta a vacsoracsomagját, Isigami az utcát pásztázta az üvegajtón keresztül. Félt, hogy valahonnan figyeli őket egy rendőr. Nem szabad, hogy lássák Jaszukóval parolázni.

Vagyis... „Álljunk csak meg” – gondolta Isigami, és Jukava profiljára pillantott.

Vajon megbízhat ebben az emberben? Nem kéne elővigyázatosabbnak lennie? Végző soron annak a Kuszanagi nevű nyomozónak a kebelbarátja, esetleg rajta keresztül jut el a rendőrséghez, ami itt történik!

Jukava végre eldöntötte, mit választ. Jaszuko hátrament a konyhába leadni a rendelést.

Ebben a pillanatban kinyílt az üvegajtó, és belépett egy férfi. Isigami különösebb érdeklődés nélkül nézett oda, de aztán akaratlanul is összeszorította a száját.

A férfi sötétbarna zakót viselt, és minden kétséget kizáróan ugyanaz volt, akit a minap a házuk előtt látott. Ő kísérte haza Jaszukót a taxival. Az esernyő alól végignézhetette, milyen közvetlenül társalognak.

Úgy tűnt, nem vette észre Isigamit. Várta, hogy Jaszuko kijöjjön bentről.

A nő végre újra megjelent. Meglátta az új vendéget, és igencsak meglepődött.

A férfi nem mondott semmit, csupán mosolyogva bólintott egyet. Talán úgy volt vele, hogy ráérnek akkor beszélgetni, ha megszabadultak a vásárlóktól.

„Hát ez meg ki lehet? – gondolta Isigami. – Honnan került elő, és mióta enyeleg vajon Hanaoka Jaszukóval?”

Isigami még mindig pontosan fel tudta idézni Jaszuko arckifejezését, amikor kiszállt a taxiból. Olyan üde volt az arca, amilyenek addig még sohasem látta. Nem az anyja és nem a bolti eladó volt – mégis, az lehetett a valódi énje. Az, akkor és ott, egy nő arca volt.

„Nekem a világért sem mutatná meg. Bezzeg ennek az alaknak igen...”

Isigami felváltva bámulta az ismeretlen férfit és Jaszukót. Szinte látni lehetett, ahogy vibrál körülöttük a levegő. Úgy érezte, kezd úrrá lenni rajta a kétségbeesés.

Végre elkészült a bentó, amit Jukava rendelt. Átvette, kifizette, aztán bocsánatot kért Isigamitól, hogy megváratta.

Kimentek a Benten-teiből, és a Kijoszu-híd lábánál lementek a Szumida partjára. Ott gyalogoltak tovább a folyó mentén.

– Mi bajod volt azzal a férfival? – kérdezett rá Jukava.

– Melyikkel?

– Azzal, aki utánunk jött be. Úgy láttam, kimondottan figyelted valamiért.

Isigami nagyot nyelt. Rájött, hogy kalapot kell emelnie barátja megfigyelőképessége előtt.

– Tényleg? Pedig nem ismerem – válaszolta végül. Teljes erejéből próbált nyugodtságot színlelni.

– Ja, akkor jó...

Jukava nem mutatta jelét, hogy gyanakodna.

– Különben meg mi is volt az a sürgős dolog? Gondolom, nem csak bentót venni jöttél.

– Tényleg, a lényeget még nem is mondtam el – kezdett bele Jukava grimaszolva. – Ahogy az előbb említettem, az a Kuszanagi időről időre beállít hozzám a problémáival. Most is, mikor megtudta, hogy ott laksz a bentós nő mellett, rögtön hozzám fordult. Ráadásul igen kellemetlen dolgot kért.

– Nevezetesen?

– A rendőrségen kezdettől fogva ezt a nőt gyanúsítják. De nem találnak semmit, amivel bizonyítani tudnák a bűnösségét, ezért meg akarják figyelni minden lépését. Csakhogy ennek megvannak a maga korlátai. Így jutottál eszükbe te.

– Ugye, nem azt akarják, hogy legyek én, aki megfigyeli?

Jukava megvakarta a fejét.

– De, pontosan ezt akarják. Persze, ez nem azt jelenti, hogy éjjelnappal leselkedned kéne. Elég csak kicsit jobban ránézned néha a szomszéd lakásra, és jelezned, ha valami furcsát észlelsz. Egyszóval kémkednél nekik.

Hihetetlenül rámenősek ezek, nem tudják, mi a jó modor...

– Te pedig azért jöttél, hogy erre megkérj?

– Természetesen a hivatalos megkeresés majd a rendőrségtől érkezik.

Viszont még ezelőtt megkértek, hogy tapogatózzak egy kicsit. Én a magam részéről nem bánom, ha visszautasítod, sőt talán jobb is, ha így teszel, csak tudod, hogy megy ez, tartozom nekik ennyivel.

Úgy tűnt, Jukava őszintén zavarban van a kérdés miatt, bár Isigamiban az is felmerült, hogy tényleg kér-e vajon ilyesmit a rendőrség egy polgári személytől?

– Akkor emiatt is kellett odamennünk a Benten– teibe?

– Őszintén megmondom, hogy igen. Meg akartam nézni magamnak azt a nőt, akit gyanúsítanak. De én nem nézném ki belőle, hogy meg bír ölni egy embert.

„Én sem” – válaszolta volna ösztönösen Isigami, de inkább gyorsan lenyelte.

– Hát, senkiről sem szabad a látszat alapján ítélni– felelte végül.

– Igaz. És te hogy vagy ezzel? Ha a rendőrség megkeres, belemész?

Isigami megrázta a fejét.

– Őszintén szólva legszívesebben visszautasítanám. Nem fűlik a fogam a mások utáni szaglászáshoz, és időm sincs rá. Lehet, hogy nem látszik rajtam, de meglehetősen elfoglalt vagyok.

– Gondolom. Akkor ezt megmondom Kuszanaginak. Erről ennyit.

Sajnálom, ha megbántottalak!

– Nem vettem a szívemre.

Közeledtek a Sin Óhasihoz. Már látszottak a hajléktalanok kunyhói.

– A bűntény március tizedikén történt, ugye, jól emlékszem? – folytatta Jukava. – Kuszanagi szerint te aznap viszonylag hamar hazaértél.

– Persze, mert nem kellett sehova sem mennem. Hétre már otthon is voltam, ezt megmondtam annak a rendőrnek is.

– Azután pedig szokás szerint otthon szkanderoztál valami agyduzzantóan súlyos matematikai problémával?

– Hát, valahogy úgy.

Válaszolás közben Isigamí azon gondolkodott, hogy a barátja vajon most épp az alibijét ellenőrzi-e. Mert ha igen, az azt jelentette, hogy Jukava valamilyen szinten gyanakszik rá.

– Tényleg, még soha nem mondtad, mi a hobbid. Van valami a matekon kívül?

Isigami elnevette magát.

– Semmi, amit hobbinak lehetne nevezni. Csak a matematikában jeleskedem.

– Nem szoktál kikapcsolódni? Mondjuk, elmenni kocsikázni egy kicsit?

– Jukava fél kézzel a kormány tekerését utánozta.

– Ha akarnék, sem tudnék. Kocsim sincs.

– De jogsid azért van?

– Nem néznéd ki belőlem?

– De. Akármilyen elfoglalt is légy, azért annyi időd csak adódik, hogy elmenj egy autósiskolába.

– Miután lemondtam arról, hogy az egyetemen maradjak, gyorsan elrohantam megszerezni.

Azt hittem, majd hasznomra lesz a munkavállalásnál. Igazából persze tök mindegy volt... – beszéd közben Isigami megint szemügyre vette Jukava arcélét. – Te most azt akartad kideríteni, hogy tudok-e vezetni?

Jukava ártatlanul pislogott.

– Dehogysis! Miért?

– Mert úgy tűnt.

– Nem volt vele különösebb szándékom. Csak azt hittem, hogy még te is elmész néha legalább autókázni.

Meg szívesen beszélgettem volna kivételesen valami másról, mint a matematika.

– Pontosabban másról, mint a matematika és ez a gyilkosság, ugye?

Nem iróniának szánta, de Jukava csak nevetett.

– Igen, így van.

Elértek a Sin Óhasihoz. A híd alatt egy ősz hajú férfi egy rezsón főzött valamit egy lábosban. Mellette a földön egy kétliteres üvegben valami alkohol állt. Rajta kívül is volt még néhány hajléktalan a kunyhók körül, kint a szabadban.

– Na, én innen másfelé megyek. Ne haragudj, hogy ilyen kellemetlenséggel zavartalak – mondta Jukava, amikor felértek a Sin Óhasi melletti lépcsőn.

– Kérj bocsánatot Kuszanagi nyomozótól a nevemben! Mondd, hogy elnézést, amiért nem tudok segíteni!

– Fölösleges bocsánatot kérned. Viszont nem bánod, ha máskor is eljövök?

– Miért bánnám...

– Beszélgessünk a matematikáról egy kis szaké mellett!

– Nem inkább a matematikáról és a gyilkosságról?

Jukava erre megrántotta a vállát és összeráncolta a homlokát.

– Hát, könnyen lehet, hogy az lesz belőle. Jut eszembe, kigondoltam egy új matematikai problémát. Gondolkozol rajta, majd ha ráérsz?

– Mondd csak!

– Melyik a nehezebb: elkészíteni egy mások által megoldhatatlan feladatot, vagy megoldani egy ilyen? Létezik rá helyes válasz! Na, mit szólsz? Tetszik?

– Érdekes kérdés – felelte Isigami, Jukava arcába fúrva a tekintetét. – Gondolkodni fogok rajta.

Jukava bólintott és sarkon fordult, Isigami pedig azon nyomban elindult visszafelé.

9

Mire végeztek a garnélával, pont kiürült a borosüveg. Jaszuko kiitta a poharából az utolsó korty italt, és sóhajtott egyet. Szinte már nem is emlékezett, mikor evett utoljára igazi olasz étteremben.

– Iszol még valamit? – kérdezte Kudó. Kissé már ki volt pirulva a bortól.

– Köszönöm, nem. De te nyugodtan kérj magadnak valamit.

– Nem, nekem is elég. Készülök a desszertre – mondta hunyorítva, és megtörölte a száját a szalvétával.

Jaszuko bárkisasszony korában elment néhányszor Kudóval vacsorázni.

Akár francia, akár olasz étteremben voltak, soha nem állt meg egy üveg bornál.

– Már nem iszol annyit, mint régen?

Kudó először mintha elgondolkodott volna, csak azután bólintott.

– Hát igen, kevesebbet bírok, mint korábban. Biztosan öregszem.

– Az nem is baj. Vigyáznia kell magára az embernek.

– Köszönöm – mosolygott Kudó.

Napközben hívta el a mai vacsorára. Rátelefonált a mobilján, Jaszuko pedig kis habozás után elfogadta a meghívást. Természetesen azért volt bizonytalan, mert a gyilkosság ügye nem hagyta nyugodni. Ilyen vészhelyzetben nem lehet csak úgy elmenni vacsorázgatni, győzködte magát.

És szégyellte magát a lánya előtt is, aki minden bizonnyal még nála is jobban rettegett a rendőrségi vizsgálatról. Ezeken felül Isigami is aggasztotta, aki oly készségesen együttműködött eddig tettük eltitkolásában.

Viszont pont ilyenkor kell az embernek úgy viselkednie, mintha mi sem történt volna, gondolta Jaszuko. Ha vacsorázni hívja egy férfi, akinek bárkisasszony korában sokat köszönhetett, úgy „normális” ha nem utasítja vissza, ha nincs semmi, ami ezt külön indokolná. Az lett volna tehát a furcsa, ha nem fogadja el a meghívást, Szajokóék még elkezdhetek volna gyanakodni, ha a fülükbe jut.

Persze, ez valójában elég gyenge kifogás – ezzel ő maga is tisztában volt.

A meghívás elfogadásának legfőbb és valódi indoka az volt, hogy látni akarta Kudót. Ennyi, és semmi más.

Bár azt már ő sem tudta volna megmondani, hogy vajon azért-e, mert szerelmes a férfiba. A múltkori találkozásukig szinte eszébe sem jutott.

Vonzódott hozzá, ez biztos, de ennél egyelőre nem érzett többet – valószínűleg ez írta le a leginkább az igazságot.

Tagadhatatlan tény volt viszont, hogy közvetlenül a meghívás után nagyon is fel volt dobva. És ez a repeső érzés igen-igen közel állt ahhoz, amit akkor érez az ember, ha randevút beszél meg a szerelmével. Mintha még be is lázasodott volna egy kissé. A lelkesedés hevében odáig ment, hogy megkérte Szajokót, hadd ugorjon haza munka közben átöltözni.

Az is lehet, hogy csak a vágy hajtotta, hogy legalább egy pillanatra megszabadulhasson jelenlegi, fojtogató helyzetéből, és elfelejthesse a gondjait. Vagy felébredt benne a hosszú ideje bezárva tartott valódi énje, aki igenis azt akarta, hogy nőként kezeljék.

Mindenesetre nem bánta meg, hogy eljött vacsorázni. Rövid ideig tartott az egész, és megállás nélkül motoszkált benne a büntudat, de végre egyszer jól érezhette magát.

– A lányod ma mit vacsorázik? – kérdezte a kávécsészével a kezében Kudó.

– Rámondtam a rögzítőre, hogy hozasson magának valamit. Szerintem pizzát fog rendelni. Azt nagyon szereti.

– Jaj, szegényke! Mi meg itt dőzsölünk.

– Ő biztos azt válaszolná, hogy sokkal jobb tévzés közben pizzázni, mint ilyen helyen enni. Utálja, ha viselkedni kell.

Kudó a homlokát ráncolva bólintott, és megvakarta az orra tövét.

– El tudom képzelni. A tetejébe egy idegen bácsival kellene együtt lenni, úgy meg aztán végképp oda a nyugalom. Legközelebb majd kitalálok valami jobbat. Talán egy futószalagos szusibárba kéne mennünk, vagy ilyesmi.

– Köszönöm! De igazán nem kell rá tekintettel lenned!

– Nem azért... Találkozni szeretnék vele. A lányoddal – mondta Kudó, és tekintetét le nem véve a nőről belekortyolt a csészéjébe.

Amikor elhívta Jaszukót, hozzátette, hogy a lányát is szívesen látja, és az asszony érezte, hogy őszintén is gondolja. Örült, hogy nem csak udvariasságból volt ilyen figyelmes.

Ennek ellenére nem hozhatta magával Miszatót. Igaz volt, hogy nem szereti az ilyen helyeket, de ettől függetlenül sem akarta, hogy a szükségesnél több emberrel kelljen most érintkeznie a lányának. Nem lehetett tudni, hogy ha netán az ügyre terelődik a szó, meg tudja-e őrizni a hidegvérét. És még egy dolog volt: nem akarta, hogy Miszato lássa, ahogy Kudó előtt újra előbújik belőle a nő.

– Inkább magad miatt aggódnál! Nem baj, hogy nem vacsorázol együtt a családdal?

– Én... – Kudó letette a kávéscsészét, és mindkét karjával az asztalra könyökölt. – Épp erről akartam beszélni veled, tulajdonképpen emiatt hívtalak el ma vacsorázni is.

Jaszuko bólintott, és várakozóan nézett a férfire.

– Igaziból most... egyedülálló vagyok.

– Mi? – szakadt ki Jaszukóból a döbbsé kérdés. A szemei elkerekedtek.

– A feleségem rákos lett. Hasnyálmirigyrákja volt. Megműtötték, de túl későn. Tavaly nyáron halt meg. Fiatal volt, ezért nagyon gyorsan terjedt szét a testében a betegség. Egy pillanat alatt történt az egész.

Nyugodt hangon beszélt, talán pont ezért, bár Jaszuko hallotta a szavait, de az értelmük nem jutott el az agyáig. Néhány másodpercig csak bambán meredt Kudó arcába.

– Ez igaz? – végül csak ennyit bírt kinyögni.

– Viccből nem tudnék ilyet mondani – nevetett fel a férfi.

– Azt gondoltam, csak mit is mondjak... – maga elé nézett, megnyalta az ajkát, majd újra felemelte a fejét. – Hát... őszinte részvétem! Nem lehetett könnyű...

– Valóban nem volt az. De, ahogy az előbb mondtam, tényleg szinte egy pillanat alatt történt. Panaszkodott, hogy fáj a dereka, ezért elment a kórházba, mire egyszer csak berendelt az orvos és közölte, mi a baj.

Bement, megműtötték, aztán ápolnunk kellett... mintha csak egy futószalagon lett volna. Mire észrevettük magunkat, már meg is halt.

Most már sosem fog kiderülni, hogy ő egyáltalán tudta-e, mi a betegsége neve – mondta Kudó, majd belekortyolt a vizébe.

– Mikor tudtad meg, hogy beteg?

Kudó oldalra döntötte a fejét.

– Valamikor tavalyelőtt év végén... igen.

– De hát akkor én még a Marianban voltam! Te pedig bejöttél.

A férfi kínjában csak mosolygott, és megvonta a vállát.

– Szégyellhetem magam, igaz? Egy férj ne járjon inni, ha a neje épp élet és halál között van.

Jaszuko szinte kövé dermedt. Nem tudta, mit mondhatna. Tisztán emlékezett Kudó vidám mosolyára, amit ez idő tájt oly sokszor látott a klubban.

– Védekezésésképpen hadd mondjam el, hogy eléggé bele voltam fáradva a dolgokba akkoriban, és csak arra gondoltam, bemegyek hozzád egy kis vigasztalásért – mentegetőzött a férfi a fejét vakargatva, összeráncolt szemöldökkel.

Jaszukónak továbbra sem jött ki hang a torkán. Felidézte, mi történt, amikor otthagya a klubot. A legutolsó napon Kudó virágcsokrot hozott neki.

Aztán boldog legyél ám!

Vajon mit érezhetett, amikor ezt mondta neki? Noha neki sokkal nagyobb terhet kellett cipelnie, még véletlenül sem mutatta ki, helyette Jaszuko új életének kezdetét ünnepelte.

– Na, milyen csöpögős hangulat kerekedett itt a végére – próbálta oldani a hangulatot Kudó, aztán cigarettát vett elő, hogy leplezze zavarát. – Szóval csak azt akartam mondani, hogy ez a helyzet, és nem kell többet aggódnod a családom miatt.

– De a fiad? Most fog felvételizni, nem?

– A szüleimnél lakik. Így eleve közelebb van a gimnáziumához, én pedig még egy vacsorát sem tudok neki csinálni amúgy sem. Anyám pedig boldog, hogy babusgathatja az unokáját.

– Akkor most tényleg egyedül élsz?

– Nagy élet! Csak aludni járok haza.

– A múltkor ezt egy szóval sem említetted.

– Gondoltam, nem szükséges. Azért kerestelek meg, mert miattad aggódtam. De ha elhívlak egy étterembe, téged aggasztani

fog, hogy mi lesz így a családommal, ezért akartam ezt előre tisztázni.

– Nem is tudom... – sütötte le Jaszuko a szemét.

Pontosan tudta, mi Kudó szándéka. Lényegében azt közölte vele, hogy szeretné, ha mostantól hivatalosan „járna”. És az is könnyen lehet, hogy egy hosszú távú, komoly kapcsolatot akar. Miszatóval is ezért szeretett volna találkozni.

Az étterem után a férfi ez alkalommal is taxival vitte hazáig.

– Köszönöm a vacsorát – mondta Jaszuko fejet hajtva, még mielőtt kiszállt volna.

– Elhívhatlak majd újra?

A nő kis szünetet tartott, aztán mosolyogva igennel válaszolt.

– Akkor jó éjszakát! Üdvözlöm a lányodat!

– Jó éjszakát! – bólintott Jaszuko, de közben már az járt a fejében, hogy nem lesz könnyű beszámolnia Miszátónak a mai estéről. A rögzítőre azt mondta, hogy Szajokóékkal megy vacsorázni.

A Kudóval elhajtó taxi után nézett, majd bement a házba.

Miszato a kotacuban ülve tévézett. Ahogy az várható volt, egy üres pizzásdoboz feküdt előtte az asztalon.

– Szia! – köszönt rá Miszato a belépő Jaszukóra.

– Szia! Bocs, hogy ilyen későn jövök.

Valamiért képtelen volt a lánya szemébe nézni.

Mintha csak szégyellnie kellett volna, hogy egy férfival vacsorázott.

– Jött hívás? – kérdezte Miszato.

– Hívás?

– A szomszédától... Isigami bácsitól – mondta Miszato lehalkítva a hangját. A szokásos napi telefonról beszélt.

– Nem tudom. Ki volt kapcsolva a mobilom.

– Ja... – vágott savanyú arcot a lánya.

– Most meg mi bajod?

– Semmi, csak... – pillantott fel a faliórára. – A bácsi ki-be járka a lakásából. Az ablakból láttam, hogy az utca felé megy, gondoltam, talán azért, hogy felhívjon téged.

– Aha...

Ez könnyen lehet, gondolta Jaszuko. Igazából aközben is eszébe jutott Isigami, míg Kudóval vacsorázott. De nem is csak a telefon miatt, ugyanis annál sokkal aggasztóbb volt, hogy a két férfi egymásba botlott a Benten-teiben. Bár Kudó a jelek szerint csak egy egyszerű vevőt látott Isigamiban.

Miért kellett Isigaminak pont ma, pont abban az időben bejönnie az üzletbe? Ráadásul vele volt az az állítólagos barátja is, pedig ilyen eddig még egyetlenegyszer sem fordult elő!

Biztos volt benne, hogy Isigami emlékezett Kudóra. És nem lett volna meglepő, ha külön jelentőséget tulajdonít annak, hogy egyszer csak a Benten-teiben is megjelent az a férfi, aki a minap hazakísérte taxival. Ebbe belegondolva már előre tartott a hamarosan várható hívástól.

Ilyesmiken járt az esze, amíg a kabátját vállfára akasztotta. Ekkor megszólalt a csengő. Jaszuko rémülten nézett össze Miszatóval. Egy pillanatig azt hitte, hogy Isigami jött át, csakhogy ő biztosan nem tenne ilyet.

Kiszólt az ajtón:

– Igen?

– Elnézést a kései zavarásért! Szabadna egy pillanatra?

Férfi hang volt, de nem volt ismerős.

Jaszuko fennhagyta a biztonsági láncot, úgy nyitott ajtót. Egy fiatalember állt kint. Láttá már korábban. Rendőrigazolványt vett elő a kabátjából.

– Kisitani vagyok a Rendőrkapitányságról. Nemrégiben Kuszanagi nyomozóval együtt jártam önnél.

– Igen...

Erről aztán eszébe jutott.

Kuszanagi ma nem jött.

Először visszacsukta az ajtót, majd intett Miszatónak a szemével. A lány kiszállt a kotacuból, és szó nélkül bement a belső szobába.

Jaszuko megvárta, míg bezárulnak a tolóajtók, aztán levette a láncot, és újra kinyitotta az ajtót.

– Miben segíthetek?

Az asszony kérdésére Kisitani fejet hajtott.

– Bocsásson meg, de megint a filmről...

A nő akaratlanul is összeráncolta a szemöldökét. Isigami megmondta neki, hogy záporozni fognak a kérdések a rendőröktől a mozival kapcsolatban, és lám, tényleg így lett.

– Mi lenne az? Többet már nemigen tudok mondani róla.

– Köszönöm az eddigieket is! Most csak a jegyeket szeretném elkérni.

– A jegyeket? Úgy érti, a mozijegyeket, ugye?

– Igen. Amikor a múltkor megmutatta őket, Kuszanagi nyomozó külön kérte, hogy nagyon vigyázzon rájuk.

– Igen. Várjon egy pillanatot!

Jaszuko kinyitotta a szekrény fiókját. Amikor először adta oda a jegyeket a rendőröknek, még a filmet ismertető programfüzetbe voltak becsúsztatva, utána tette át őket a fiókba.

Átnyújtotta a rendőrnek a két jegyet, Miszatóét és a sajátját. Kisitani megköszönte, és elvette. Fehér kesztyű volt rajta.

– Szóval engem gyanúsítanak első helyen? – kérdezett rá Jaszuko hirtelen elhatározással.

– Szó sincs róla! – felelte a kezét tagadólag rázva Kisitani. – Olyan helyzet állt viszont elő, hogy nem tudjuk leszűkíteni a gyanúsítottak körét.

Ezért azon vagyunk, hogy mihamarabb kiszórjuk, aki nem érintett. Emiatt kértem el a jegyeiket is.

– Rá tudnak jönni ezekből valamire?

– Ezt nem állíthatom biztosan, de talán hasznunkra lesznek. A legjobb az lenne, ha a segítségükkel be tudnánk bizonyítani, hogy önök aznap valóban moziban voltak... Eszébe jutott esetleg azóta valami?

– Nem, azon kívül semmi, amit a múltkor már elmondtam.

– Értem.

Kisitani körbepillantott a szobában.

– Még mindig ez a hideg... Önök minden évben használják a fűthető asztalt?

– A kotacut? Igen... – Jaszuko a háta mögé nézett, nehogy a nyomozó észrevegye, hogy elsápadt. Nem volt valószínű, hogy véletlenül hozta volna szóba a kotacut.

– Ezt itt mióta használják?

– Hát... már vagy négy-öt éve. Van vele valami probléma?

– Á, semmi – intett Kisitani. – Jut eszembe, munka után elment ma valahova? Olyan későn ért haza.

A meglepetéstől Jaszuko egy pillanatig szinte levegőt sem kapott.

Rádöbbsent, hogy a rendőrök a ház előtt várták. Ez azt jelenti, hogy látták azt is, amikor kiszállt a taxiból.

Arra gondolt, hogy most semmiképp sem kezdhet el összevissza hazudozni.

– Egy ismerősömmel vacsoráztam.

Amennyire csak lehet, szűkszavúan akart válaszolni, de a nyomozó nem érte be ennyivel.

– Azzal a férfivel, aki hazahozta taxival, ugye? Honnan ismeri? Ha nem veszi sértésnek, megtenné, hogy elárulja? – kérdezte Kisitani bocsánatkérő arccal.

– Ilyen részletesen el kell mondanom mindent?

– Mint mondtam, csak amennyiben nem okoz önnek problémát.

Tisztában vagyok vele, hogy nem illik ilyenre rákérdezni, de ha enélkül megyek vissza, csúnyán megkapom a magamét a főnökömtől. Nem leszünk a terhére az illetőnek. Kérem, legyen olyan kedves, és válaszoljon...

Jaszuko nagyot sóhajtott.

– Kudónak hívják. Gyakori vendég volt a klubban, ahol korábban dolgoztam, és aggódott miattam, hogy esetleg kikészít ez a mostani ügy, ezért eljött megnézni, hogy vagyok.

– És mivel foglalkozik?

– Úgy hallottam, egy nyomdát vezet, de részleteket nem tudok.

– Tudja az elérhetőségét?

Kisitani kérdésére Jaszuko megint némi rosszalló szemöldökráncolással felelt. A nyomozó nem győzött hajlongani ennek láttán.

– Hacsak nem feltétlenül szükséges, nem fogjuk felkeresni, ám ha mégis úgy alakul, természetesen vigyázni fogunk, nehogy bármi kellemetlenséget okozzunk az úrnak.

Jaszuko nem is próbálta palástolni a nemtetszését, de azért elővette a mobilját, és elhadarta a számot, amit Kudótól kapott. A rendőr kapkodva felírta magának.

Kisitani ezután, sűrű bocsánatkérések között, de igen mélyrehatóan kikérdezte Kudóról. Addig-addig, hogy Jaszuko végül kénytelen volt beszámolni még arról a napról is, amikor a férfi először jelent meg a Benten-teiben.

Amikor Kisitani elment, Jaszuko bezárta utána az ajtót, aztán leroskadt a földre. Úgy érezte, minden idegszála ráment erre a beszélgetésre.

Hallotta, hogy kinyílik a tolóajtó. Miszato kijött a belső szobából.

– Még mindig gyanús nekik a mozi – mondta. – Szórol szóra úgy van minden, ahogy a bácsi megmondta. Hihetetlen az az ember!

– Igen – Jaszuko felállt, beletúrt a hajába, és belépett a szobába.

– Anyu, nem úgy volt, hogy a főnökeiddel mész vacsorázni?

Jaszuko meglepetten felkapta a fejét, hogy Miszato így rákérdezett erre.

A lánya rosszállóan nézett rá.

– Behallatszott?

– Még jó.

– Ja... – lehajtott fejjel bebújtatta a lábait a kotacuba. Eszébe jutott, hogy a nyomozó ezzel kapcsolatban is kérdezgette.

– Hogy jut eszedbe ilyenkor vacsorázgatni egy ilyen alakkal?

– Nem utasíthattam vissza. Régen nagyon sokat tett értem. És most különben is azért jött, mert aggódott értünk. De valóban nem volt szép tőlem, hogy elhallgattam előled.

– Az mindegy, de...

Abban a pillanatban meghallották nyílni és csukódni a szomszéd lakás ajtaját, majd rögtön utána a távolodó lépéseket a lépcső irányába. Jaszuko összenézett a lányával.

– Kapcsold vissza a mobilod! – mondta Miszato.

– Már visszakapcsoltam – válaszolta Jaszuko.

Néhány perc múlva megszörrent a telefon.

Isigami a szokásos utcai fülkéből jelentkezett. Ma este már harmadszor próbálkozott. Az előző két alkalommal Jaszuko mobilja nem volt elérhető.

Eddig ez még sohasem fordult elő, így aggódni kezdett, hogy talán valami baleset történt, de a nő hangjából ítélve nem ez volt a helyzet.

Már későre járt, amikor meghallotta Hanaokáék lakásának csengőjét, és egyből tudta, hogy megint egy nyomozó jött hozzájuk. Jaszuko most elmondta: arra kérték, hogy adja át nekik a mozijegyeket. Isigami tisztában volt vele, mi a céljuk ezzel. Valószínűleg össze akarják vetni a moziban maradt másik felekkel. Ha találnak olyan jegyet, aminek a tépésvonala összeillik azzal, amit a nőtől kaptak, akkor minden bizonnyal a rajta lévő ujjlenyomatokat fogják először ellenőrizni. Ha pedig azokon is ott lesz Jaszukóék ujjlenyomata, akkor azt ugyan még mindig nem tudják bizonyítani, hogy látták-e a filmet, de annyit igen, hogy legalábbis voltak a moziban. Viszont ha nincs ujjlenyomat, még inkább őket fogják gyanúsítani.

Ezenkívül Jaszuko elmondása szerint a nyomozó mindenfélét kérdezett a kotacuval kapcsolatban is. Ez is olyan dolog volt, amire Isigami már számított.

– Nyilván sikerült meghatározniuk, hogy mi volt a fegyvernek használt tárgy – magyarázta.

– Fegyvernek használt tárgy?

– Az elektromos kotacu zsinórja. Azt használták, nem?

Jaszuko elnémult a vonal túloldalán. Bizonyára eszébe jutott, hogy fojtották meg Togasit.

– Ha valakit megfojtanak, a nyakán minden esetben ott van az ehhez használt eszköz nyoma – folytatta Isigami. Ez nem olyan szituáció volt, amikor érdemes virágnyelven beszélni. – Mivel a tudományos vizsgálatok ma már sokra képesek, az ilyen nyomokból lényegében biztosra meg tudják állapítani, milyen tárgyat használtak a gyilkossághoz.

– Akkor ezért firtatta ezt a rendőr annyira!

– Gondolom, igen. De nem kell aggódnia! Én ezt már előre elintéztem.

Feltételezte, hogy a rendőrök rájönnek majd, mi volt a fegyvernek használt tárgy, ezért Hanaokáék kotacuját kicserélte a saját lakásában lévőre, az övékéét pedig beásta a beépített szekrénye legmélyére. Jelenleg is ott volt. Szerencséjükre az ő régi kotacujának más típusú volt a zsinórja, mint Jaszukóéké. Ha a nyomozó figyelt a drótra, akkor ezt azonnal észre kellett vennie.

- Ezenkívül mit kérdezett még a rendőr?
- Ezenkívül... – nyögte Jaszuko, de aztán elhallgatott.
- Halló! Asszonyom!
- Halló, itt vagyok.
- Történt valami?

– Nem, semmi. Csak próbáltam felidézni, hogy mit kérdeztek még. Mást talán nem. Annyit mondott ezenkívül, hogy ha sikerül bebizonyítani, hogy moziban voltunk, akkor eloszlik a gyanú.

– Ugye, hogy nem tudnak elszakadni a mozitól? Ez várható volt, és direkt úgy alakítottam a tervet, hogy így legyen. Nincs mitől félnie.

– Megnyugtat, hogy ezt mondja.

Jaszuko szavaira úgy érezte, mintha egy lámpás gyúlt volna a lelkében.

Úgy tűnt, egy pillanatra enyhül benne a szünni nem akaró feszültség.

Talán emiatt merült fel benne, hogy rákérdezhetne arra az illetőre. Az „illető” az a bizonyos férfi volt, aki akkor lépett be a Benten-teibe, amikor Jukavával ott jártak. Isigami tudta, hogy ma este is az a férfi hozta haza taxival Jaszukót. Látta a lakása ablakából.

– Én csak ennyiről tudok beszámolni, de önnél van valami változás? – kérdezte ezúttal Jaszuko, mert a férfi viszont nem mondott neki semmit.

– Nem, semmi különös nincs. Éljk a normális hétköznapiakat, mint eddig! Egy darabig még biztosan jönnek majd a rendőrök mindenfélével, de a lényeg, hogy ne essen kétségbe!

– Igen, tudom.

– Akkor üdvözlöm a lányát! Jó éjszakát!

Megvárta, míg Jaszuko viszonzza a köszönését, majd letette a kagylót.

A telefonkészülék kiadta a kártyát.

Kuszanagi beszámolója hallatán Mamija nem is palástolta csalódottságát.

Csak masszírozgatta a saját vállát, és közben előre-hátra dülöngélt a székén.

– Szóval jól értem, hogy az a Kudó nevű alak csak a gyilkosság után találkozott hosszú idő elteltével Hanaoka Jaszukóval? Tévedés

kizárva?

– A bentőzletet vezető házaspár elmondása szerint így történt. És nem hinném, hogy hazudnának. Mesélték, hogy amikor Kudó először jelent meg náluk, Jaszuko is ugyanúgy meglepődött, mint ők. Persze előfordulhat, hogy csak megjátszottá.

– Hát, egy volt bárkisasszonyból ki is nézném. Mi az neki, egy kis színjátszás – morgolódott Mamija Kuszanagira pillantva. – Mindenesetre nézzük meg ezt a Kudót egy kicsit közelebbről! Gyanús az időzítés, hogy pont a gyilkosság után bukkant fel hirtelen.

– De Hanaoka Jaszuko szerint éppen azért jött el hozzá, mert értesült a bűncselekményről! Innentől szerintem egyáltalán nem tekinthető véletlennek – szólt bele bártortalanul a Kuszanagi mellett álló Kisitani. – És ha bűntársak lennének, vajon találkoznának, vacsoráztatnának ilyen körülmények között?

– Az is lehet, hogy csak valami elterelés az egész!

Kuszanagi közbevetésére Kisitani összehúzta a szemöldökét.

– Hát igen, de...

– Ráálljunk erre a Kudóra? – kérdezte Kuszanagi Mamijától.

– Ha bármi köze van az üggyhez, talán kilóg majd valahol a lóláb.

Álljatok rá!

Kuszanagi bólintott, majd Kisitanival együtt otthagyták Mamija asztalát.

– Arra azért vigyázhatnál, hogy ne adj elő mindenkinek mindent, ami csak eszedbe jut! Lehet, hogy a tettesek is épp erre utaznak – mondta Kuszanagi fiatalabb társának.

– Konkrétan?

– Mondjuk azt, hogy ennek a Kudónak és Hanaoka Jaszukónak régebb óta viszonyuk van egymással, csak végig titkolták. Ez is lehetséges, nem?

Talán épp ezt használták ki Togasi megölésekor. Keresve sem találsz jobbat bűntársnak, mint valakit, akivel kapcsolatod van, de erről senki sem tud...

– De ha így lenne, akkor továbbra is titkolnák, nem?

– Nem biztos. Egy viszonyra mindenképp fény derül egyszer, és talán úgy voltak vele, hogy íme, itt a legjobb alkalom, hogy eljätsszák a nagy egymásra találást.

Kisitani továbbra is értedően arcot vágva bólintott.

Kiléptek az Edogavai Kapitányságról, és beszálltak Kuszanagi kocsijába.

– A halottképek szerint a fegyvernek használt tárgy nagy valószínűséggel egy elektromos vezeték volt, ugye? Hivatalos nevén textilbevonatú kábel – mondta Kisitani, miközben bekapcsolta a biztonsági övét.

– Igen, az. Olyan fajta, amit gyakran használnak elektromos fűtőberendezéseknél. Mondjuk a kotacuknál.

– A drót pamutfonállal volt befonva. A textilfelület nyoma látszott a bőrön.

– És?

– Megnéztem a kotacut Hanaokáéknál, és nem textilbevonatú volt. Azt a fajtát simán csak gumi borítja.

– Nocsak! És akkor?

– Semmi, csak ennyi.

– Nem csak kotacuuval lehet fűteni. És nem volt muszáj a mindennapi tárgyaik egyikét használni fegyverként. Mi van, ha csak talált az utcán egy drótot, és annyi?

– Jaj... – nyögött fel Kisitani elkeseredetten.

Kuszanagi tegnap Kisitanival egyetemben egész álló nap Hanaoka Jaszukót figyelte. Fő céljuk az volt, hogy meggyőződjenek róla, van-e olyan személy, aki a bűntársa lehetett. Így aztán, amikor a nő zárás után taxiba szállt egy férfival, rögtön követni kezdték. Miután pedig a pár bement egy siodomei étterembe, kint megvárták, hogy kijöjjenek.

A vacsora végeztével Jaszukóék újra taxiba ültek. Az úti céljuk a nő háza volt. A férfi ki se szállt. Kuszanagi rábízta Jaszuko kikérdezését Kisitanira, ő pedig követte a taxit. Úgy látszott, Kudó nem vette észre az egészet.

A férfi egy társasházban lakott az Ószaki városrészben. Kuszanagi azt is megtudta, hogy Kudó Kuniaki a teljes neve.

Igazából Kuszanagi is úgy gondolta, hogy ezt a bűntényt képtelen lett volna egy nő egyedül végrehajtani. Amennyiben Hanaoka Jaszukónak köze volt az üggyhez, kellett, hogy legyen egy férfi segítőtje – pontosabban talán őt kell majd inkább elkövetőnek

nevezni, mindenesetre meg volt róla győződve, hogy van egy ilyen személy.

Lehet, hogy pont ez a Kudó volt a tettestárs? Ezt az ötletet nem érezte túl reálisnak, annak ellenére, hogy épp az imént torkolta le Kisitanit.

Valahogy az volt a benyomása, hogy teljesen rossz nyomon járnak.

Kuszanagi fejében ugyanis valami egészen más motoszkált: az az illető, akit a legnagyobb megdöbbenésére épp tegnap látott, amikor a Benten-teit figyelték napközben.

Jukava Manabu volt az, aki a Hanaoka Jaszuko szomszédjában lakó matektanár társaságában bukkant fel váratlanul.

10

Nem sokkal este hat után egy zöld Mercedes hajtott be a ház mélygarázsába. Már napközben megtudták, hogy ez Kudó Kuniaki kocsija, amikor ott jártak a cégénél. Kuszanagi, aki a házzal szemközti kávézóból figyelt, felállt, és előkereste a két kávé árát a zsebéből. A másodikba épphogy csak belekortyolt.

Futva vágott át az úttesten, aztán egyenesen lement, a parkolóba. A háznak egy földszinti és egy alagsori bejárata is volt. Mindkettő automata zárral működött, és a parkolón át érkezők kivétel nélkül a lenti kaput használták. Kuszanagi lehetőleg azelőtt akarta elkapni Kudót, hogy bement volna az épületbe. Ha bejelentkezik a kaputelefonon, mielőtt felmenne hozzá, azzal rengeteg gondolkodási időt ad neki.

Szerencsére ő érkezett előbb a kapuhoz. Kezével a falnak támaszkodva próbálta csillapítani felgyorsult légzését, amikor megjelent Kudó, öltönyben, kezében irattáskával.

Elővette a kártyáját, és épp betolta volna az automata zár nyílásába, amikor Kuszanagi megszólította a háta mögül: – Kudó úr, ugye?

A férfi ijedten kihúzta magát, majd leengedte a kártyát, megfordult, és ránézett. Arca bizalmatlanságot tükrözött.

– Igen, én vagyok, de... – mérte végig egy villámgyors pillantással Kuszanagit.

Ő épp csak hogy kivillantotta a kabátja alól a rendőrigazolványát.

– Elnézést a váratlan megkeresésért! Rendőr vagyok. Megtenné, hogy segít nekem?

– Rendőr... Egy nyomozó? – halkította le Kudó a hangját. Érdeklődve nézett rá.

Kuszanagi bólintott.

– Úgy van. Hanaoka Jaszukóval kapcsolatban szeretném, ha válaszolna néhány kérdésre.

Figyelte, hogyan reagál Kudó a nő neve hallatán. Ha meglepődött volna, esetleg értetlenkedő arcot vág, az eleve gyanús, hiszen elvileg tudott az esetről.

De Kudó némi homlokráncolás után bólított, mint akinek összeállt a kép.

– Rendben. Feljön hozzám? Vagy jobban megfelelne egy kávézó inkább?

– Felmennék önhöz, ha lehetséges.

– Csak tessék! Bár elég nagy rendetlenség van – mondta Kudó, és bedugta a kártyát a zárba.

Bár azt mondta, rendetlenség van, a lakás inkább kihaltak tűnt. Talán a beépített szekrényeknek köszönhetően, alig volt néhány bútora. Az ülögarnitúra is csak egy kétszemélyes kanapéból és egy fotelből állt.

Kuszanaginak az előbbit kínálta fel.

– Teát esetleg, vagy valami mást? – kérdezte Kudó, le sem véve a zakóját.

– Nem, köszönöm. Mindjárt végünk.

– Rendben – felelte, de azért kiment a konyhába, majd két pohárral és egy műanyagüveges oolong-teával a kezében tért vissza.

– Elnézést, hogy így rákérdezek, de van családja? – kezdett bele Kuszanagi.

– A feleségem tavaly halt meg. Van egy fiam, viszont a körülmények úgy hozták, hogy a szüleimnél lakik – válaszolta a férfi nyugodtan.

– Értem. Tehát ön most egyedül él?

– Igen.

Teát töltött a poharakba. Az egyiket letette Kuszanagi elé.

– Togasi úrról... lenne szó?

Kuszanagi visszahúzta a kezét, amivel már a pohárért nyúlt. Azzal, hogy Kudó így rákérdezett, rengeteg időt megspórolt neki.

– Igen. Pontosabban arról, hogy valaki meggyilkolta Hanaoka Jaszuko volt férjét.

– Neki semmi köze hozzá.

– Valóban?

– Persze, hiszen elváltak. Már nem tartották a kapcsolatot sem. Semmi oka nem lett volna megölni.

– Bár alapvetően nekünk is ez az elképzelésünk...

– Ezt hogy értsem?

– Úgy, hogy sokféle házaspár létezik, és sokszor nem lehet a hivatalos körülmények alapján ítélni róluk. Elválunk, aztán holnaptól semmi közünk egymáshoz, nem avatkozunk egymás dolgába, újra vadidegenek leszünk...

Ha ilyen egyszerű lenne, nem léteznének zaklatok. Csakhogy a valóság más.

Az egyik szakítani akar, a másik pedig nem hajlandó, az ilyesmi nagyon gyakran előfordul. Hiába mondták már rég ki a válást.

– Nekem azt mondta, jó ideje nem is látta.

Kudó szemében megjelentek a harag fényei.

– Beszélt Hanaoka asszonnyal a bűnesetről?

– Igen. Épp azért kerestem fel, mert aggódtam miatta.

Ez egybeesik a nő állításával, gondolta Kuszanagi.

– Más szóval, kimondottan foglalkoztatta önt a hölgy? Úgy értem, már a bűncselekmény előtt is?

Kudó dühösen ráncolni kezdte a homlokát.

– Nem igazán értem, mit akar azzal mondani, hogy foglalkoztatott.

Gondolom, ha már eljött hozzám, tájékozódott a kettőnk kapcsolatáról.

Törzsvendég voltam a klubban, ahol régen dolgozott. A férjével is, bár véletlenül, találkoztam egyszer. A Togasi nevet például onnan tudom. Az eset kapcsán még az úr fényképét is leköszölték, én meg aggódni kezdtem, és elmentem megnézni, hogy van Jaszukó.

– Azt már tudtam, hogy a törzsvendége volt. De ennyi vajon elég ahhoz, hogy felkeresse? Ön egy céget igazgat, nemde? Gondolom, van elég dolga egyébként is...

Kuszanagi szándékosan fogalmazott cinikusan. A munkája miatt gyakran élt ezzel a módszerrel, de a maga részéről nem kedvelte túlságosan ezt a stílust.

Viszont bevált. Kudó láthatóan egyre dühösebb lett.

– Nem azért jött, hogy Hanaoka Jaszukóról tájékozódjon? Ehhez képest kizárólag rólam kérdezősködik. Csak nem gyanúsít valamivel?

Kuszanagi elmosolyodott, és tagadólag megrázta a kezét az arca előtt.

– Nem erről van szó. Elnézését kérem, ha megbántottam! Csupán úgy láttam, Hanaoka asszonnyal jelenleg különösen jó kapcsolatot ápol, ezért szerettem volna önről megtudni egyet s más.

Szelíd hangon beszélt, de ez nem csillapította Kudó mérgét. Mély levegőt vett, majd bólintott.

– Jól van! Nem túl kellemes, ha keresztkérdésekkel turkálnak a magánéletemben, ezért inkább megmondom nyíltan: ez a nő tetszik nekem.

Szerelmes vagyok belé. Amikor értesültem a büntényről, jó alkalomnak tűnt, hogy közeledjek hozzá, így felkerestem. Na, mit szól? Ezzel a történettel már beéri?

Kuszanagi mosolygott kínjában. Ez most nem a színjáték része volt.

– Jaj, ne vegye annyira a szívére!

– De hát ezt akarta hallani, nem?

– Mi csupán Hanaoka Jaszuko kapcsolatait szeretnénk tisztán látni.

– Ezt nem is igazán értem. Miért őt gyanúsítja a rendőrség? – forgatta a fejét Kudó.

– Közvetlenül a halála előtt Togasi úr kereste őt. Előfordulhat tehát, hogy vele találkozott életében utoljára – mondta Kuszanagi. Úgy döntött, ennyit elárulhat Kudónak.

– Ő pedig erre föl megölte? Hát nem nevezhető épp bonyolultnak a rendőrség észjárása – fújta ki a férfi a levegőt az orrán, majd felhúzta a vállát.

– Sajnálom, hogy csak ennyi telik tőlünk. Természetesen nem kizárólag Hanaoka asszonyt gyanúsítjuk, csupán jelenleg nem áll módunkban kihúzni őt a listáról. Könnyen lehet, hogy ha nem is ő maga, de valaki a környezetéből elvezet minket a célunkhoz.

– Valaki a környezetéből? – Kudó összeráncolta a szemöldökét, majd hirtelen rádöbbenve az iménti mondat értelmére, bólogatni kezdett. – Szóval itt van a kutya elásva!

– Mármint?

– Maga azt hiszi, hogy Jaszuko megkért valakit, tegye el láb alól a volt férjét. Ezért jött ide hozzám. Ezek szerint én vagyok a legesélyesebb bérgyilkosjelölt?

– Nem könyveltük el annak, de...

Kuszanagi direkt hagyta nyitva a mondatot. Kiakarta szedni Kudóból, ami esetleg az eszébe juthatott.

– Akkor viszont még rengeteg emberhez el kell menniük, ugyanis egy fél seregnyi vendég bele volt bolondulva. Persze, amilyen szép, ez nem is csoda. És ez nem csak a bárkisasszonyként töltött időkre vonatkozik.

Jonezaváék szerint most is van olyan vásárlójuk, aki csak azért jár oda bentőt venni, hogy őt láthassa. Tessék, csak próbáljon meg mindegyikükkel találkozni!

– Amint megtudom a nevüket és az elérhetőségüket, természetesen fel fogom őket keresni. Tud esetleg példát mondani?

– Sajnálom, nem. És különben sem szokásom spiclikedni – emelte Kudó tiltakozóan maga elé a kezét.

– Egyébként pedig, még ha sikerülne is mindenkit lenyomozniuk, akkor is hiába fáradnának. Nem olyan nő ez, aki ilyesmit tenne. Se nem ilyen gonosz, se nem ilyen hülye. És hadd tegyem hozzá, hogy én sem vagyok akkora ökor, hogy embert öljek, csak mert megkért rá valaki, akit szeretek.

Kuszanagi úr, ugye így hívják, sajnálom, hogy idefáradt, mert sajnos fölösleges volt – hadarta Kudó, azután pedig felállt. Ez nyilván azt jelentette, hogy a részéről véget ért a beszélgetés.

Kuszanagi is felemelkedett, viszont továbbra is készenlétben tartotta a jegyzetfüzetet és a tollat.

– Március tizedikén a szokásos időben indult haza a munkahelyéről?

Kudó szeme tágra nyílt, mint akit készületlenül ért egy igen aljas döfés.

Villámokat szórt a tekintete.

– Most meg az alibimet akarja?

– Hát, igen...

Úgy gondolta, nincs szükség további udvariaskodásra, hiszen Kudó már úgylis a plafonon volt.

– Várjon egy percet...

A férfi egy vaskos határidőnaplót vett elő az irattáskájából. Belelapozott, majd felsóhajtott.

– Nincs ideírva semmi, szóval biztosan a szokásos. Gondolom, hat körül eljöttem. Ha nem hisz nekem, kérdezze meg az alkalmazottakat!

– És azután?

– Mondom, hogy mivel nincs ideírva semmi, valószínűleg minden úgy ment, mint szokott. Hazajöttem ide, ettem valamit és lefeküdtem. Mivel egyedül élek, tanúm sincs.

– Próbáljon egy kicsit pontosabban visszaemlékezni! A mi érdekünk is, hogy szűkítsük a lehetséges gyanúsítottak névsorát.

Kudón egyértelműen látszott, hogy már nagyon elege van, de még egyszer belenézett a naplójába.

– Oké, tehát tizedike? Az volt az a nap, amikor... – mormogta az orra alá.

– Igen?

– Aznap elmentem egy ügyfelünkhöz. Késő délután indultam... igen, aztán meghívtak sült csirkét vacsorázni.

– Emlékszik az időpontra?

– Nem pontosan. Kilencig szerintem biztosan iszogattunk. De utána egyenesen hazajöttem. Vele voltam – mondta, és kivett egy névjegyet a határidőnaplóból. Egy tervezőiroda elérhetőségei voltak rajta.

– Rendben van, köszönöm szépen – zárta le végre a kérdezősködést Kuszanagi, és elindult a kijárat felé.

Mialatt a cipőjét húzta, Kudó utána szólt:

– Nyomozó úr! Meddig fogják még figyelni?

Kuszanagi szótlanul nézett vissza rá, mire barátságtalan arccal még hozzátette: – Nyilván figyelték, innen szereztek róla tudomást, hogy együtt voltunk, nem? Aztán pedig, gondolom, követett engem.

Kuszanagi megvakarta a fejét.

– Kitalálta.

– Árulja el, meddig fogják még minden lépését lenyomozni?

Kuszanagi sóhajtott. Letett arról, hogy mosolyogni próbáljon, csak a tekintetét szegezte Kudóra.

– Természetesen mindaddig, amíg szükség van rá.

Hátat fordított a férfinak, aki talán még készült mondani valamit, de ő gyorsan elnézést kért a zavarásért, és kilépett az ajtón.

A ház előtt fogott egy taxit.

– A Teito Egyetemre!

Megvárta, míg a sofőr elindítja a kocsit, majd kinyitotta a noteszét.

Sietve lefirkantott jegyzetei alapján újra felidézte magában a Kudóval lefolytatott párbeszédet. Még ellenőrizni kell az alibijét, de ő, a maga részéről már meghozta az ítéletet.

Ez a férfi tiszta. És igazat mond...

A tetejében pedig őszintén bele van esve Hanaoka Jaszukóba. Sőt, ahogy mondta, jó eséllyel léteznek mások is, akik bármikor örömmel sietnének a nő segítségére.

A Teito Egyetem főbejárata zárva volt. Helyenként égett egy-egy lámpa, ezért nem volt teljesen sötét, de az éjszakai egyetem így sem volt kimondottan kellemes hely. Kuszanagi az oldalsó bejáraton keresztül ment be, majd a portán meg sem állva közölte a látogatása célját: – Jukava tanársegéd úrral van találkozóm a fizika tanszék 13-as laborjában – magyarázta a portásnak, bár valójában nem kért időpontot.

Az egyetem folyosói kongtak az ürességtől. Onnan lehetett csak látni, hogy nem teljesen kihalt az épület, hogy néhány ajtó résén még kiszűrődött a benti lámpák fénye. Biztosan van még bent néhány kutató, esetleg diák, akik teljesen elmerültek a munkában. Eszébe jutott, hogy korábban azt hallotta, Jukavával is előfordult már, hogy bent aludt az egyetemen.

Már azelőtt eldöntötte, hogy eljön hozzá, mielőtt felment volna Kudó lakására. Közrejátszott a dologban persze az is, hogy útba esett, de valamiről mindenképpen meg kellett bizonyosodnia.

Miért bukkant fel Jukava a Benten-teiben? Együtt volt az egykori évfolyamtársukkal, azzal a matematikatanárral, de mi köze neki az egészhez? Ha pedig valamire felfigyelt az ügyel kapcsolatban, miért nem osztotta meg vele? Vagy csak el akart cseverészni a régi szép időkről a barátjával, és nincs különösebb jelentősége, hogy pont oda tértek be?

Azt viszont nem tudta elképzelni, hogy Jukava minden cél nélkül ment volna el pont abba az üzletbe, ahol az ő megoldatlan ügyének gyanúsítottja dolgozik. Általában, hacsak nem volt kifejezetten indokolt az ellenkezője, a legteljesebb mértékben igyekezett távol tartani magát Kuszanagi munkájától – legalábbis eddig mindig így történt. Azonban nem azért, mert nem akart belekeveredni ezekbe a dolgokba, hanem mert tiszteletben tartotta a barátja pozícióját.

A tizenhármás kutatószoba ajtaján egy tábla lógott, amely az itt dolgozók jelenléti íveként funkcionált. A szemináriumok diákjai és a posztgraduális kutatók nevei mellett ott állt Jukaváé is. Az íven az szerepelt, hogy már elment. Kuszanagi csettintett a nyelvével, mert arra gondolt, hogy biztos egyből hazaindult.

Azért próbaképp bekopogott. A tábla szerint két doktorandusznak még bent kellett lennie.

– Tessék – szólt ki egy mély hang, ő pedig benyitott. A jól ismert kutatószoba mélyéről egy tréningfelsős, szemüveges fiatalember jött elő.

Már találkozott vele néhányszor.

– Jukava már elment?

A diák bocsánatkérően nézett vissza rá.

– Igen, épp az imént. A mobilszámát meg tudom mondani.

– Nem kell, azt én is tudom. Egyébként sem olyan fontos. Csak, ha már itt jártam a közelben, beugrottam.

– Értem – felelte megnyugodva a diák. Minden bizonnyal már tudta Jukavától, hogy ez a Kuszanagi nevű nyomozó bejár időnként csevegni hozzá.

– Azt hittem, késő estig ki sem mozdul a laborból, ahogy szokta.

– Valóban úgy szokta, de most két-három napja mindig hamarabb megy el. Ma pedig említette is, hogy dolga van valahol.

– Hű... és hol? – kérdezte Kuszanagi. Csak nem azzal a matektanárral találkozik megint?

Ám a diáktól egy olyan hely nevét hallotta, amire igazán nem számított.

– Részleteket nem tudok, de Sinozaki felé mehetett, azt hiszem.

– Sinozaki?

– Igen. Megkérdezte, hogyan lehet a leggyorsabban eljutni az állomásra.

– Azt persze nem mondta, hogy minek megy oda, ugye?

– Nem. Kérdeztem, mi van ott, de csak annyit felelt, hogy semmi különös...

– Aha...

Megköszönte a diáknak a segítséget, és kiment a szobából. Egyre kevésbé értette az egészet. Mi dolga lehet Jukavának a Sinozakinál? Az volt ugyanis az a bizonyos, a bűncselekmény helyszínéhez legközelebb eső állomás.

Ahogy maga mögött hagyta az egyetemet, elővette a mobilját. Kikereste Fukava számát a memóriából, de aztán inkább rögtön össze is csukta a telefont. Úgy ítélte meg, ezen a ponton nem lenne célszerű kérdőre vonni.

Feltételezte, hogy ha Jukava anélkül avatkozik bele a munkájába, hogy őt értesítené, akkor arra jó oka kell hogy legyen.

Csakhogyan...

„Azt csak nem fogja rossz néven venni, ha utánajárok annak, ami engem izgat” – gondolta.

A pótvizsgák javítása közben Isigami csak sóhajtozni tudott, annyira rosszak lettek az eredmények. Direkt úgy állította össze a feladatsort, hogy mindenki átmenjen, és jóval könnyebbnek szánta az év végi dolgozatnál, de lényegében nem akadt egy épkezláb megoldás sem. Csak arra tudott gondolni, hogy a diákok azért nem készülnek rendesen, mert rájöttek, akármilyen alacsony is a pontszámuk, az iskola szabályzata szerint mindenképp felsőbb osztályba kell lépniük. Olyan ugyanis nem fordulhatott elő, hogy valakit megbuktassanak. Még ha néhányan nem is érték el a szükséges minimumot, az iskolavezetés mindig kitalált valami nyakatekert indokot, hogy a végén mindenkit továbbengedhessenek.

Akkor már jobban járnának, ha eleve nem függne a felsőbb osztályba lépés a matematikaosztályzattól, gondolta Isigami. A matematikát csak maréknyi ember érti igazán, így az égvilágon semmi értelme a diákok fejébe verni egy olyan nevetségesen alacsony színvonalú tudást, mint amit a gimnáziumi matek jelentett.

Elég lenne nekik annyit megtanítani, hogy létezik a világon egy nehéz tudomány, a matematika – és kész. Ez volt a véleménye.

Amikor befejezte a javítást, rápillantott az órára. Este nyolc volt.

Ellenőrizte, hogy a *dódszó* ajtaját rendesen bezárták-e, majd elindult a főkapu felé. Ahogy az utcára érve a zöldre várt a zebránál, egy férfi jött oda hozzá.

– Csak most indul hazafelé? – villantott rá egy műmosolyt. – Nem találtam otthon, gondoltam, hátha még itt van.

Felismerte az arcát. Az egyik nyomozó volt.

– Ön, ha nem tévedek...

– Talán már elfelejtette...

Már nyúlt volna a kabátja belső zsebébe, de Isigami bólintott, hogy hagyja csak.

– Kuszanagi úr, igaz? Emlékszem.

A lámpa zöldre váltott, ezért Isigami elindult. Kuszanagi vele tartott.

Mire föl jelent meg most ez a rendőr? Isigaminak menet közben járt az agya. Két nappal ezelőtt Jukava volt nála, vajon ahhoz van köze? Akkor annyit hallott tőle, hogy az együttműködését akarják kérni a nyomozáshoz, de elvileg ezt még akkor visszautasította.

– Ugye, ismer egy Jukava Manabu nevű urat? – kérdezte Kuszanagi.

– Ismerek. Meglátogatott, azzal, hogy öntől hallott rólam.

– Tudom. Amikor megtudtam, hogy ön a Teito Egyetem természettudományi karán végzett, képtelen voltam magamban tartani.

Remélem, nem okoztam ezzel kellemetlenséget önnek!

– Nem, örültem a viszontlátásnak.

– Miről beszélgettek?

– Hát, főleg a régi dolgokról. Első alkalommal lényegében csak azokról.

– Első alkalommal? – Kuszanagi értetlen arcot vágott. – Többször is találkoztak?

– Kétszer. Másodszor azt mondta, ön bízta meg, hogy eljöjjön hozzám.

– Én? – villant meg Kuszanagi szeme. – Hm, pontosan mit is mondott?

– Valami olyasmit, hogy megkérték, puhatolózzon, hajlandó vagyok-e együttműködni a nyomozásban.

– Hm... Együttműködni? – a nyomozó megvakarta a homlokát.

Valami nem stimmel, sejlett fel Isigamiban. Ez a rendőr tétovázni látszik.

Lehet, hogy nem is tud Jukava ügyködéséről?

Kuszanagi mosolyt erőltetett az arcára.

– Annyi mindenféléről beszéltem vele, hogy most egy kicsit összezavarodtam, miről van szó. Ööö... Milyen együttműködésről is beszélt önnek?

A nyomozó kérdése elgondolkodtatta Isigamit. Habozott, hogy előhossa-e Hanaoka Jaszuko nevét. De hiába is adná a hülyét. Kuszanagi biztosan rákérdez majd Jukavánál.

– Hanaoka Jaszuko megfigyeléséről – bökte ki végül.

Kuszanaginak elkerekedtek a szemei.

– Á... Értem. Aha, igen. Ööö, kétségtelen tény, hogy beszéltem neki erről. Hogy vajon nem kaphatnánk-e ebben némi segítséget öntől. Ezek szerint akkor ő volt olyan figyelmes, és máris elmondta önnek. Már értem, köszönöm!

Mindez felettébb úgy csengett Isigaminak, mint egy elég ügyetlenül összeeszkábált magyarázkodás. Akkor viszont Jukava önkényesen állt elő a megfigyelés kérdésével? De mi lehetett vele a célja?

Isigami megállt, és szembefordult Kuszanagival.

– Csak azért fáradt ma el hozzám, hogy ezt megkérdezze?

– Nem, bocsánat! Ez csak az eleje volt. Más miatt kerestem fel – mondta, és a kabátzsebéből egy fényképet vett elő. – Láttá már valahol ezt az embert? Titokban készítettem a felvételt, nem sikerült túl jól.

Amikor Isigami meglátta a fotót, egy pillanatra elakadt a lélegzete.

Az az ember volt rajta, aki őt jelenleg a legesleginkább izgatta. A nevét nem tudta, sem azt, hogy ki lehet egyébként. Csak annyit tudott, hogy Jaszuko jóban van vele, semmi többet.

– Nos? – kérdezte Kuszanagi.

Erre most mit kéne válaszolnia, törte a fejét Isigami. Elég lenne annyit mondani, hogy nem ismeri, és kész. Csakhogy azzal jó eséllyel elválná magát attól, hogy végre információhoz jusson róla.

– Rémlik, mintha láttam volna valahol – válaszolta óvatosan. – Ki ő?

– Megpróbálna visszagondolni, hol láthatta?

– Hiába is próbálnék, annyi emberrel találkozom nap mint nap. Ha megmondaná a nevét és a foglalkozását, talán könnyebben kereshetnék az emlékeim közt.

– Kudó a neve. Egy nyomdát vezet.

– Kudó úr?

– Igen. A nevében a „gyár” az első írásjegy, és a „lilaakác” második.

Szóval Kudónak hívják... Isigami a fényképre meredt. Vajon miért szaglászik utána a nyomozó? Nyilván Hanaoka Jaszukóval van összefüggésben az egész. Tehát ez a rendőr úgy gondolja, hogy Hanaoka Jaszuko és Kudó különösen jó kapcsolatban vannak?

– Szóval? Eszébe jutott valami?

– Hát, rémlik, mintha láttam volna valahol – hajtotta félre a fejét. – Bocsásson meg, sehogy sem jut eszembe. Az is lehet, hogy csak összetéveszttem valakivel.

– Értem.

Kuszanagi sajnálkozó arckifejezéssel tette zsebre a fényképet, és odanyújtotta helyette a névjegyt.

– Ha véletlenül eszébe jut valami, megtenné, hogy felhív?

– Igen. Az... annak az úrnak köze van a gyilkossághoz?

– Erről még nem tudok nyilatkozni. Épp ezt vizsgáljuk.

– És Hanaoka asszonyhoz van köze?

– Hát, valamelyest mindenképp – kente el Kuszanagi a választ. Látszott, hogy nem akar ennél többet mondani.

– Jut eszembe, Jukavával a Benten-teiben jártak, igaz?

Isigami a nyomozóra bámult. Váratlanul érte a kérdés, kellett egy kis idő, mire meg tudott szólalni.

– Tegnapelőtt véletlenül láttam önöket. Munkaidőben voltam, ezért nem tudtam odaköszönni.

Tehát figyelték a Benten-teit, rakta össze magában Isigami.

– Jukava azt mondta, hogy vacsorát akar venni. Ezért odakísértem.

– Miért a Benten-teibe? Bentót a legközelebbi éjjelnappaliban is árulnak.

– Tudom is én? Kérdezze tőle. Csak azért vittem oda, mert megkért rá.

– Nem mondott valamit Hanaoka asszonyról vagy az esetről?

– Mondom, hogy puhatolózott a megfigyelés...

Kuszanagi a fejét rázta.

– Azon kívül. Talán ön is hallott már róla, hogy Jukava úr gyakran szokott hasznos tanácsokkal szolgálni egy-egy esetenél. Zseniális fizikus, és detektívnek sem semmi. Ezért reménykedtem, hogy szokása szerint elmesélhetett valami ötletszerűséget.

A kérdésre Isigami gondolatai egy kicsit összezavarodtak. Ha olyan gyakran találkoznak, információt is kell cserélniük. De akkor miért kérdez tőle ilyeneket ez a férfi?

– Semmit nem mondott – válaszolta végül kényszeredetten.

– Értem. Köszönöm. Elnézést, hogy ilyenkor zavartam!

Kuszanagi fejet hajtott, majd visszaindult arra, amerről jöttek. Míg figyelte, ahogy távolodik, valami megmagyarázhatatlan félelemérzet hatalmasodott el Isigamin.

Ahhoz hasonlított, mint amikor látja, hogy egy kikezdzhetetlennek és tökéletesnek hitt egyenlet egy váratlan ismeretlentől egyre jobban összekuszálódik, minden egyes lépésnél.

11

Ahogy kiért a Toei Sindzsuku metróvonal Sinozaki megállójából, Kuszanagi elővette a mobilját. Kikereste a telefonkönyvből Jukava Manabu számát, és megnyomta a hívás gombot. A füléhez emelte a telefont, és körbenézett. Sokan voltak ahhoz képest, hogy amolyan átmeneti időszak volt, délután három óra. A szupermarket előtt most is tömött sorokban álltak egymás mellett a biciklik.

A vonal szinte azonnal kapcsolt, és Kuszanagi várta, hogy megszólaljon a hívóhang.

Aztán, még mielőtt megcsörrenhetett volna, már ki is nyomta a telefont, a tekintete ugyanis épp megakadt azon, akit keresett.

Jukava egy könyvesbolt előtt üldögélt egy korláton, és fagyizott. Fehér nadrágot és fekete pólót viselt. Még napszemüveg is volt rajta.

Kuszanagi átment az úton, hogy hátulról közelítse meg Jukavát. A jelek szerint a barátja épp a szupermarket környékét pásztázta elmélyülten.

– Galileo tanár úr!

Meg akarta ijeszteni ezzel a megszólítással, ám Jukava meglepően közönyösen reagált. Tovább nyalogatta a fagyiját, és közben, mint egy lassított felvételen, komótosan hátrafordította a fejét.

– Tudtam én, hogy jó a szaglásod! Azt hiszem, kezdem érteni, miért szokták kopónak hívni a rendőröket – mondta rezzenéstelen arccal.

– Mit csinálsz te itt tulajdonképpen? És nehogy azt merd mondani, hogy „fagyizom”!

Jukava elvigyorodott.

– Én is megkérdezném, te mit csinálsz itt, de a válasz egyértelmű. Engem kerestél, nem igaz? Vagy fogalmazzunk inkább úgy, hogy annak akartál utánajárni, mit csinálok.

– Ha ilyen jól tudsz mindent, akkor akár válaszolhatnál is. Mit csinálsz itt?

– Téged vártalak.

– Engem? Most hülyéskedsz?

– Nagyon is komolyan beszélek. Az előbb felhívtam a labort, és mondta az egyik diákom, hogy ott jártál. Tegnap is kerestél, nem? Ebből sejtettem, hogy ha itt várok, előbb-utóbb fel fogsz bukkanni. Ugyanis azt, hogy a Sinozaki állomásra mentem, közben már biztosan megtudtad a tanítványomtól.

Minden pontosan úgy történt, ahogy Jukava mondta. Amikor Kuszanagi újra ellátogatott a kutatószobába, a Teito Egyetemre, megint közölték vele, épp mint tegnap, hogy Jukava elment valahova. Onnan jött rá, hogy valószínűleg a Sinozaki állomáson kell keresnie, hogy még előző nap említette neki az a diák.

– Én viszont inkább azt kérdezném, hogy mi a búbánatért kellett neked pont ide jönnöd?

Kissé emelt hangon beszélt. Megszokta már a fizikus nyakatekert beszédstílusát, most mégsem volt képes uralkodni az indulatain.

– Nyugi, nem kell úgy kapkodni! Mit szólnál egy kávéhoz? Csak innen az automatából, de valószínűleg még mindig jobb annál az instantnál, amit nálunk kapsz, a laboratóriumban – mondta Jukava, aztán felállt, és behajította a tölcseért egy közeli szemetesbe.

A szupermarket előtti automatából vettek két dobozos kávé. Jukava egy közelben lelakatolt biciklin foglalt helyet, és kényelmesen iszogatni kezdte a sajátját.

Kuszanagi mellette állt. Kinyitotta a dobozt, és körbenézett.

– Ugye, nem azt akarod mondani, hogy egy vadidegen biciklijén ücsörögsz?

– Ezen lehet. A tulaj jó darabig nem fog még visszajönni.

– Ezt meg honnan tudod?

– Onnan, hogy miután letette ide, bement a metróba. Ha csak a szomszéd megállóig megy, akkor is legalább fél óra, amíg elintézi a dolgait és visszaér.

Kuszanagi belekortyolt a kávéjába, és olyan arcot vágott, mint akinek már nagyon elege van.

– Tehát azért kellett itt ülnöd és fagyiznod, hogy ezt kifigyelhesd?

– Kedvenc időtöltésem az emberek megfigyelése. Egész jó szórakozás.

– Az öntömjénezést átugorhatjuk, helyette válaszolj inkább! Miért jöttél ide? Azt az átlátszó hazugságot pedig előre felejtsd el, hogy

semmi köze nincs a gyilkossághoz!

Jukava válasz helyett megfordult ültében, és a bicikli hátsó kerekének sárhányójára nézett.

– Manapság egyre kevesebben írják rá a biciklijükre a nevüket. Biztosan tartanak tőle, hogy valaki még megtudja, melyik kié. Régen szinte kivétel nélkül mindenki ráírta, de lám, változnak az idők, változnak a szokások.

– Látom, nem tudsz elszakadni a biciklittől. Korábban is szóba hoztad már.

Jukava ténykedéséből Kuszanagi végre kezdett rájönni, hogy mi foglalkoztathatja épp.

Jukava bólintott.

– Az elején azt fejtegetted az otthagyt biciklivel kapcsolatban, hogy szerinted kicsi az esélye annak, hogy valamiféle álca legyen – mondta.

– Úgy értettem, hogy abban az esetben nem lett volna értelme. Ha szándékosan összefogdosztatják az áldozattal a biciklit, akkor minek égetik le az ujjvégeit? Tulajdonképpen a biciklin talált ujjlenyomatokból derült ki ténylegesen a halott személyazonossága!

– Pont ez az! De mi lett volna akkor, ha nincs rajta ujjlenyomat? Vajon nem tudtatok volna anélkül is rájönni, hogy kié a holttest?

Jukava kérdéséről Kuszanagi úgy tíz másodpercre elhallgatott. Ez a probléma még fel sem merült benne.

– Dehogynem – mondta végül. – A személyazonosság jelen esetben valóban abból derült ki, hogy megegyeztek a biciklin talált ujjlenyomatok a bérelt szobából eltűnt férfiével, de anélkül sem lett volna gond. Már meséltem, hogy DNS-vizsgálatot is végeztünk.

– Igen, említetted. Szóval végső soron magának az ujjégetésnek nem volt túl sok értelme. De mi van akkor, ha a tettes ezt is számításba vette?

– Azt mondd, tisztában volt vele, hogy fölöslegesen égeti le az ujjvégeket?

– Igen. Bár az ő szempontjából nagyon is volt értelme. Csak nem az, hogy elfedje a halott személyazonosságát. De ez csak egy trükk volt, amivel elhitethette velünk, hogy az otthagyt bicikli nem álca... Ez nem lehetséges szerinted?

A váratlan ötlettől Kuszanagi egy pillanatig szóhoz sem jutott.

– Azt akarod ezzel mondani, hogy mégiscsak álca volt?

– Csak épp azt nem tudjuk, mit akartak vele álcázni – folytatta Jukava, és leszállt a bicikliről, amin ült.

– Egyértelműnek tűnik, hogy úgy akarták beállítani, mintha az áldozat a saját erejéből ment volna oda azzal a biciklivel a helyszínre. Na és, mi lehet egy ilyen akciónak a magyarázata?

– Az, hogy az áldozat valójában nem bírta a saját erejéből mozogni, de ezt el kellett titkolni – mondta Kuszanagi. – Tehát már halott volt, amikor a helyszínre került! A főnököm is ezen az állásponton van.

– Te viszont már említetted, hogy nem értesz vele egyet, ugye? Ha jól emlékszem, az volt az indokod, hogy a fő gyanúsítottnak, Hanaoka Jaszukónak nincs jogosítványa.

– Persze, ha volt bűntársa, akkor egész más a helyzet – felelte Kuszanagi.

– Ezt most egyelőre hagyjuk. Foglalkozzunk inkább azzal, hogy mikor is lopták el azt a biciklit. Ugye, kiderült, hogy délelőtt 11 és este 10 között?

De nekem ez nem stimmel. Nem érdekes, hogy ezt ilyen pontosan meg lehetett mondani?

– Hiába jössz most nekem ezzel, ha egyszer a tulaj mondta! Úgy már nem volt túl nehéz.

– Pont ez az – bökött Kuszanagi felé a kávéjával. – Miért találtátok meg hipp-hopp a tulajt?

– Ez sem olyan bonyolult történet. Bejelentette a lopást a rendőrségen.

Csak össze kellett vetni az adatokat, és annyi.

Kuszanagi válaszára Jukava hangosan felnyögött. Még a napszemüvegen keresztül is látszott, milyen szigorúan néz.

– Mi van? Most meg mi nem tetszik?

Jukava Kuszanagira szegezte a tekintetét.

– Te tudod, honnan lopták el a biciklit?

– Még jó! Én hallgattam ki a tulajdonosát.

– Jó. Akkor megtennéd, hogy odavezetsz? Itt van valahol, nem?

Kuszanagi viszonzta Jukava pillantását. Szívesen megkérdezte volna, hogy minek ez a felhajtás, de visszafogta magát. Jukava szeme olyankor szokott ilyen villámokat szórni, amikor a végső lépéseknél jár valami spekulációban.

Megmutatta az irányt, és elindultak.

A hely ötven méterre sem volt onnan, ahol a dobozos kávékat itták.

Kuszanagi megállt a sűrűn összezsúfolva sorakozó kerékpárok előtt.

– Azt mondta, ide láncolta le, a járda korlátjához.

– A tettes pedig levágta a láncot?

– Gondolom.

– Tehát hozott magával egy lánc vágót is... – mondta Jukava, és végignézett az előttük sorakozó kerékpárokon. – De hát, szinte több az olyan, amin nincs is lánc! Vajon miért választotta mégis a macerásabb megoldást?

– Honnan tudjam? Nem lehet, hogy véletlenül épp volt lánc azon, amelyik megtetszett neki?

– Megtetszett... neki? – mormogta, mintha csak magában beszélne. – Vajon mi tetszett benne neki annyira?

Kuszanagiban kezdett felmenni a pumpa.

– Nyögd már ki, mit akarsz mondani!

Jukava szembefordult vele.

– Mint azt te is tudod, tegnap is itt jártam. És ugyanúgy, mint ma, a környéket figyeltem. Egész nap találni itt biciklit. Még hozzá nem is keveset.

Van, amit rendszeren leláncolnak és van, amit le sem kötnek, mert benne van a pakliban, hogy esetleg ellopják. Akkor viszont mégis miért kellett a tettesnek épp egy leláncolt biciklit választania?

– Még nem is biztos, hogy a tettes lopta el.

– Az most mindegy. Veheted úgy is, hogy az áldozat maga lopta el. De akármelyik is tette, miért pont azt választotta?

Kuszanagi a fejét rázta.

– Nem igazán értem, mit akarsz mondani. Egy teljesen hétköznapi darab volt. Ellopta az elsőt, ami a keze ügyébe akadt. Pont azt, és kész.

– Nem, ez nem így van – mondta Jukava, tagadólag rázva a mutatóujját.

– Elmondom, mit gondolok erről. Az a bicikli vadonatúj, vagy kimondottan újszerű állapotú volt. Na? Tévedek?

Kuszanagit ez úgy érte, mint egy hideg zuhany. Visszagondolt a beszélgetésre, amit a kerékpár gazdájával, azzal a panaszkodó háziasszonnyal folytatott.

– Az volt – válaszolta. – Említette a tulajdonos, hogy most vette, a múlt hónapban, vagy mikor.

Jukava olyan arccal bólintott, mintha ez magától értetődő lenne.

– Gondoltam. Ezért láncolta le rendesen, és ezért jelentette be azonnal a rendőrségen, amikor ellopták. Megfordítva a dolgot, a tettes épp egy ilyen biciklit keresett. Hiába tudta, hogy annyi leláncolatlan bringát talál, amennyit csak akar, ő direkt hozott magával egy láncvágót.

– Azt mondd, szándékosan egy újra utazott?

– Pontosan azt.

– De miért?

– Hát ez az! Innen megközelítve a kérdést, a tettesnek csak egyetlen célja lehetett. Azt akarta, hogy mindenképpen bejelentsék a lopást a rendőrségen, feltehetőleg azért, mert abból neki valami előnye származott!

Konkrétan valószínűleg az, hogy a rendőrségi vizsgálat téves irányba terelődik.

– Biztosan tudjuk, hogy a biciklit valamikor délelőtt 11 és este 10 között lopták el, és te most azt akarod mondani, hogy mégsem így volt? Eleve, honnan tudná a tettes, mit mond majd a vallomásában a tulajdonos?

– Az idővel kapcsolatban igazad van. Viszont egyvalamit száz százalék volt, hogy közölni fog a tulaj. Még hozzá azt, hogy a lopás helyszíne a Sinozaki állomás.

Kuszanaginak a lélegzete is elakadt. Meredten bámulta a fizikust.

– Azt akarod mondani, arra ment ki egész, hogy a Sinozaki állomásra terelje a figyelmünket?

– Ez is egy lehetséges elgondolás, nem?

– Tény, hogy rengeteg embert és időt áldoztunk rá, hogy a Sinozaki környékén kérdezősködjünk. És ha igaz, amit kigondoltál, az azt jelenti, hogy az egész fölösleges volt?

– Fölöslegesnek semmiképp sem volt fölösleges. Annyi biztos, hogy innen lopták el a biciklit. De hogy ezenkívül valami mást is találjatok itt, arra nincs sok esély. Ez az egész sokkal aprólékosabban, sokkal precízebben van kidolgozva – mondta Jukava, azzal sarkon fordult, és elindult.

Kuszanagi utánaszaladt.

– Hová mész?

– Hová mennék? El.

– Várj már! – kapta el a vállát. – A lényegét még nem mondtad el. Mi az, ami miatt ennyire elkezdett érdekelni ez az ügy?

– Miért, talán tilos?

– Ez nem válasz.

Jukava lesöpörte a válláról Kuszanagi kezét.

– Gyanúsított vagyok?

– Te? Még csak azt kéne!

– Akkor pedig csakis rám tartozik, mit csinálok. Nem foglak akadályozni titeket.

– Akkor megmondom egyenesen, mi bajom! A Hanaoka Jaszuko mellett lakó matematikatanárnak hazudtál a nevemben. Azt mondtad, hogy meg akarom kérni, működjön közre a nyomozásban, igaz? Csak jogom van megkérdezni, hogy miért csináltad?

Jukava dühösen nézett rá. Olyan hűvös volt az arckifejezése, ami igencsak ritka volt nála.

– Elmentél hozzá?

– El hát. Mert te nem mondasz el semmit.

– És mit mondott?

– Várjunk csak! Itt most én vagyok, aki kérdez! Azt gondolod, hogy annak a tanárnak köze van az üggyhöz?

Jukava azonban válasz helyett csak elkapta a tekintetét. Aztán újra elindult az állomás felé.

– Hé! Várj már! – szólt rá Kuszanagi.

Jukava megállt, és visszafordult.

– Figyelmeztetek, hogy most az egyszer nem áll módomban teljes mértékben együttműködni veletek. Jelenleg is személyes okokból járok a dolog után. Ne legyenek velem szemben elvárásaid!

– Akkor viszont az eddigiekkel ellentétben nekem sem áll módomban információkat átadni.

Jukava előbb lesütötte a szemét, azután bólintott.

– Hát akkor így jártam. Tegyük mindketten a dolgunkat – mondta, és újra elindult. Még a hátán is látszott az eltökéltség. Kuszanagi ezúttal nem szólt utána.

Elszívott egy cigarettát, mielőtt a metróhoz indult volna. Húzta az időt, mert úgy érezte, jobban teszi, ha nem száll egy vonatra Jukavával. Nem tudta miért, de látta, hogy a barátjának személyes problémája van az üggyel, és egyedül akarja megoldani. Ő pedig nem akarta zavarni a gondolkodásban.

Már a metrón zötykölődött, de még mindig azon morfondírozott, vajon mi lehet, amivel Jukava nem tud dűlőre jutni?

Valószínűleg mégis az a matektanár lesz az. Isigaminak hívják. Csakhogy eddig még véletlenül sem merült föl a neve sem. Feljegyezték, mint adatot, hogy ő Hanaoka Jaszuko szomszédja, ennyi. Ennek ellenére Jukava mégis pont vele foglalkozik. De miért?

Kuszanagi szemei előtt felderengett a kép, amit a bentósnál látott.

Amikor estefelé megjelentek Isigamival. Ráadásul a tanár később azt mondta, hogy Jukava állt elő az ötlettel, hogy el akar menni a Benten-teibe.

Jukavát viszont nem olyan fából faragták, hogy értelmetlen dolgokat csináljon. Kellott hogy legyen valami célja azzal, hogy odament Isigamival az üzletbe. Persze, hogy mi lehetett az...

Tényleg, közvetlenül utánuk felbukkant Kudó is... Bár az elképzelhetetlen volt, hogy ezt Jukava előre tudhatta volna.

Kuszanaginak ekkor felrémlett néhány dolog, amit Kudó említett neki.

Bár ő sem utalt egy szóval sem Isigamira. Igaz, egyetlen nevet sem hozott fel. Határozottan kijelentette, hogy nem szokása az ilyesmi.

Valami azonban szöveget ütött Kuszanagi fejébe. Miről is beszéltek, amikor ez a „nem szokásom spiclikedni” szöveg előjött?

Emlékezett Kudó arcára, ahogy próbálta magát türtőztetni, miközben elmondta, hogy állítólag van olyan vevő, aki csak azért jár oda bentőt venni, hogy a nőt láthassa.

Vett egy nagy levegőt, és kényelmesen kinyújtózta a hátát. A szemben ülő fiatal nő egy feltűnően rosszalló pillantást vetett rá.

A nyomozó felnézett a metrótérrépre, és úgy döntött, leszáll Hamacsónál.

Régen ült már volánnál, de fél óra sem kellett hozzá, hogy újra belerázódjon. Csak az úti céljánál okozott némi nehézséget a parkolás. Úgy érezte, akárhova állítja le a kocsit, útban lesz vele a többieknek.

Szerencsére valami kisteherautó elég féloldalasan parkolt le épp ott, így sikerült magát elhatároznia, és közvetlenül mögé beállt.

Másodszor fordult elő, hogy kocsit bérlet. Amikor asszisztens volt az egyetemen, és elvitte a diákokat egy erőmű-látogatásra, szükség volt rá a helyszínen való közlekedéshez, így muszáj volt kölcsönöznie egyet. Az egy hétszemélyes kisbusz volt, ez viszont egy hazai gyártmányú, olcsó kisautó.

Ezért nem esett igazán nehezebbre vezetni sem.

Isigami a tőle jobbra álló apró épületre pillantott az út másik oldalán.

„Hikari Grafikai Kft.” volt a bejárat fölötti táblára írva. Ez volt Kudó Kuniaki cége.

Nem volt valami nehéz utánajárnia a férfinak. Annyi támpontja már volt Kuszanagi nyomozó jóvoltából, hogy tudta a Kudó vezetéknévét, illetve azt is, hogy egy nyomdát kell keresnie. Talált az interneten egy link-gyűjteményt a nyomdai cégekről, és nekiállt kikeresni közülük a tokiói illetőségűeket: egyetlenegy volt, aminek a vezetőjét Kudónak hívták. A Hikari Grafikai Kft.

Az órái után ma azonnal az autókölcsönzőbe indult, és elhozta a kocsit, amit előjegyeztetett. Azzal jött el ide.

Az autó bérlete természetesen kockázatos volt, hiszen rengeteg nyomot hagyott vele maga után.

Ő azonban jól végiggondolt mindent, mielőtt cselekedett volna.

A műszerfalba épített digitális óra délután 5 óra 50 percet mutatott, amikor az épület főbejáratán át kijött néhány férfi és nő.

Isigami szinte kövé dermedt, amikor megállapította, hogy Kudó Kuniaki is köztük van.

Kinyújtotta a kezét a túlsó ülésre készített digitális fényképezőgéért.

Bekapcsolta, és belenézett a keresőbe. Amikor megtalálta Kudót, ráközelített.

Szokása szerint jól volt öltözve. Isigami azt sem tudta, hol árulnak ilyen ruhákat. Újfent megbizonyosodhatott tehát, hogy az ilyen pasik tetszenek Hanaoka Jaszukónak. Bár nem csak neki. Rengeteg nő volt még a világon, akinek ha azt mondták volna, hogy válasszon kettejük közül, habozás nélkül Kudó mellett döntött volna, gondolta Isigami.

Féltékenységtől égő arccal nyomta le a fényképezőgép gombját. A vakut jó előre kikapcsolta. Anélkül is nagyszerűen látszott Kudó alakja az LCD kijelzőn. A nap még magasan járt, bőven elég fény volt így is.

Kudó hátraindult, az épület mögé. Isigami már tudta, hogy ott van a parkoló. Némán várta tehát, hogy megjelenjen az autója.

Nemsokára elő is bukkant egy zöld színű Mercedes.

Amikor észrevette, hogy a kormány mögött Kudó ül, gyorsan begyújtotta a motort.

Menet közben erejét megfeszítve próbálta szemmel tartani a Mercedest.

Mivel nem volt hozzászokva a vezetéshez, nem volt könnyű a nyomában maradnia.

Folyton közéjük vágott egy másik autó, amitől többször majdnem szem elől tévesztette. Főleg akkor volt nehéz dolga, amikor még a lámpa is rosszkor váltott. Szerencséjére azonban Kudó megfontoltan vezetett, ritkán lépett a gázra, és már a sárgánál szépen megállt.

Rövidesen viszont amiatt kezdett el aggódni, hogy Kudó észre fogja venni, mert túl közel megy hozzá. De nem hagyhatta futni. Számolt azzal is, hogy a legrosszabb esetben lebukik.

Vezetés közben időnként a GPS-re pillantott, mivel a tájékozódáshoz nem nagyon értett. Úgy tűnt, a Mercedes Sinagava felé tart.

Besűrűsödött a forgalom, Isigami egyre nehezebben tudta tartani a lépést. Egy pillanatnyi figyelmetlenség után aztán azonnal közéjük is vágott egy teherautó, így egyáltalán nem is látta a Mercedest. Ráadásul, amíg azon rágódott, hogy váltson-e sávot, közvetlenül előttük piros lett a lámpa.

Beszorult a teherautó mögé, Kudó autója pedig eltűnt.

Hát ennyi volt...

Isigami dühösen csettintett a nyelvével.

Ám ahogy zöld lett, és újra elindult, a következő lámpánál hamarosan meglátott egy jobbra indexelő Mercedest. Minden kétséget kizáróan Kudó volt az.

Az út jobb oldalán egy szálloda állt. Ezek szerint oda tartottak.

Isigami tétovázás nélkül követte a kocsit. Félő volt, hogy gyanút kelt, de ha már idáig eljött, nem visszakozerhatott.

A lámpa szabad utat engedett a jobbra kanyarodóknak. A Mercedes megmozdult, Isigami követte. Bent, a hotel kapujától balra, egy mélygarázs bejárata nyílt. A Mercedes nyomában Isigami is behajtott.

Kudó épp csak hátrapillantott, amikor elvette a parkolójegyet, Isigami mégis behúzta a nyakát. Nem tudhatta, a férfi vajon észrevette-e.

A garázsban bőven volt szabad hely. A Mercedes a szálloda bejáratához közel állt meg, Isigami viszont jóval továbbment. Még szinte ki sem kapcsolta a motort, már nyúlt is a fényképezőgépéért.

Kudó kiszállt a kocsijából – ezt azonnal le is fotózta –, majd Isigami irányába nézelődött. Tehát mégis gyanús volt neki valami. Isigami újra mélyen leszegte a fejét.

Kudó végül határozottan elindult a hotel bejárata felé. Ahogy megbizonyosodott róla, hogy Kudó bement, Isigami beindította a kocsit.

Elsőre nem lesz rossz ez a kettő sem...

Olyan rövid ideig volt a parkolóban, hogy a kijáratnál nem kellett fizetnie. Óvatosan hajtott kifelé a keskeny feljárón.

A két képhez illő szövegen törte a fejét. A magában már előre megfogalmazott mondatok nagyjából így hangzottak:

„Utánajártam, kiféle ez a férfi, akivel Ön olyan gyakran találkozik. A mellékelt felvételekből erről Ön is meggyőződhet.

Egy kérdésem lenne csak Önhöz. Milyen kapcsolata van ezzel a férfival?

Amennyiben a válasza szerelmi viszony, az megbocsáthatatlan árulás.

Mit gondol, mi az, amit én Önért tettem?

Jogom van parancsolni Önnek. Azonnal szakítson ezzel a férfival! Amennyiben ezt nem teszi meg, ellene fordul majd haragom.

Nekem most egy cseppnyi nehézséget sem okozna, hogy a Togasiéhoz hasonló sorsra juttassam ezt a férfit. El vagyok rá készülve, és a módszereim is megvannak hozzá.

Megismétlem: amennyiben ezzel a férfival intim kapcsolatban van, azt az árulást én nem bocsátom meg. És vissza fogja kapni.”

Isigami az orra alatt mormogva ismételte a fejében összeállított szöveget. Ízelgette, hogy elég megfélemlítő hatású-e.

A lámpa váltott, és Isigami már épp kihajtott volna a kapun. Ebben a pillanatban történt.

Hanaoka Jaszukót látta meg az utca felől, a főbejáraton át bemenni a hotelbe.

Isigami szemei elhomályosultak.

12

Jaszuko belépett a szálloda teázójába, mire egy hátsó asztalnál valaki felemelte a kezét. Kudó volt. Sötétzöld felöltőt viselt. A hely úgy harmadáig lehetett tele. Párocskák üdögéltek itt-ott, de üzletemberekből is feltűnően sok volt. A fejét kissé lehajtva sétált végig közöttük.

– Ne haragudj, hogy ilyen hirtelen iderendeltelek – szólította meg Kudó mosolyogva. – Azért egy italra van időd, ugye?

Egy pincérnő érkezett, Jaszuko pedig teát rendelt tejjel.

– Valami baj van? – kérdezte.

– Nem, nem olyan nagy dolog – sóhajtott a férfi, felemelve a kávéscsészéjét. De még mielőtt beleivott volna, hozzátette: – Tegnap feljött hozzám egy nyomozó.

Jaszuko meglepve nézett rá.

– Nem mondom komolyan...

– Említettél engem a rendőröknek?

– Igen... Ne haragudj! Miután a múltkor veled vacsoráztam, feljött egy nyomozó, és alaposan kikérdezett arról, hogy kivel és hol voltam. Azt gondoltam, csak fölöslegesen táplálnám a gyanújukat, ha nem árulom el, ki vagy...

Kudó csak legyintett.

– Nincs miért bocsánatot kérned. Nem azért mondtam, hogy számon kérjem rajtad. Hogy ezután is nyíltan találkozhattunk, a rendőrségnek is tudomást kellett szereznie rólunk, szerintem talán még jobban is jártunk így.

– Tényleg? – kérdezte a szemébe nézve Jaszuko, egy kissé még mindig lehajtott fejjel.

– Igen. Bár egy darabig furcsán fognak ránk nézni, az biztos. Az előbb is követtek, míg ide tartottam.

– Követtek?

– Először fel se tűnt, csak menet közben jöttem rá. Ugyanaz az autó jött mögöttem végig. És nem hinném, hogy csak beképzelttem. Főleg, hogy ide, a hotel parkolójába is bejött utánam.

Jaszuko le sem vette a szemét Kudóról. A férfi úgy beszélt, mintha mi sem történt volna.

– És aztán? Mi lett utána?

– Nem tudom – rántotta meg a vállát. – Messze volt, így nem láttam jól az arcát, és mire jobban megnéztem volna, már el is tűnt. Bevallom, azelőtt is azt figyeltem, hogy ideértél, de úgy tűnik, most nincs itt a közelben.

Persze, meglehet, hogy valami olyan helyről tart szemmel, ahol nem láthatom.

Jaszuko jobbra-balra fordította a fejét, és megvizsgálta a körülöttük lévőket. Nem talált köztük egyetlen gyanús figurát sem.

– Gyanakszanak rád – mondta újra a férfira nézve.

– Sőt. A forgatókönyvük szerint te vagy a Togasi– gyilkosság főkolomposa, én pedig a cinkosod. A tegnapi nyomozó egy az egyben rákérdezett az alibimre, mielőtt elment.

Meghozták a tejes teát. Amíg a pincérnő mellettük állt, Jaszuko megint körbenézett.

– Ha esetleg most is figyelnek, és látják, hogy velem találkoztál, az nagyon is ébren tartja majd a gyanújukat.

– Kit érdekel? Ahogy az előbb is mondtam, nyíltan veled akarok lenni.

Sokkal gyanúsabb lenne, ha titokban találkoznánk. Arról nem is beszélve, hogy nem olyan viszonyban vagyunk, ami miatt törődnünk kéne mások véleményével.

Kudó, hogy nyomatékosítsa a magabiztosságát, lazán hátradőlve a fotelbe süppedt, úgy kortyolt bele a csészéjébe. Jaszuko a teájáért nyúlt.

– Örülök, hogy ezt mondod. De nem szeretném, ha miattam problémáid lennének. Azt hiszem, jobban tesszük, ha egy darabig nem találkozunk.

– Ismerlek ám, tudtam, hogy ezt fogod mondani! – mondta Kudó, majd letette a csészéjét, és előrehajolt.

– Ezért kértem, hogy gyere ide. Gondoltam, egyszer úgyis megtudod, hogy egy rendőr járt nálam, de nem akartam, hogy indokolatlanul felizgasson. Tisztázzunk valamit: egyáltalán nem kell foglalkoznod azzal, mi van velem. Mondtam, rákérdeztek az alibimre, de szerencsére van valaki, aki igazolhat. És majdcsak leszálnak rólam egyszer.

– Az jó lenne.

– Viszont annál inkább aggódom miattad – folytatta Kudó. – Előbb-utóbb kiderül, hogy nem vagyok bűntárs. De a nyomozók gyanakvása a te irányodban ettől még nem oszlik el. Lehangelő belegondolni, hogy továbbra sem fognak békén hagyni.

– Ezen nem lehet segíteni. Állítólag Togasi engem keresett.

– Nem hiszem el ezt az embert... Hát hogy jutott eszébe még mindig utánad koslatni? És van pofája még halálában is szenvedést okozni neked! – morogta Kudó dühös arccal, aztán újra a nőre nézett. – Tényleg nincs semmi közöd az ügyhöz, ugye? Nem mintha kételyeim lennének, de ha bármilyen formában kapcsolatba kerültél Togasival, tedd meg, hogy legalább nekem bevallód!

Jaszuko a férfi finom vonalú arcába nézett. Ezek szerint ez volt a valódi ok, amiért hirtelen találkozni akart vele! Azért mégsem bízott az ártatlanságában teljesen!

Alig láthatóan elmosolyodott.

– Ne aggódj! Semmi közöm nem volt hozzá.

– Jó. Hiába tudtam magamtól is, megnyugtat, hogy a te szádból hallom – bólintott Kudó, és a karórájára pillantott. – Ha már itt vagyunk, mit szólnál egy vacsorához? Tudok a közelben egy elég jó kis éttermet.

– Bocsáss meg, de ma nem szóltam előre Miszatónak.

– Ja, igen. Hát, a világért sem akarom erőltetni – mondta a férfi, azzal felkapta a számlát, és felállt. – Megyünk?

Amíg a férfi fizetett, Jaszuko még egyszer végignézett a termen. Nem látott senkit, aki rendőrnek tűnt volna.

Nem volt szép Kudóval szemben, hogy ilyesmi jutott az eszébe, de arra gondolt, hogy amíg őt gyanúsítják bűnrészességgel, addig nincs gond. Ez annyit jelent ugyanis, hogy a rendőrség nagyon távol keresgél a valóságtól.

Abban viszont nem volt biztos, hogy helyes-e továbbra is találkozgatnia Kudóval. Ha rajta múlt volna, persze, szívesen fűzi szorosabbra a viszonyukat, de félt, hogy ha ez megtörténik, azonnal óriási bajba kerülne. A szeme előtt megjelent Isigami kifejezéstelen arca.

– Hazaviszlek – mondta Kudó, miután rendezte a számlát.

– Köszönöm, de ma inkább ne! Megyek metróval.
– Nem kell, elviszlek, tényleg!
– Komolyan nem kell, köszönöm! Beugróm még vásárolni útközben.

– Hát... – Kudó bizonytalanul rámosolygott – akkor szia! Majd hívlak!

– Köszönöm a teát! – mondta búcsúzóul Jaszuko, és elindult.

Amikor a Sinagava állomásra vezető zebrán ment át, megszólalt a mobilja. Menet közben nyitotta ki a táskáját. A kijelző szerint Szajoko kereste a Benten-teiből.

– Halló!

– Jaj, Jaszuko! Szajoko vagyok, tudsz most beszélni? – kérdezte. Szokaüan idegesség érződött a hangjában.

– Igen, de mi a baj?

– Az előbb, miután elmentél, megint bejött egy nyomozó. És elég furcsát kérdezett, gondoltam, nem árt, ha szólok neked.

Jaszuko a kezében a telefonnal lehunyta a szemét. Már megint a rendőrök. Mint egy pók a hálóját, úgy fontak be lassan mindent körülötte.

– Furcsát? Mit? – kérdezte szorongással telve.

– Hát, képzeld, róla érdeklődtek! Arról a gimnáziumi tanárról!

Isigamiról, vagy mi is a neve...

Jaszuko majdnem elejtette a telefont.

– Vele meg ugyan mit akarnak? – próbált nyugodtnak tűnni, de remegett a hangja.

– Azt kérdezte a rendőr, kiféle-miféle az a vendég, aki állítólag azért jár hozzánk ebédet venni, hogy téged láthasson. Úgy mondta, Kudó úrtól hallotta.

– Kudótól?

Jaszuko egyáltalán nem értette, hogy jön ő ide.

– Eszembe jutott, hogy egyszer még én meséltem neki. Hogy van olyan vendégünk, aki annyira látni akar téged, hogy minden reggel eljön. Ő pedig, úgy látszik, elmondta a rendőröknek.

Jaszukónak így már összeállt a kép. Arról volt szó, hogy a nyomozó, aki Kudónál járt, ellenőrzésképpen elment a Benten-teibe.

– És te mit válaszoltál?

– Gondoltam, nem veszi ki jól magát, ha eltitkolom, ezért inkább megmondtam őszintén, hogy a szomszédodban lakó tanárról van szó. De leszögeztem, hogy ezt csak mi mondogatjuk, hogy miattad jön, igazából senki sem tudja.

Jaszuko érezte, hogy kiszárad a szája. Hát mégis felfigyeltek a rendőrök Isigamira! De vajon elég volt ehhez Kudó egyetlen félmondata? Vagy volt más okuk is?

– Halló! Jaszuko! – szólt bele ijedten Szajoko a telefonba.

– Ja, igen! Itt vagyok.

– Szóval ezt mondtam neki... Ez így megfelel? Vagy van valami, amit inkább nem kellett volna?

Egy szót sem kellett volna, gondolta, de ezt persze még véletlenül sem vághatta így Szajokó fejéhez.

– Nem, szerintem semmi gond. Úgyszincs semmi közöm ahhoz a tanárhoz.

– Na ugye! Mindenesetre fontosnak tartottam legalább elmesélni ezt neked.

– Köszönöm! Örülök, hogy felhívtál.

Jaszuko letette a telefont. Úgy érezte, mintha kövek lennének a gyomrában. Enyhe hányingere támadt.

Az érzés nem múlt el, míg haza nem ért. Útközben megállt vásárolni a szupermarketben, de mire letette az előszobában a szatyrot, már maga sem emlékezett, miket vett.

Amikor meghallotta nyílni és csukódnia a szomszéd lakás ajtaját, Isigami épp a számítógép előtt ült. Három fénykép sorakozott a képernyőjén. Kettő Kudóról és egy Jaszukóról, amint belép a szállodába. Szívesen lekapta volna őket együtt is, de az már biztosan feltűnt volna a férfinak, és az is elég problémás lett volna, ha Jaszuko véletlenül felismeri, ezért inkább visszafogta magát.

Isigami már mindent végiggondolt. A legrosszabb esetben jó szolgálatot tesznek majd neki ezek a fotók, de természetesen mindent el fog követni, hogy ne legyen rájuk szükség.

Egy pillantást vetett az asztali órára, aztán felállt. Majdnem este nyolc óra volt már. Ezek szerint Jaszuko találkozója Kudóval nem tartott valami sokáig. Észrevette, hogy ez a tény megnyugtató hatással van rá.

Zsebre tette a telefonkártyát, és kiment a lakásból. Szokás szerint végigsétált a sötét utcán. Közben körültekintően ellenőrizte, hogy nem figyelik-e.

Az a Kuszanagi nevű rendőr járt a fejében. Elgondolkodtató, mit akarhatott a múltkor. Bár Hanaoka Jaszukóról kérdezgette, úgy tűnt, a fő célja mégis az volt, hogy Jukava Manaburól tájékozódjon. Vajon milyen kapcsolat lehet kettejük között? Képtelen volt megállapítani, gyanúsítják-e őt, vagy sem, így nemigen tudta azt sem, merre tovább.

A szokásos utcai készülékről tárcsázta Jaszuko mobilját, aki a harmadik csengésre vette fel.

– Én vagyok – mondta Isigami. – Tud most beszélni?

– Igen.

– Történt ma valami változás?

Meg akarta kérdezni, miről beszélgettek Kudóval, amikor találkoztak, de nem találta a megfelelő szavakat. Eleve problémát jelentett volna tisztázni, hogy miért tud ő egyáltalán a találkozásról.

– Csak annyi, hogy... – kezdett bele Jaszuko, de végül félbehagyta, és a gondolataiba mélyedve elhallgatott.

– Mi történt? Baj van?

Lehet, hogy Kudó mondott neki valami bődületes marhaságot, gondolta Isigami.

– Az üzletben... A Benten-teiben volt bent egy nyomozó. És azt mondják, hogy önről érdeklődött.

Isigami nagyot nyelt.

– Rólam? Milyen értelemben?

– Hát, egy kicsit talán nehezen érthető a történet így, a közepébe vágva, de nálunk már régóta pletykáltak önről. Ööö, félek, hogy megharagszik ezért, de...

Isigami kezdte elveszíteni a türelmét. Mire jó ez a sok körülményeskedés? Ez a nő se lehetett valami jó matematikából, gondolta.

– Nem leszek mérges, mondja csak meg kertelés nélkül! Mit pletykáltak rólam? – kérdezte, bár gondolta, hogy biztosan a külalakján viccelődtek.

– Én mindig mondtam, hogy ez nem igaz, de a többiek az üzletben...

kitalálták, hogy ön velem akar találkozni, azért veszi nálunk az ebédjét.

– Mi? – Isigami ereiben megfagyott a vér.

– Bocsásson meg! Mindig csak szórakoztak ezzel, viccnek szánták, nem akartak rosszat, és nem is gondolták komolyan, hogy valóban így lenne – Jaszuko minden erejével próbálta menteni a helyzetet, csak hogy a szavainak a fele sem jutott el Isigami agyáig.

Ezt gondolták róla! És nem is Jaszuko, hanem kívülállók...

Persze, nem volt tévedés. Valóban azért ment nap mint nap oda bentőt venni, mert látni akarta Jaszukót. Bár nem is remélte, hogy az érzései utat találhatnak valaha hozzá... Vagyis őszintén szólva még ez sem volt igaz. De ha belegondolt, hogy ezt idegenek látták rajta... Egész testét elöntötte a forróság. Kétség nem fért hozzá, hogy mások csakis gúnyolódhattak azon, hogy egy olyan csúnya ember, mint ő, egy ilyen szépségért epedezik, mint Jaszuko.

– Haragszik? – kérdezte a nő.

Isigami gyorsan megköszöri a torkát.

– Nem... És mit mondott erre a nyomozó?

– Mondom, a fülébe jutott ez a dolog, és megkérdezte az üzletben, hogy ki is az a bizonyos vásárló. A főnökeim pedig sajnos megmondták az ön nevét.

– Értem – mondta. Továbbra is lángolt a teste. – Vajon kitől hallhatták a rendőrök ezt a pletykát?

– Azt... Nem tudom.

– A nyomozó csak ennyit akart tudni?

– Állítólag igen.

Isigami a telefonkagylót szorongatva bólintott. Most nem volt idő kétségbeesni. Ki tudja, mi vezette rá a nyomozókat, de immár megkérdőjelezhetetlen tény volt, hogy ő is bekerült a célkeresztjükbe. Ez esetben viszont ki kell gondolnia, erre mit lépjen.

– Ott van most a lánya? – kérdezte.

– Miszato? Itt van.

– Odaadná egy kicsit?

– Igen, máris!

Isigami becsukta a szemét. Mire készülnek a nyomozók, mit csinálnak most, mi lesz a következő lépésük? Teljes erejéből összpontosított. Csak akkor ingott meg közben egy kicsit, amikor megjelent előtte Jukava Manabu arca.

És vajon mi járhat a fizikus a fejében?

Egy vékony hang köszönt a vonal túlsó végén. Miszato.

Isigami üdvözölte, aztán kérdezősködni kezdett.

– Akinek 12-én beszéltél a filmről, az Mika volt, ugye?

– Igen. Ezt el is mondtam a rendőrbácsinak.

– Tudom, ezt megbeszéltük a múltkor. Most a másik barátnődre vagyok kíváncsi. Ugye, Haruka a neve?

– Igen. Tamaoka Harukának hívják.

– Vele beszéltél azóta a mozizásról?

– Nem, azt hiszem, csak akkor. Vagyis lehet... hogy egy kicsit beszéltünk azóta is.

– Őt még nem említetted a nyomozóknak, ugye?

– Nem. Csak Mikát. Pont, ahogy Isigami bácsi mondta, egyelőre nem beszéltem Harukáról.

– Igen, így volt. Most viszont eljött az idő, hogy elmeséld nekik.

Isigami sűrűn körbenézve nekiállt részletes utasításokat adni Miszatónak.

A tenispálya melletti üres telekről szürke füst szállt fel. Közelebb érve látszott, hogy Jukava áll ott, egy bádoghordóban turkálva egy bottal, felhajtott ujjú fehér köpenyben. Innen eredt a füst.

Meghallhatta a lépések zaját a kavicsos talajon, mert hátrafordult.

– Tisztára olyan vagy már, mint egy zaklató!

– Hát, így járnak a kétes alakok. A nyomozók kénytelenek a zaklatóikká válni.

– Hű, szóval kétes alak lettem – hunyorított Jukava vidáman. – Nem is tudom, mikor volt utoljára ilyen merész ötleted! Úgy értem, magadhoz képest. Ha mindig ilyen rugalmasan csinálnád a dolgaid, könnyebben jutnál feljebb a ranglétrán.

– Azt nem is kérdezed, hogy mi okból tartalak kétes alaknak?

– Semmi szükség rá. Mióta világ a világ, ferde szemmel néztek a tudósokra az emberek – mosolygott Jukava, és rendületlenül tovább piszkálta a hordó tartalmát.

– Mit égetsz?

– Semmi különöset. Fölöslegessé vált dolgozatokat meg hasonlókat.

Nem bízom az iratmegsemmisítőben – mondta, aztán fogta a vödört, ami a lába mellett állt előre bekészítve, és leöntötte a hordóban égő tüzet. Sístergő hang kíséretében még sűrűbb, fehér füst szállt fel belőle.

– Beszédem van veled. És most mint rendőr foglak kérdezni.

– Azt a mindenit, de kemény lett itt valaki!

Amikor megbizonyosodott róla, hogy a hordóban elaludt a tűz, megfordult, és a vödörrel a kezében nekiindult.

Kuszanagi utánaeredt.

– Tegnap még elmentem a Benten-teibe azután, hogy találkoztunk. Ott pedig egy igen érdekesítő dolgot hallottam. Nem akarod tudni, mi az?

– Nem különösebben.

– Azért én elmondom. Ez az Isigami barátod bele van esve Hanaoka Jaszukóba.

Az eddig öles léptekkel haladó Jukava megtorpant. Amikor hátranézett, a tekintete pengeéles volt.

– Az üzletben mondták?

– Ott hát! Valami szöget ütött a fejemben, miközben veled beszéltem, úgyhogy elmentem megkérdezni a Benten-teiben. Lehet, hogy fontos a logika, de egy nyomozónak a megézés is nélkülözhetetlen fegyvere.

– És? – fordult újra felé Jukava. – Ha tényleg az a helyzet, hogy bele van esve Hanaoka Jaszukóba, az milyen hatással van a nyomozásra?

– Most már hiába játszod itt nekem a hülyét! Fogalmam sincs, honnan vetted az ötletet, mindenesetre tudom, hogy benned is felmerült, hogy esetleg Isigami volt Hanaoka Jaszuko bűntársa, ezért ügködös titokban, előlem bujkálva.

– Nem állt szándékomban titkolózni.

– A lényeg, hogy én megtaláltam az okot Isigami gyanúsítására. Most majd alaposan ránézek a körmére. És itt van egy „de” Tegnap

végül úgy döntöttünk, hogy elválnak az útjaink... De nem kötnénk mégis békét?

Cserébe, amiért én információt szolgáltatok neked, te is elmondod, amire rájöttél. Mit szólsz, nem rossz ajánlat, nem igaz?

– Te túl sokra tartasz engem. Én még az égvilágon semmire sem jöttem rá. Csak beindítottam a fantáziámat.

– Akkor arról mesélj! – nézett mélyen a barátja szemébe Kuzsanagi.

Jukava elkapta a tekintetét, és elindult.

– Mindenesetre menjünk fel a szobámba!

Kuzsanagi leült a tizenhármass labor egyik gyanús égésnyomokkal tarkított asztalához. Jukava letette elé a szokásos két bögrét. Ma is mindkettő a szokásos módon koszos volt.

– Ha feltesszük, hogy Isigami bűnrészes, mi lett volna az ő szerepe? – kérdezett rá azonnal Jukava.

– Én kezdem?

– Te ajánlottál békét...

Jukava leült egy székre, és ráérősen belekortyolt az instant kávéba.

– Na jó! A főnökömnek még nem beszéltem Isigamiról, tehát az egész az én spekulációm, de ha a gyilkosság másik helyszínen történt, akkor ő volt az, aki elszállította a holttestet.

– Aha. De a múltkor mintha még ellenezted volna a hullaszállítós elméletet!

– Mondtam, hogy az egy másik helyzet, ha volt tettestárs. Viszont a fő elkövető, vagyis aki ténylegesen elintézte az áldozatot, az Hanaoka Jaszuko.

Elképzelhető, hogy Isigami is segített, de kétség nem fér hozzá, hogy a nő ott volt, és részese volt a bűncselekménynek.

– Milyen biztos vagy a dolгодban!

– Ha Isigami lett volna, aki elköveti a gyilkosságot, és a holttestet is ő tünteti el, az már nem bűnrészesesség. Akkor ő lenne a fő elkövető, pontosabban gyakorlatilag az egyedüli tettes. Viszont akármennyire is bele van zúgva abba a nőbe, nem hinném, hogy elmenne idáig, így az egésznek annyi, ha Jaszuko átveri. Száz százalék, hogy rá is terhel valamennyi kockázatot.

– Jó, akkor az nem képzelhető el, hogy Isigami egyedül ölte meg. Akkor ketten vitték el a holttestet?

– Ennek az esélye mondjuk nem nulla, bár nem sokkal több. Hanaoka Jaszuko mozi-alibije egy kicsit inog, de az utána következők már viszonylag rendben vannak. Nyilván csak meghatározott mennyiségű idejük volt mindenre. Akkor viszont nehezen elképzelhető, hogy a ki tudja mennyi időt igénylő hullaeeltakarításba besegített volna.

– És ahol nem áll meg Hanaoka Jaszuko alibije...

– Héttől kilenc óra tíz percig, amikor a filmet nézték. Utána, a rámenesnél és a karaoke boxban sikerült bizonyítékot szereznünk. Viszont az is biztosnak tűnik, hogy ott voltak a moziban. A letépett jegyek között találtunk olyat, amin rajta volt Hanaokáék ujjlenyomata.

– Te pedig azt gondolod, hogy az alatt a két óra tíz perc alatt Jaszuko és Isigami otthagyták a mozit, és valahol elkövették ezt a gyilkosságot.

– Előfordulhat, hogy együtt hagyták el a helyszínt, de tekintettel az idő szűkösségére, Jaszuko nagy eséllyel hamarabb indult el.

– És hol történt a gyilkosság?

– Azt nem tudom. De bárhol is volt, nyilván Jaszuko rendelte oda Togasit.

Jukava szótlanul emelte a szájához a bögréjét. A homloka közepén mély ránc jelent meg. Nem úgy festett, mint akit sikerült meggyőzni.

– Úgy látom, mondani akarsz valamit.

– Nem, nem.

– Ha van valami mondanivalód, ki vele! Én elmondtam a véleményemet, most te jössz!

Kuszanagi ösztökélésére Jukava sóhajtott egyet.

– Nem kocsit használtak.

– Mi?

– Mondom, Isigami biztos, hogy nem használt kocsit. A hulla elszállításához szükség lenne rá, nem? Neki viszont nincs autója, tehát szereznie kellett volna valahonnan. Nem hinném, hogy tudna szerezni egy kocsit, amiben nem hagy hátra bizonyítékokat,

ráadásul olyan módszerrel, aminek nem marad nyoma. Ezekkel általában egy átlagember nem rendelkezik.

– Egytől egyig végig fogom nézni az autókölcsönzőket.

– Egészségedre! Garantálom, hogy nem fogsz sikerrel járni.

Sugárzott Kuszanagi szeméből, mennyire bosszantja barátja fölényeskedése, de Jukava úgy tett, mintha észre sem vette volna.

– Én csak annyit mondtam, hogy ha máshol történt a gyilkosság, akkor valószínűleg Isigaminak jutott a hullaszállító szerepe. Arra is bőven van esély, hogy valóban az a tett helyszíne, ahol a holttestet megtalálták. Ha ketten voltak, szinte bármire képesek lehetnek.

– Tehát szerinted megölték együtt Togasit, összezúzták az arcát, leégették az ujjbegyeit, levették és elégették a ruháit, aztán kettesben, gyalog elhagyták a helyszínt?

– Mondom, hogy talán volt némi időbeli eltérés. Mivel Jaszukónak vissza kellett érnie, mielőtt a film befejeződik.

– A te elméleted alapján tehát a helyszínen talált biciklivel maga az áldozat érkezett oda?

– Igen...

– Vagyis a rajta lévő ujjlenyomatokat Isigami elfelejtette letörölni. A híres Isigami ilyen amatőr hibát ejtett volna? A Daruma Isigami?

– Akármilyen nagy zseni is valaki, egy-egy hibát azért ejthet.

Jukava kimérten csóválta a fejét.

– Vele ez nem fordulhat elő.

– Jó, akkor mi okból nem tüntette el őket?

– Az elejétől ezen gondolkozom – fonta össze Jukava a karját. – De még nem jöttem rá.

– Nem komplikálod túl? Elhiszem, hogy matekzseni, de feltételezem, hogy gyilkosságban amatőr.

– Mindkettő egykutya – mondta Jukava higgadtan. – Az utóbbi talán még könnyebben is mehet neki.

Kuszanagi fejcsóválva emelte fel a kétes tisztaságú bögrét.

– Mindenesetre a körmére nézek. Ha megvan a reális lehetőség, hogy volt egy férfi bűntárs, máris szélesebb körben tudunk vizsgálni.

– A te elméleted szerint eléggé összegányolt egy bűncselekmény ez.

Ujjlenyomatok a biciklin felejtve, az áldozat félig elégett ruhái otthaggyva...

Hanyagság jelei itt is, ott is. De ezzel kapcsolatban kérdeznék valamit: vajon előre eltervezetten hajtották végre a gyilkosságot? Vagy netán a körülmények úgy hozták, hogy hirtelen történt?

– Hát... – Kuszanagi Jukava figyelemtől feszült arcába nézett. – Elképzelhető, hogy hirtelen történt. Mondjuk Jaszuko odarendelte Togasit, hogy valamit megbeszéljenek. Isigami talán a testőreként volt jelen. Ám a beszélgetés félresiklott, és az lett a vége, hogy megölték Togasit... Vagy valami ilyesmi, szerintem.

– Ebben az esetben viszont a mozi nem illik a képbe – szolt Jukava. – Csupán egy megbeszélés kedvéért szükségtelen lenne alibiről gondoskodniuk. Legyen az akármennyire is gyenge, ugye.

– Szóval szerinted előre megfontolt dolog volt? Jaszuko és Isigami eleve gyilkossági szándékkal várakozott, valahol elrejtőzve?

– Az is nehezen elképzelhető.

– Na, ne már! Akkor meg mi volt? – Kuszanagi arcára kiült a kétségbeesett reménytelenség.

– Ha a híres Isigami készítette a tervet, az nem lehet ilyen instabil.

Egyszerűen nem fordulhat elő, hogy ilyen ingatag lábakon álljon.

– De hiába, ha egyszer... – kezdte Kuszanagi, amikor megszólalt a mobiltelefonja. – Bocs – mondta, azzal felvette.

Kisitani hívta. Fontos információval jelentkezett. Kuszanagi kérdezgetett és jegyzetelt.

– Na, íme egy jó kis történet! – mondta Jukavának, miután letette a telefont – Jaszukónak van egy lánya, Miszatónak hívják, és az egyik osztálytársa valami nagyon érdekeset mesélt ma a kollégáimnak.

– Mit?

– A bűncselekmény napján, napközben Miszato elmondta ennek a lánynak, hogy este moziba megy az anyjával.

– Tényleg?

– Kisitani leellenőrizte. Nem tévedés. Tehát ezek szerint Jaszukóék már napközben eldöntötték, hogy moziba fognak menni – fordult Kuszanagi Jukava felé rábólintva. – Előre megfontolt

szándékkal elkövetett gyilkosság, most már biztosak lehetünk benne!

Csakhogy Jukava továbbra is komoly arccal rázta a fejét.

– Lehetetlen – mondta jelentőségteljesen.

13

A Marian a Kinsicsó állomástól gyalog úgy öt percre lehetett. Egy olyan ház negyedik emeletén rejtőzött, ahol több bár is volt – az épület egyébként meglehetősen öregnek tűnt, ezt a benyomást a régi típusú, viharvert lift csak megerősítette.

Kuszanagi a karórájára pillantott. Épp elmúlt este hét. Úgy tippelte, hogy még nem lehet túl sok vendég. El akarta kerülni a zsúfoltabb órákat, hogy nyugodtan tudjon kérdezősködni. Bár ki tudja, mikor van telt ház egy ilyen klubban, gondolta, elnézve a lift falát borító rozsdafoltokat.

Viszont a klubba lépve meglepetés érte. Húsznál is több asztal volt bent, aminek majdnem a harmadánál ültek is. Az öltözetük alapján sok volt a vendégek között a hivatalnok, de néhány emberről megtippelni sem tudta volna a foglalkozását.

– Egyszer a Ginzán voltam adatot gyűjteni egy bárban – suttogta Kisitani Kuszanagi fülébe. – Ott mondta a Madam, hogy nem érti, vajon hol szoktak inni mostanában azok, akik a buborékgazdaság idején minden este eljártak hozzá. Hát, úgy látom, ide sodródtak.

– Nem hinném – mondta Kuszanagi. – Aki egyszer belekóstolt a jólétbe, az nem viszi lejjebb a mércét. Akik itt vannak, azok nem a ginzai ficsúrok.

Odahívtak egy felszolgálót, és kertelés nélkül csak annyit mondtak neki, hogy a vezetőhöz lenne néhány kérdésük. A fiatal pincér arcáról leolvadt a műmosoly, és eltűnt valahol hátul.

Aztán megjelent egy másik felszolgáló, és leültette őket a pulthoz.

– Isznak valamit? – kérdezte.

– Egy sört elfogadunk – válaszolta Kuszanagi.

– Hogyhogy? – aggodalmaskodott Kisitani, miután a felszolgáló arrébb ment. – Munkaidőben?

– Furcsán néznének ránk a vendégek, ha nem innánk semmit.

– Akkor megteszi egy oolong tea is, nem?

– Eljön teázni két felnőtt férfi egy ilyen helyre?

Amíg ezen vitatkoztak, előkerült egy negyven körüli nő, ezüstszürke kosztümben. Vastagon ki volt sminkelve, a haja magasan kontyba fogva.

Sovány volt, mégis elég szép.

– Üdvözlöm önöket! Úgy hallom, engem keresnek – mondta lehalkított hangon. Ajkain mosoly bujkált.

– A rendőrségtől jöttünk – felelte Kuszanagi is halkán.

Mellette Kisitani már nyúlt is a kabátja belső zsebébe. Kuszanagi leintette, és újra ránézett a nőre.

– Szeretné, hogy igazoljuk magunkat?

– Nem, köszönöm – felelte az asszony, és elhelyezkedett Kuszanagi mellett. Egyúttal letette a névjegyét is. A Szugimura Szonoko név állt rajta.

– Ön itt a Madam, ugye?

– Hát, a forma szerint – bólintott mosolyogva Szugimura Szonoko.

Láthatóan nem állt szándékában eltitkolni, hogy ő is csak alkalmazott itt.

– Látom, igen jól megy az üzlet – nézett körbe Kuszanagi a helyiségben.

– Ez csak a látszat. Kizárólag az adók miatt tartja fenn a főnök ezt a helyet. A vendégek is csupa olyanok, akiknek valami közük van hozzá.

– Valóban?

– Ki tudja, meddig mehet még ez így egyáltalán! Talán Szajokónak volt igaza, hogy elment bentősnak.

Beletörődve beszélt, de abból, amilyen fesztelenül előhozta az elődje nevét, érezni lehetett, hogy azért megvan a kellő önbecsülése.

– Úgy tudom, a közelmúltban is megkeresték már néhányszor tőlünk.

A nő bólintott.

– Togasi úr ügyében jöttek néhányszor. A legtöbbször velem beszéltek.

Ezek szerint ma is emiatt kerestek fel?

– Nézze el nekünk ezt a makacsságot!

– A kollégájának is mondtam a múltkor, hogy ha Jaszukót gyanúsítják, szerintem nem jó úton járnak. Neki semmi oka nem lett volna rá.

– Ó, nem tartunk még a gyanúsításnál – próbált Kuszanagi vidám arcot vágni, még legyintett is mellé. – Nem nagyon haladunk a nyomozással, ezért úgy döntöttünk, hogy végiggondoljuk még egyszer az egészet az elejéről.

Emiatt jöttünk ide.

– Az elejéről, értem – sóhajtott egy aprót Szugimura Szonoko.

– Togasi Sindzsi március ötödikén járt itt, igaz?

– Igen. Régen nem láttam, és nem is gondoltam volna, hogy valaha felbukkan még itt, így igencsak meglepődtem.

– Maga találkozott vele korábban?

– Kétszer. Én is Akaszakában dolgoztam régebben, ugyanott, ahol Jaszuko. Ott volt alkalmam megismerni. Akkoriban még jól ment neki, és ez a külsején is meglátszott...

A hangsúlya arra engedett következtetni, hogy amikor újra találkozott a férfival, ezt már nemigen lehetett elmondani róla.

– Togasi Sindzsi pedig Hanaoka Jaszuko tartózkodási helyét akarta megtudni, ugye?

– Láttam rajta, hogy vissza akar kéredzkedni hozzá. Én viszont nem árultam el neki semmit. Pontosan tudtam, mennyit szenvedett miatta Jaszuko. Csakhogy ő körbekérdezte a lányokat is. Hagytam, mert azt hittem, a mostaniak közül egyik sem tud róla semmit, de aztán mégis akadt egy, aki járt Szajoko üzletében, és elpletykálta Togasi úrnak, hogy Jaszuko ott dolgozik.

– Értem – bólintott Kuszanagi. Ha valaki a kapcsolataiból él, majdhogynem lehetetlen teljesen eltűnnie.

– Gyakran jár önökhöz egy Kudó Kuniaki nevű férfi is, ugye? – váltott témát.

– Kudó úr? A nyomdás?

– Igen.

– Sokszor megfordul nálunk. Vagyis nem, mostanában mintha nem nagyon láttam volna itt – billentette oldalra a fejét Szugimura Szonoko. – Történt vele valami?

– Úgy tudom, megkülönböztetett figyelemben részesítette Hanaoka Jaszukót, amikor még bárkisasz– szony volt.

Szugimura Szonoko mosollyal a szája sarkában bólintott.

– Így van. Nem kevés kényeztetést köszönhet neki.

– Együtt is jártak?

Kuszanagi kérdésére a nő behúzta a nyakát, és tagadólag hümmögött.

– Voltak, akik azt képzelték róluk, de az én véleményem szerint nem.

– Kifejtené bővebben?

– Akkor voltak a legközelebbi kapcsolatban, amikor Jaszuko még Akaszakában dolgozott. De neki akkortájt pont Togasi úr miatt főtt a feje, és ráadásul ez Kudó úr tudomására is jutott. Ezután a lelkeséglynyújtás lett inkább a funkciója, és nemigen sikerült komoly kapcsolatba kerülniük.

– De Hanaoka asszony elvált, utána akár össze is jöhettek volna, nem?

Szugimura Szonoko a fejét rázta.

– Kudó urat nem olyan fából faragták. Miután annyiszor próbált tanácsot adni, hogyan tudná Jaszuko rendbe tenni a magánéletét, ha a válás után összemelegednek, senki sem mosta volna le róla, hogy eleve ez volt a célja.

Ezért utána is csupán „jó baráti” viszonyban akart maradni vele. Egyébként pedig neki is van felesége.

Úgy tűnt, Szugimura Szonoko nem tudta, hogy Kudó felesége már nem él, de Kuszanagi nem látta szükségesnek, hogy erről külön említést tegyen neki.

Valószínűleg igaza lehet abban, amit mond, gondolta. A férfi-nő kapcsolatok tekintetében egy rendőr szeme nem vetekedhet a bárkisasszonyok éleslátásával.

És ez a Kudó tényleg tiszta, Kuszanagi is így gondolta. Akkor viszont ideje volt áttérni a következő pontra.

Egy fényképet vett elő a zsebéből, és megmutatta Szugimura Szonokónak.

– Ismeri ezt a férfit?

Isigami arcképe volt. Kisitani fotózta le titokban, amikor kilépett az iskolából. Oldalról látszott, valahova a távolba nézett. Természetesen nem vette észre, hogy fotózzák.

Szugimura Szonoko értetlenkedve pillantott Kuszanagira.

– Ki ez az ember?

- Tehát nem ismeri.
- Nem. Legalábbis hozzánk nem jár.
- Isigaminak hívják.
- Isigami úr...
- Hanaoka asszonytól nem hallotta ezt a nevet véletlenül?
- Bocsásson meg, de nem rémlik.
- Ez az ember egy gimnáziumban tanít. Biztos benne, hogy Hanaoka Jaszuko nem mondott önnek semmit vele kapcsolatban?

Szugimura Szonoko nemet intett a fejével.

- Máig beszélek vele időnként telefonon, de egy szóval sem említette.

- És más férfiakat? Nem kérte a tanácsát valamiben, vagy nem számolt be valakiről?

Kuszanagi kérdésére a nő elrejtett egy keserű mosolyt.

- A múltkor is megmondtam már a kollégájának, hogy nem mesélt ilyesmiről, tehát nem tudok semmit. Megeshet, hogy járt valakivel, és előlem eltitkolta, de nem hinném. Nem gondolják, hogy Jaszukónak minden erejét felemészti Miszato nevelése, és így nem marad ereje holmi szerelmi légyottokra? Egyszer Szajoko is megjegyezte ezt egyébként.

Kuszanagi szó nélkül bólintott. Eleve nem nagyon számított arra, hogy itt bármi lényegi, új információhoz fog jutni Jaszuko és Isigami viszonyáról, ezért nem is csalódott nagyot. Viszont azt hallva, hogy a nőnek a jelek szerint nem volt stabil kapcsolata, megingott a hite, hogy tényleg Isigami lett volna Jaszuko bűntársa.

Új vendég érkezett. Szugimura Szonoko viselkedésén látszott, hogy már el is terelte a figyelmét.

- Említette, hogy gyakran beszélnek telefonon Hanaoka asszonnyal. Az utóbbi időben mikor fordult elő ilyen?

– Azt hiszem, aznap, amikor Togasi úr bekerült a hírekbe. Úgy megdöbbenem, hogy fel is hívtam. Ezt már elmondtam a múltkor a kollégájának is.

- Milyenek tűnt akkor önnek?

– Olyan volt, mint egyébként. Mondta, hogy már jártak nála a rendőrök.

„Azok a rendőrök mi voltunk” – fojtotta el az előkíváncozó mondatot Kuszanagi.

– Arról nem mesélt neki, hogy Togasi úr bejött ide utána kérdezősködni?

– Nem, nem mondtam el neki. Vagyis nem tudtam elmondani. És azt sem akartam, hogy aggódjon.

Tehát Hanaoka Jaszukónak nem volt módjában megtudni, hogy Togasi kereste. Ezáltal azt sem tudhatta előre, hogy a férfi ellátogat hozzá, és természetesen nem volt ideje kitervelni a gyilkosságot sem.

– Persze, el akartam neki mondani, de aznap olyan lelkesen beszélt mindenféléről, hogy elszalasztottam az alkalmat, hogy előhozakodjak vele.

– Aznap? – Szugimura Szonoko megjegyzése szöveget ütött Kuszanagi fejébe. – Mikor volt az az aznap? Úgy sejtem, nem ugyanakkor, amikor a legutóbb beszéltek.

– Jaj, bocsánat! Ez még egyvel előtte volt. Háromnégy napra rá, hogy Togasi úr megjelent nálunk. Üzenetet hagyott a rögzítőmön, én pedig visszahívtam.

– Ez hányadikán volt?

– Hogy hányadikán? – Szugimura Szonoko elővette a mobilját a kosztümje zsebéből. Kuszanagi azt hitte, átnézi a fogadott hívásokat vagy a tárcsázott számokat, de ehelyett a naptárat nézte meg a kijelzőn. Egy pillanatig gondolkodott, majd felemelte a fejét.

– Március tizedikén.

– Tizedikén? – kiáltott fel Kuszanagi, és összenéztek Kisitanival.

– Biztos benne?

– Igen, azt hiszem, nem tévedek.

Tizedike volt az a nap, amikor elvileg Togasi Sindzsit meggyilkolták.

– Hány órákor?

– Hát, mivel azután hívtam, hogy hazaértem, gondolom, hajnali egy körül járhatott. Ő éjfél előtt hívott, de még nem végeztem, ezért nem tudtam felvenni.

– Körülbelül mennyi ideig beszéltek?

– Azt hiszem, akkor úgy fél órát. Mindig annyit szoktunk nagyjából.

– Tehát ön hívta. A mobiltelefonján.

– Nem, nem a mobilon. Az otthonin.

– Hm, tudom, hogy szőrszálhasogatásnak tűnik, de ezek szerint akkor ez nem tizedikén, hanem tizenegyedikén, hajnali egy körül történt, igaz?

– Ó, igen! Egész pontosan.

– Említette, hogy Hanaoka asszony üzenetet hagyott önnek. Mi volt a tartalma? Amennyiben nem jelent problémát, szeretném, ha elárulná.

– Mondom, anyyi, hogy akar valamit, hívjam fel, ha végeztem.

– És mit akart?

– Semmi különösét. Hogy mondjam meg, milyen *siacu* klinikára jártam, amikor a derékfájásomat kezelték...

– Akupresszúra... Máskor is előfordult már, hogy ilyen ügyben telefonált önnek?

– Mi soha sem akarunk semmi lényegeset egymástól. Csak beszélgetni.

Én is és ő is.

– Az is szokványos, hogy ilyen késő éjjel beszélnek?

– Hát nem ritkaság. A munkám miatt mindenképpen csak az éjszaka marad. Jó, általában lehetőleg a szabadnapokat választom, de akkor ő jelentkezett.

Kuszanagi bólintott. Nem mintha kitisztult volna a homály a fejében.

Míg a klubot hátrahagyva a Kinsicsó állomás felé tartottak, Kuszanagi a fejét törte. Nem hagyta nyugodni, amit Szugimura Szonoko legutoljára mondott. Március tizedikén éjjel Hanaoka Jaszuko telefonált. Ráadásul felvette az otthoni telefont. Ami annyit tesz, hogy abban az időpontban otthon volt.

Igazából olyan vélemény is felmerült a központban, hogy a bűncselekmény időpontja március tizedikén éjjel tizenegy utánra tehető.

Ennek az elméletnek természetesen már az a feltételezés volt az alapja, hogy a tettes Hanaoka Jaszuko. Eszerint, még ha a karaoke

boxszal bezárólag igaz is az alibije, utána lett volna lehetősége elkövetni a gyilkosságot.

E mellett a vélemény mellett azonban senki sem kardoskodott. Mert ha a karaoke után azonnal a helyszínre sietett volna, akkor is majdnem éjfél lett volna, mire odaér. Ha pedig azután történt volna az egész, nem tud mivel hazamenni. A bűnözők rendszerint ilyenkor azért nem szállnak taxiba, mert annak nyoma marad, ráadásul a kérdéses helyszín közelében szinte soha nem jár taxi.

Ehhez jön még a biciklilopás időpontja, ami egyértelműen este tíz előtt történt. Amennyiben álcának szánták, Jaszukónak addig az időpontig oda kellett érnie a Sinozaki állomásra. Ha pedig nem álca volt, és tényleg Togasi lopta el a biciklit, akkor megmarad a dilemma, hogy hol és mit csinált a biciklilopástól majdnem éjfélig, amikor Jaszukóval találkozhatott?

Emiatt az éjszakai alibit eddig nem vizsgálták meg tüzetesen Kuszanagiék. Bár ha utánajártak volna, kiderült volna, hogy Hanaoka Jaszukónak volt alibije.

Ez piszkálta a leginkább Kuszanagit.

– Figyelj csak, emlékszel, mi volt, amikor legelőször találkoztunk Hanaoka Jaszukóval? – kérdezte Kisitani– tól menet közben.

– Persze, de miért?

– Hogyan kérdeztem rá az alibijére? Hol járt március tizedikén, így fogalmaztam?

– A részletekre nem emlékszem pontosan, de igen, valahogy így.

– Mire ő azt válaszolta, hogy reggeltől dolgozott, este pedig a lányával volt a városban. Moziba mentek, utána ráment ettek és karaokéztak. És úgy emlékszik, tizenegy is elmúlt, mire hazaértek... Ugye, így volt?

– Szerintem így.

– A Madam pedig azt mondta az előbb, hogy Jaszuko ez után hívta fel.

Ráadásul nem is túl fontos ügyben, és még üzenetet is hagyott, hogy hívja vissza. Mire a madam telefonált, egy óra is elmúlt, és akkor még beszéltek egy fél órát.

– És mi a baj ezzel?

– Akkor... amikor én megkérdeztem az alibijét, vajon ezt miért nem mondta el Jaszuko?

– Hogyhogy miért... biztos úgy volt vele, hogy nincs rá szükség, nem?

– De miért? – torpant meg Kuszanagi, és szembefordult fiatalabb társával. – Amikor az, hogy az otthoni készülékéről beszélt valakivel, például rögtön bizonyítékul szolgál arra, hogy otthon volt!

Kisitani is megállt. Csücsörített.

– Ez igaz, de Hanaoka Jaszuko biztos azt gondolta, elég, ha elmondja, merre jártak. Ha maga megkérdezte volna, mit csinált, miután hazaért, csak elmondta volna a telefont is, nem?

– Tényleg csak ez lehet az oka?

– Mi más lehetne még? Az hagyján, ha eltitkolja, hogy nincs alibije, de ő azt hallgatta el, hogy van! Nem erőltetett erre ráharapni?

Elkapta a tekintetét az elégedetlen arcot vágó Kisitaniról, és továbbment.

Ez a zöldfülű kezdettől fogva szimpatizált Hanaokáékkal. Valószínűleg nem is várhatott tőle objektív véleményt.

Kuszanagi újra lejátszotta a fejében a mai beszélgetését Jukavával. A fizikus nem volt hajlandó elállni attól az állásponttól, hogy ha Isigaminak köze van az ügyhöz, semmi esetre sem lehetett előre megtervezett a gyilkosság.

– Ha ő tervezte volna, semmiképpen sem használta volna a mozit alibinek – magyarázta Jukava.

– Mert nyilvánvaló, hogy egy olyan vallomásnak nincs meggyőző ereje, amelyik úgy szól, hogy „moziban voltunk”, ahogy ti sem hiszitek el.

Elképzelhetetlen, hogy erre Isigami ne gondolt volna. És van egy ennél még nagyobb probléma. Isigaminak nem volt semmi oka Hanaoka Jaszukóval együttműködve meggyilkolni Togasit. Még ha a nő rendszeresen szenvedett is volna a miatt a férfi miatt, Isigami talált volna valami más megoldást.

Kizárt, hogy a gyilkosságot választotta volna, ha lett volna más választása is.

Isigami nem egy kegyetlen ember, vont le a következtetést Kuszanagi.

De Jukava csak higgadtan csóválta a fejét.

– Nem érzelmi kérdéstről van szó. Hanem arról, hogy nem ésszerű gyilkossággal megszabadulni a szenvedéseinktől. Lévén az emberölés következtében más, újabb szenvedésekben lesz részünk. Isigami pedig ilyen esztelen dolgot nem tesz. És ez fordítva is igaz, vagyis ha épp úgy logikus, bármilyen kegyetlenséget képes véghezvinni.

Kuszanagi ezek után már csak azt akarta tudni, hogy akkor Jukava elképzelése szerint Isigami milyen formában vett részt az ügyben. Erre a kérdésre a következő választ kapta: – Ha van is köze a dologhoz, magához a gyilkossághoz nem lehetett, az adott helyzetben, ez egészen biztos. Tehát abban az időpontban, amikor ő tudomást szerzett a szituációról, a gyilkosság már megtörtént. Mit tehetett ő ezek után? Ha el lehetett volna titkolni, megtette volna. Amennyiben ez nem volt lehetséges, mindent elkövetett volna, hogy minél előbb megszabaduljanak a vizsgálódó nyomozók szorongatásától. Hanaoka Jaszukóéknak utasításokat adott volna. Például olyasmiket, hogy hogyan válaszoljanak a nyomozók kérdéseire, vagy milyen időpontban melyik bizonyítékot adják elő.

Összefoglalva, minden eddigi vallomás, amit Hanaoka Jaszuko vagy Miszato tett, nem saját akaratuknak és döntéseiknek, hanem Isigami háttértevékenységének köszönhető. Ez volt Jukava elképzelése.

De a fizikus, miután ezt így kijelentette, még halkán hozzátette:

– Persze, mindez nem több, mint az én különbejáratú elméletem. Azzal az előfeltétellel alkottam meg, hogy Isigami érintett, és így annak is megvan az esélye, hogy maga az előfeltétel is hamis. Vagyis én a magam részéről azt kívánom, hogy hamis legyen, és kiderüljön, hogy csak én bonyolítottam így túl a dolgokat. Szívem mélyéből kívánom.

Míg beszélt, rá nem jellemző módon fájdalom és bánat tükröződött az arcán. Találkozott egy régi baráttal, és most újra elveszíti... Talán úgy is lehetett volna mondani, hogy rettegett ettől.

Miért kezdett Jukava Isigamira gyanakodni? Ezt valahogy nem akaródzott Kuszanaginak elárulnia. Úgy tűnt, az a felismerés vezette

rá, hogy tetszik neki Jaszuko, de hogy erre miből jött rá, arról nem volt hajlandó beszélni.

Ám Kuszanagi bízott Jukava megfigyelőképességében és logikájában.

Annyira, hogy lehetetlennek tartotta, hogy tévedhet, ha már egyszer előállt egy ilyen elmélettel. Így viszont a Marianban megtudott információk közül egyből szemet szúrtak neki, amik mindezeket alátámasztották.

A március tizedikén éjjelre vonatkozó alibijét miért nem említette neki Jaszuko? Amennyiben ő a tettes, és ezt arra az esetre tartogatta volna, ha a rendőrök gyanúba fogják, azonnal el akarta volna mondani. Vajon nem Isigami utasítása akadályozta meg ebben? Az utasítás nagy vonalakban valahogy úgy hangozhatott: „csakis a lehető legszükségesebbekről beszélni”.

Kuszanaginak eszébe jutott valami, amit Jukava említett mintegy mellékesen, amikor még nem érdeklődött annyira az ügy iránt, mint most.

Amikor elmesélte neki, hogy Hanaoka Jaszuko a programfüzet lapjai közül vette elő a mozijegy maradékát, Jukava azt mondta: „Egy átlagos ember nem gondolja ki, hova tegye a jegyet, amit az alibi gyártásához előkészített.

Ha a nyomozók jövetelére számítva készítette a programfüzetbe, akkor igen komoly ellenfél.”

Épp elmúlt hat óra, és Jaszuko már készült levenni a kötényt, amikor belépett egy vevő. Már reflexszerűen fel is öltötte a szokásos mosolyt, de még mielőtt kimondhatta volna, hogy „jó estét” meglátta az illető arcát, amitől zavarba jött. Ismerte ezt az arcot. Bár épp csak alig. Annyit tudott róla csupán, hogy Isigami régi barátja.

– Emlékszik rám? – kérdezte a férfi. – Egyszer elhozott ide Isigami engem.

– Ó, igen, emlékszem – varázsolta mégiscsak vissza a nő a mosolyát.

– Épp itt jártam a közelben, és eszembe jutott az önök bentója. A múltkori nagyon finom volt.

– Ennek igazán örülök.

– Most... Igen, egy mai ajánlatot kérek. Isigami állítólag mindig ezt veszi, de legutóbb már nem volt belőle. Most van?

– Igen.

Jaszuko továbbította a konyhára a rendelést, majd végre levette a kötényt.

– Nocsak! Már el is megy?

– Igen. Hatig dolgozom.

– Valóban? Most hazamegy?

– Igen.

– Akkor nem bánja, ha egy darabon önnel tartok? Szeretnék beszélni önnel valamiről.

– Velem?

– Igen. Vagy úgy is fogalmazhatnék, hogy a véleményére vagyok kíváncsi. Isigamival kapcsolatban – a férfi jelentőségteljes mosolyt villantott rá.

Jaszuko valamilyen érthetetlen okból félni kezdett.

– De hát, én szinte semmit sem tudok Isigami úrról!

– Nem rabolom sokáig az idejét. Elég, ha útközben válaszol – mondta a férfi szelíden, de ellentmondást nem tűrően.

– Jól van, legyen – egyezett bele Jaszuko kényszeredetten.

A férfi Jukavaként mutatkozott be neki. Elmondta, hogy jelenleg tanársegéd azon az egyetemen, ahol Isigami is végzett. Együtt megvárták, amíg elkészül a vacsoracsomagja, majd maguk mögött hagyták az üzletet.

Jaszuko szokás szerint biciklivel volt. Maga mellett akarta tolni, de Jukava átvette tőle, hogy majd ő.

– Soha nem beszélgetett még Isigamival? – kérdezte Jukava.

– Soha. Csak köszönünk egymásnak, amikor bejön hozzánk, az üzletbe.

A férfi némi motyogással nyugtázta ezt, majd elhallgatott.

– És... mivel kapcsolatban kíváncsi a véleményemre? – kérdezett rá Jaszuko, mert hiába próbálta, nem bírta türelemmel.

Csakhogy Jukava még jó darabig nem mondott semmit. Akkor szólalt csak meg, amikor a nőt már teljesen elborította a bizonytalanság érzése.

– Ő egy nagyon egyenes ember.

– Hogy? – kérdezett vissza meglepetten Jaszuko.

– Egyenes, ahogy mondom. Isigami mint ember. A válaszok, amikre vár, mindig egyszerűek. Soha nem akar több dolgot egyszerre. És olyan módszert választ a célja eléréséhez, ami szintén egyszerű. Ezért nem tévelyedik el. Nem inog meg apró-cseprő dolgok miatt. De ez azt is jelenti, hogy nem boldogul túl ügyesen az életben. Vagy mindent megkap, vagy semmit sem. Folyton ezzel a tudattal kell élnie.

– Ööö, Jukava úr...

– Elnézést. Ebből biztosan nem értett egy kukkot sem – vigyorodott el a férfi. – Akkor találkozott először vele, amikor odaköltözött a jelenlegi lakásába?

– Igen, átmentem hozzá bemutatkozni.

– És akkor említette neki azt is, hogy ebben a bentőüzletben dolgozik, igaz?

– Igen.

– És ő azóta jár a Benten-teibe, ugye?

– Hát... lehet, hogy így van.

– Akkoriban, a vele folytatott rövid beszélgetések során, nem történt valami emlékezetes? Bármilyen számíthat, ami eszébe jut.

Jaszuko megszeppent. Nem számított ilyen kérdésekre.

– Miért kérdez tőlem ilyet?

– Mert – Jukava menet közben rászzegezte a tekintetét – ő a barátom.

Nagyon jó barátom, ezért meg akarom tudni, mi történt.

– De a mi beszélgetéseinkben igazán nem volt semmi...

– Valami, ami az ő számára fontos kellett hogy legyen – mondta Jukava.

– Valami nagyon fontos dolog. Ezt maga is pontosan tudja.

Az elszánt tekintet láttán Jaszuko érezte, hogy végigfut a hátán a hideg.

Rájött, hogy ez az ember tisztában van vele, Isigami mit érez iránta. És most meg akarja tudni, hogy mi lehetett ennek a kiváltó oka.

Ő viszont ezen még egyetlenegyszer sem gondolkozott el, eszmélt rá.

Pedig mindenkinél jobban tisztában volt vele, ahhoz nem elég szép, hogy valaki első látásra beleszeressen.

Megrázta a fejét.

– Nem jut eszembe semmi. Én tényleg, nem is nagyon beszéltem még vele.

– Valóban? Lehet, hogy ez már csak így működik. – Jukava némileg szelídebb hangnemre váltott. – Ön mit gondol róla?

– Hogy?

– Gondolom, észrevette, hogyan érez ön iránt. Ezzel kapcsolatban ön hogy vélekedik?

A váratlan kérdés zavarba hozta Jaszukót. És nem volt olyan a beszélgetés, hogy egy viccel elűthette volna a dolgot.

– Én semmi különöset nem... Jó ember. És nagyon okos.

– Okos és jó ember, tehát ezeket tudja róla – torpant meg hirtelen Jukava.

– Hát, ezt... ezt csak úgy gondolom róla.

– Értem. Elnézést kérek, hogy raboltam az idejét. – Jukava odanyújtotta a bicikli kormányát. – Üdvözlöm Isigamit!

– Jaj, de hát nem is biztos, hogy találkozom vele...

Ám Jukava csak mosolyogva bólintott, és sietve sarkon fordult. A háta olyan megfélemlítő erővel hatott Jaszukóra, amit nem tudott szavakba önteni,

14

Kedvetlen arcok tömege, amerre csak nézett. Néhányan már a kedvetlenségen is túljutottak, egyenesen az unott kínlódás jeleit mutatták.

Akik pedig azon is túl voltak, csak lemondóan néztek valahova maguk elé, mintha minden mindegy lenne. Morioka is közéjük tartozott, a vizsga kezdete óta még a feladatlapot megnézni sem volt hajlandó, csak támasztotta az állát az asztalra könyökölve, és bámult kifelé az ablakon.

Szép, tiszta idő volt, hibátlan kék ég feszült a város fölé, ameddig a szem ellátott. Ha nem rabolnák az idejét ilyen hülyeséggel, most mehetne a motorjával, amerre csak lát, valószínűleg ilyesmin bosszankodhatott magában.

Az iskolában már elkezdődött a tavaszi szünet, ám a diákok egy részére még várt egy nyomasztó megmérettetés. Túl sokan voltak, akik az év végi vizsga utáni pótvizsgán sem érték el a minimumot, ezért az iskola– vezetés nagy sietve pótórákat iktatott be. Azokból az osztályokból, ahol Isigami tanított, kereken harminc diáknak kellett részt vennie ezeken. Ez abnormálisán magas szám volt a többi tantárgyhoz képest. A pótórák után pedig még egyszer vizsgázniuk kellett – hát ez a pót-pótvizsga volt aznap.

A feladatok összeállításakor az igazgatóhelyettes külön Isigami lelkére kötötte, vigyázzon, nehogy túl bonyolultra sikerüljön ez az utolsó lehetőség.

– Nem szívesen fejezem így ki magam, de ha őszinte akarok lenni, ez pusztán formáság. Annyi az egész, hogy nem engedhetjük át őket minimum alatti pontszámmal. És biztos magának sincs már kedve ilyesmire pazarolni tovább az idejét. Egyébként is, úgy hírlík, a maga feladatai túl nehezek.

Szóval tegyen róla, hogy a pót-pótvizsgán szépen átcsússzon mindenki!

Isigami nem tartotta nehéznek a feladatokat, amiket készített. Sőt inkább egyszerűnek mondta volna, ha őt kérdezik. Nem rugaszkodtak el az órai anyagtól, és ha valaki legalább az alapokkal tisztában volt, gond nélkül megoldhatta őket. Csupán át voltak

csomagolva egy kicsit. Méghozzá egy árnyalatnyira eltérően attól, ahogy a tankönyvekben és a feladatgyűjteményekben előforduló kérdések szoktak. És ez megzavarta a diákokat, akik legtöbbször csak a megoldás menetét jegyezték meg.

Most viszont követte az igazgatóhelyettes utasítását, és egy iskolai feladatgyűjteményből kiírta a leg– tipikusabbakat. Ha valaki gyakorolt, meg tudta őket oldani.

Morioka hatalmasat ásított, és az ajtó fölötti órára pillantott. Isigami őt nézte, így találkozott a tekintetük.

Azt várta, a fiú majd zavarba jön, ehelyett azonban csak egy nagy grimasz kíséretében X alakban keresztbe tette a kezét. Nyilván azt akarta vele mondani, hogy nagyon nem megy neki.

Isigami erre cinkosan rámosolygott. Morioka először kissé meglepődött, aztán visszamosolygott a tanárra, és újra kibámult az ablakon.

„Mondja már meg, hogy mi haszna van az integrálásnak és a deriválásnak?” – jutott eszébe Isigaminak a kérdés, amit a múltkor tett fel neki Morioka. Ő akkor a motorversenyek példáján magyarázta el a dolgot, de kétséges volt, hogy a fiú így megértette volna.

Egyébként Isigaminak nem volt ellenérzése Morioka hozzáállásával szemben, sem azzal, hogy megkérdezte ezt. Természetes, hogy az emberben felmerül, miért kell ilyesmit tanulnia. És amint sikerül ezt megválaszolnia, megszületik a szándék, hogy elmélyedjen a tudományokban. Aztán pedig ez vezethet el az úthoz, amelyen keresztül megérthetjük a matematika valódi mibenlétét.

Csakhogy túl sok az olyan tanár, akinek esze ágában sincs megválaszolni a diákok pofonegyszerű kérdéseit. Vagyis valószínűleg inkább képtelenek rá, vélte Isigami. A szó valódi értelmében véve nem értik a matematikát, és a céljuk mindössze annyi, hogy egy meghatározott tanterv szerint tanítsanak, és megadhassanak a diákoknak egy adott pontszámot, így persze csak a terhükre van, ha a fejükhöz vágnak egy Moriokáéhoz hasonló kérdést.

Mi a fenét csinál ő itt, gondolta Isigami. Egy olyan vizsgát írat, aminek vajmi kevés köze van a matematika lényegéhez, és csakis a

pontszerzés a célja. Se a kijavításának, sem pedig utána az eredmény eldöntésének nincs az égvilágon semmi értelme. Ez itt nem matematika. És nyilván nem is oktatás.

Isigami felállt. Vett egy mély lélegzetet.

– A feladatmegoldásból ennyi elég – nézett körbe a teremben, majd folytatta. – A maradék időben írjátok le a válaszlap hátuljára, amit most gondoltok!

Az arcokon zavarodottság látszott. A terem felmo– rajlott.

– Hogyhogy mit gondolunk? – mormogta valaki.

– Hogy mit éreztek a matematikával kapcsolatban. Amennyiben köze van a matematikához, bármiről írhattok – aztán azt is hozzátette: – Le fogom pontozni a tartalmát.

A diákok abban a pillanatban láthatóan felvillanyozódtak.

– Pont jár érte? Mennyi? – kérdezte egy fiú.

– Attól függ, mennyire jó. Ha a feladatok nem mentek, húzzatok bele ebbe! – mondta Isigami, és visszaült a székére.

Mindenki megfordította a papírt. Volt, aki azonnal el is kezdett írni.

Közjük tartozott Morioka is.

Így majd mindenkit át tudok engedni, gondolta Isigami. Üres lapra, ha akarna, se tudna pontot adni, de ha írnak legalább valamit, azt már lepontozhatja ízlése szerint. Lehet, hogy az igazgatóhelyettesnek lesz hozzá egy-két szava, mindenesetre megfelel a célkitűzésnek, hogy ne legyen bukás.

Megszólalt a csengő, a vizsgának vége lett. Páran még kértek egy kis időt, ezért Isigami adott nekik öt percet.

Összeszedte a válaszlapokat, majd kiment a teremből. Amint becsukta maga mögött az ajtót, hallani lehetett, hogy a diákok hangosan nyüzsögni kezdenek.

– Megmenekültünk! – kiáltott fel valaki.

A tanáriba visszaérve az egyik titkár várta.

– Tanár úr, vendége van.

– Vendégem? Nekem?

A titkár közelebb lépett, és a fülébe súgta:

– Egy nyomozó.

– Aha...

– Mi legyen? – nézett rá kíváncsiskodva a titkár.

- Hogyhogy mi, hát rám vár, nem?
- Igen, de el is küldhetem valami indokkal.
- Isigami mosolyra húzta a száját.
- Arra semmi szükség. Melyik teremben van?
- A fogadószobában ültettem le.
- Akkor máris megyek.

Betette a válaszlapokat a táskájába, az egészet a hóna alá csapta, és kiment a tanáriból. Kijavítani majd otthon fogja őket.

A titkár vele akart jönni, de Isigami közölte, hogy köszöni, egyedül is megoldja. Egyértelmű volt, mire utazott: meg akarta tudni, milyen ügyben jött ide a nyomozó. Nyilván azért mondta azt is, hogy szívesen elküldi, mert azt remélte, úgy könnyebben kised majd belőle valami információt.

A fogadószobában pontosan az az illető várakozott rá egyedül üldögélve, akire számított. Az a Kuszanagi nevű nyomozó.

– Elnézést, hogy még az iskolában sem hagyom nyugton – állt fel Kuszanagi, és fejet hajtott.

– Honnan jött rá, hogy itt vagyok? Hiszen már tavaszi szünet van.

– Igazából először a lakásán kerestem, de nem volt otthon, ezért idetelefonáltam. Erre mondták, hogy pótvizsgáztat. Hát, nehéz dolguk van a tanároknak.

– Nem annyira, mint a diákoknak. Különben pedig ma nem pótvizsga, hanem pót-pótvizsga volt.

– Hű, tényleg? Hát, ha maga csinálja a feladatokat, biztos nem könnyűek.

– Miért? – kérdezte Isigami a rendőr arcát fürkésztve.

– Hát, csak úgy gondolom.

– Nem nehezek. Mindössze kihasználom az előítéletek okozta vakfoltokat.

– Vakfoltokat?

– Például geometriai feladatnak állítok be valamit, ami igazából függvény – ült le Isigami a nyomozóval szemben. – Na, de ez most senkit sem érdekel. Miért is fáradt ma ide?

– Nem olyan fontos – mondta Kuszanagi, de ő is leült, és elővette a noteszét –, csak szerettem volna még egyszer, valamivel részletesebben beszélgetni arról az estéről.

- Melyikről?
- Március tizedikéről – mondta Kuszanagi. – Gondolom, tudja, hogy akkor történt az a bizonyos gyilkosság.
- Az Arakava-folyónál talált holttest esete?
- Nem az Arakavánál, a régi Edo-folyónál – javította ki azonnal Kuszanagi. – A múltkor Hanaoka asszonyról kérdeztem, és hogy nem történt-e aznap bármi szokatlan.
- Emlékszem. Én pedig azt válaszoltam, hogy tudomásom szerint semmi.
- Így volt, ahogy mondja, de most szeretném, ha megpróbálna még egy kicsit alaposabban visszaemlékezni.
- Ezt hogy értsem? Ha egyszer nincs az egészhez semmi közöm, minek kéne eszembe jutnia? – varázsolt mosolyt a szájára Isigami.
- Az is előfordulhat, hogy ön szinte észre sem vett valamit, aminek valójában nagyon is nagy jelentősége volt. Sokat segítené, ha a lehető legrészletesebben elmesélné, mi történt aznap este. Nem kell azzal foglalkoznia, minek lehetett volna köze a gyilkossághoz.
- Aha... Értem – Isigami végigsimított a nyakán.
- Már elég régen történt, így, gondolom, nem lesz könnyű. Mindenesetre reméltem, hogy felfrissíthetem a memóriáját, ha elkérem és megmutatom önnek ezeket.
- Kuszanagi elővette Isigami jelenléti ívét, az osztályai órarendjét és az iskolai naptárat. Biztosan a titkártól hozta el.
- Gondoltam, ezekkel egy kicsit könnyebb lesz visszaemlékeznie... – villantott fel egy műmosolyt a nyomozó.
- Amikor Isigami meglátta őket, azonnal rájött, hogy mit akar a rendőr.
- Nem mondta ki nyíltan, de úgy látszott, már nem Hanaoka Jaszuko, hanem az ő alibije érdekelte. A konkrét okról, ami miatt a rendőrség céltáblájává vált, elképzelése sem volt, mégis nyugtalanította valami. Mégpedig Jukava Manabu ténykedése.
- Mindenesetre, ha a nyomozó célja az volt, hogy utánajárjon az alibijének, meg kell tennie a megfelelő óvintézkedéseket. Felegyenesedett ültében, és kihúzta magát.

– Aznap este a dzsúdóklub után mentem haza, így szerintem hétre otthon voltam. Ezt korábban is elmondtam.

– Úgy van. És azután már végig a lakásában tartózkodott?

– Gondolom. Hol máshol lettem volna...

Szándékosan fogalmazott homályosan. Kíváncsi volt, hogyan reagál Kuszanagi.

– Nem jött véletlenül valaki? Vagy nem telefonált?

A kérdésre Isigami félrebillentette a fejét.

– Hova? Úgy érti, Hanaoka asszony lakásába?

– Nem, nem oda, hanem az önébe.

– Hozzám?

– Megértem, ha furcsállja, hogy mi köze ennek a gyilkossághoz. Nem önről van szó, csupán szeretnénk minél világosabban látni, mi történt aznap este Hanaoka Jaszuko környezetében.

Eléggé nyögvenyelős kifogás, gondolta Isigami. Nyilván a nyomozó sem csodálkozik, ha ő ezután átlát a szitán.

– Aznap este senkivel sem találkoztam. Telefonálni... sem telefonált senki szerintem. Szinte amúgy sem hív soha senki.

– Tényleg?

– Bocsásson meg, hogy hiába fáradt ide, egyetlen hasznos információval sem tudok szolgálni.

– Hagyjuk a formásokat. Ellenben... – emelte fel Kuszanagi a jelenléti ívet – eszerint ön tizenegyedikén délelőtt nem tartotta meg az óráit. Csak délutánra jött be az iskolába. Történt akkor valami?

– Aznap? Semmi különös. Nem éreztem jól magam, ezért szabadságot vettem ki. A harmadik trimeszter órái lényegében befejeződtek, gondoltam, nem okozok vele nagy gondot.

– Elment az orvoshoz?

– Nem, annyira nem volt komoly. Ezért be is jöttem délután.

– Az imént hallottam a titkár úrtól, hogy ön szinte soha nem hiányzik.

Viszont átlagosan havonta egyszer kivesz magának egy délelőttöt.

– Tény, hogy ilyen formában használom fel a szabadnapjaimat.

– Ön matematikai kutatásokat végez, amellyel nemritkán átvirrasztja az éjszakát. Ilyenkor ki szokta kérni a másnap délelőttöt,

legalábbis a titkár úr állítása szerint.

– Emlékszem, mindezt én magyaráztam el neki egyszer.

– És úgy tudom, ez nagyjából havi egy alkalommal fordul elő – nézte meg a rendőr újból a jelenléti ívet. – A tizenegyedik előtti napon, azaz tizedikén szintén nem tartott órát délelőtt. Lévén, hogy a titkár úr ezt már megszokta öntől, nem is törődött vele, ám igencsak meglepődött, amikor a rá következő napon meghallotta, hogy ismét szünetel. Azt mondja, még soha nem fordult elő, hogy ez kétszer egymás után megtörténjen.

– Nem? Lehet, hogy nem – Isigami a homlokára tette a kezét. Erre most nagyon óvatosan kellett válaszolnia. – Nem volt különösebb oka. Ahogy mondja, a tizedikére virradó éjjel nem aludtam, ezért aznap megkértem, hogy csak délután kelljen bejönnöm. Ám estére lett egy kis lázam, így másnap délelőtt is pihennem kellett.

– És délután máris újra dolgozott?

– Igen – bólintott Isigami.

– Aha – Kuszanagi szemében egyértelmű gyanakvás tükröződött.

– Valami probléma van ezzel?

– Nem, csak arra gondoltam, hogy ha délutánra már be tudott jönni, akkor hiába érezte magát rosszul, annyira mégsem lehetett komoly. Viszont normális esetben ilyenkor az ember bemegy dolgozni, még ha egy kicsit nehezebbre is esik, ezért nem nagyon értem. Főleg, hogy az előző nap délelőttjén is hiányzott...

Kuszanagi tehát immár nyíltan kimondta, hogy gyanúsak tartja. Nyilván elhatározta, hogy nem érdeklí, ha többé-kevésbé meg is bántja vele.

De hát ki ülne fel egy ilyen provokációnak? Isigami csak azért is tovább mosolygott.

– Most, hogy mondja, én is így látom, de akkor olyan rosszul voltam, hogy fel sem bírtam kelni. Viszont még dél sem volt, mire furcsamód jobban lettem, így bejöttem, bár eléggé nehezemre esett. Természetesen ebben az is közrejátszhatott, hogy, mint említette, előző nap is szünetet vettem ki.

Míg Isigami beszélt, Kuszanagi figyelni kezdte a szemét. Éles és makacs tekintettel nézett rá, mint akinek meggyőződése, hogy

amikor a gyanúsított hazudik, a tétovázás meglátszik a szemén.

– Értem. Tehát, nyilván arról van szó, hogy nem hiába dzsúdózik: a mozgás annyira karban tartja, hogy holmi kis betegséget fél nap alatt kihever. A titkár úr is említette, hogy eddig még hallani sem hallott arról, hogy ön megbetegedett volna.

– Jaj, dehogyisnem! Megfázni még én is szoktam.

– És ez éppen aznap esett meg, ugye?

– Mit ért azalatt, hogy éppen? Számomra annak a napnak semmi jelentősége.

– Ja, tényleg – mondta Kuszanagi, majd becsukta a noteszét, és felállt. – Elnézést, hogy lekötöttem, amikor ilyen elfoglalt.

– Én kérek elnézést, hogy nem segíthettem.

– Dehogynem, higgye el, ez elég volt.

Együtt mentek ki a fogadószobából. Isigami úgy döntött, hogy lekíséri a nyomozót a bejáratig.

– Jukavával találkozott azóta? – kérdezte Kuszanagi menet közben.

– Nem, utána már egyszer sem – felelte Isigami. – És ön? Néha találkoznak, igaz?

– Hát, nekem is sok a dolgom, így mostanában nem. Mit szól hozzá, nem jövünk össze hármásban legközelebb? Jukavától tudom, hogy maga is elég jó ivó – mosolygott Kuszanagi, kezével a poháremelést utánozva.

– Benne vagyok, de nem lenne jobb inkább azután, hogy megoldódott az ügy?

– De, bár az sem járja, hogy az ember egyáltalán ne tartson pihenőt.

Majd felhívom valamikor.

– Tényleg? Alig várom.

– Megígérem – lépett ki Kuszanagi a főbejáraton.

Isigami visszament a folyosóra, és az ablakon át nézett a távolodó nyomozó után. Kuszanagi már a mobilján beszélt. Az arcát nem lehetett látni.

Isigami azon gondolkozott, mit jelenthet, hogy a rendőr eljött rákérdezni az alibijére. Ha már gyanúba fogta, annak kellett hogy legyen valami alapja.

De mi? Amikor korábban találkozott vele, nem tűnt úgy, mint akinek ilyesféle gondolatok járnának a fejében.

Viszont a mai kérdései alapján Kuszanagi még nem jött rá az ügy valódi mibenlétére. Sőt, mintha igencsak távol tapogatózott volna az igazságtól.

Biztosan úgy érezte, most talált valamit azzal, hogy neki nincs rendben az alibije. De ezzel nincs is semmi baj, gondolta. Mindez szintén része volt a számításainak.

A gond az, hogy...

Jukava Manabu arca villant fel előtte. Ő vajon hol tart a szaglászásban?

És mennyire akarja egyáltalán felderíteni ezt az ügyet?

A minap eléggé furcsa dolgot mesélt neki Jaszuko a telefonban. Jukava azt kérdezte tőle, mit gondol róla. Ráadásul, úgy tűnik, azt is tudta, hogy tetszik neki a nő.

Ha felidézte a fukavával folytatott beszélgetéseit, egyáltalán nem rémlett, hogy bármi olyan figyelmetlenséget elkövetett volna, amiből a fizikus kitalálhatta volna az érzéseit. De akkor ennek ellenére miért jött rá mégis?

Isigami megfordult, és elindult a tanári felé. Közben a folyosón találkozott a titkárral.

– Ó, és a nyomozó úr?

– Végzett, és az imént el is ment.

– Maga még nem megy haza?

– Nem, még eszembe jutott valami elintéznivaló.

Hátrahagyva a titkárt, aki szemmel láthatóan nagyon szerette volna tudni, miket kérdezett a rendőr, gyors léptekkel visszament a tanáriba.

Leült az asztalához, és benézett alá. Kivett onnan néhány mappát, amiket ott tartott. A tartalmuknak semmi köze nem volt az óráihoz. Egy rendkívül nehéz matematikai problémával kapcsolatos, évek óta tartó munkájának a részeredményei voltak.

Begyömöszölte őket a táskájába, és elhagyta a tanári szobát.

– Már a múltkor is megmondtam. Megfigyelni any– nyit tesz, mint gondolkozni, amíg rá nem jön az ember valamire. Nem úgy van ám, hogy megcsináljuk a kísérletet és hurrá, az lett az eredmény, amire

számítottunk, mert az még csak egy élménybeszámoló lenne. Különbösen sem ment minden úgy, ahogy vártad. Azt szeretném, ha magadtól jönnél rá valamire a kísérletből. Mindenesetre használd egy kicsit az eszed, amikor írsz!

Tőle szokatlan módon Jukava ideges volt. Visszaadta az elszontyolodott diáknak a dolgozatát, és megcsóválta a fejét. A diák fejet hajtott, és kiment a szobából.

– Hát veled is előfordul, hogy dühbe gurulsz? – kérdezte tőle Kuzsanagi.

– Nem vagyok mérges. Túlságosan is félvállról veszi a dolgát, azt róttam fel neki – mondta Jukava, aztán felállt, és hozzálátott az instantkávé-készítésnek. – Na, és megtudtál valamit azóta?

– Utánanéztem Isigami alibijének. Vagyis találkoztam vele, és megkérdeztem tőle.

– Frontális támadás? – Jukava, kezében a méretes bögrével, hátat fordított a mosogatónak. – És hogy reagált?

– Azt mondja, aznap este végig otthon volt.

Jukava fintorogva rázta a fejét.

– Azt kérdeztem, hogy reagált. Nem azt, hogy mit válaszolt.

– A reakciója... Nem tűnt különösebben tétovának. Biztos fel is készült valamennyire lelkileg, miután hallotta, hogy egy nyomozó keresi.

– Amikor megkérdezted az alibijét, értetlenkedett?

– Nem, meg sem kérdezte, miért. Bár nem közvetlenül kérdeztem rá.

– Ő pedig nem akárcsi. Talán számított is rá, hogy kérdezni fogjátok erről – mondta Jukava mintegy saját magának, és ivott egy korty kávé. – Szóval állítólag egész este otthon volt?

– Igen. És a tetejébe még láza is volt, amiért másnap délelőtt nem ment be tanítani.

Kuzsanagi letette az asztalra az iskolatitkárságon kapott jelenléti ívet.

Jukava közelebb ment, és leült egy székre. Kezébe vette a papírt.

– Másnap délelőtt?

– A bűncselekmény elkövetése után biztosan egy csomó elintéznivalója akadt. Amiatt nem tudott bemenni dolgozni.

– És a nő a bentőzletben?

– Annak is utánanézttem... Tizenegyedikén Hanaoka Jaszuko szokás szerint bement a munkahelyére. De még mielőtt megkérded: igen, a lánya is ment iskolába. Még csak el sem késett.

Jukava visszatette a jelenléti ívet az asztalra, és karba fonta a kezét.

– De mi a csuda lehetett, amit el kellett neki intézni utána?

– Mondjuk eltüntetni a fegyvernek használt tárgyat.

– Mi tartana azon több mint tíz órát?

– Miért annyit?

– Hát, mert a gyilkosság tizedikén este történt, nem? Ha másnap délelőtt hiányzott, az azt jelenti, hogy még több mint tíz óra kellett neki az elintézendő dologra.

– De hát aludnia is kellett!

– Nincs ember, aki elaludna, mielőtt végzett volna egy büntett utómunkálataival. És ha amiatt véletlenül nem maradna ideje az alvásra, akkor sem venne ki szabadságot. Ha beleroskad is, de bemegy dolgozni.

– Biztosan volt valami oka, ami miatt muszáj volt hiányoznia.

– Igen, azon gondolkodom most... – vette kézbe Jukava a bögrét.

Kuszanagi felvette a papírt az asztalról, és gondosan összehajtogatta.

– Viszont mindenképp meg akartam tőled kérdezni ma valamit. Miért kezdél el Isigamira gyanakodni? Amíg ezt nem mondod el, nehéz dolgom van.

– Hát, én nem tudok kiigazodni rajtad! Meggyőződtem róla a saját erődből, hogy tetszik neki Hanaoka Jaszuko, így van? Akkor pedig semmi szükség már rá, hogy engem faggass a témában.

– Csakhogy ez nem ilyen egyszerű. Nem járathatom le magam valami spekulációval, nem mondhatom a főnökömnek, amikor jelentek neki, hogy csak úgy hasra ütve kinéztem magamnak Isigamit.

– Végignézted a Hanaoka Jaszuko környezetében lévőket, és fennakadt a rostán ez az Isigami nevű matematikatanár... Ennyi bőven elég lesz.

– Pontosan ezt jelentettem. És utánanéztem az ismeretségüknek. De sajnos egyelőre nem találtam bizonyítékát a kettejük között fennálló szoros kapcsolatnak.

Erre Jukava bögrével a kezében rázkódni kezdett a röhögéstől.

– Hát, ezt borítékolni lehetett.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Semmi mélyenszántót. Csak annyit, hogy nem valószínű, hogy bármi is lenne köztük. Teljes bizonyossággal kijelenthetem, akármennyit jársz is utána, nem fogsz találni semmit.

– Ne beszélj úgy, mintha téged nem érintene! A főnököm máris kezdi elveszíteni az érdeklődését Isigami iránt. Ha így megy tovább, én sem fogok tudni szabadon mozogni. Ezért akarom, hogy elmondd, miért terelődött rá a figyelmed. Na, hallod, ne csináld már! Miért nem mondd el?

Talán mert Kuszanagi szabályosan könyörgőre fogta, Jukava elkomolyodva letette a bögréjét.

– Mert semmi értelme, hogy elmondjam. És neked sem hozna semmi hasznot.

– Miért?

– Mert ami miatt felmerült bennem, hogy Isigami érintett lehet ebben az ügyben, az ugyanaz, amit te hajtogatsz itt már mióta. Egy apró kis dologból rájöttem, hogyan érez Hanaoka Jaszuko iránt. Emiatt kedvem támadt utánanézni a lehetőségnek, hogy köze van az ügghöz. Biztosan nem érted, miért gondoltam ezt, csupán az alapján, hogy állítólag tetszik neki a nő, de mindössze amolyan sugallat volt. Nemigen értheti meg más, csak aki kellőképpen ismeri őt. Te is gyakran jössz azzal, hogy a nyomozó megérzései így-úgy. Hát, fogjuk rá, hogy ez is valami olyasmi volt.

– Az általam ismert Jukavától nem várna az ember ilyen kijelentést.

Szóval sugallat.

– Néha velem is megeshet.

– Jó, akkor legalább azt áruld el, mi világított rá számodra az érzéseire!

– Nem, és kész – vágta rá azonnal Jukava.

– Ne már!

– Itt az önérzetéről van szó. Nem akarom kibeszélni.

Kuszanagi sóhajtott. Kopogás hallatszott, és egy diák lépett be az ajtón.

– Jaj – fordult hozzá Jukava –, ne haragudj, hogy ilyen váratlanul idehívtalak! Meg kell beszélnünk valamit a múltkori dolgozatoddal kapcsolatban.

– Mi lenne az? – dermedt mozdulatlaná a szemüveges fiatalember.

– Egészen jól sikerült. Csak egyvalamit akarok kérdezni. Te ezt a kontinuum fizika szemszögéből tárgyalad, de miért?

A diák zavartan pislogott.

– Hát mert kondenzált anyag vizsga volt...

Jukava elmosolyodott, majd megcsóválta a fejét.

– Annak a vizsgának a részecskefizika a lényege. Ezért örültem volna, ha onnan is közelítesz a témához. Attól, hogy a vizsga kontinuum fizikából volt, még nem szabad fölöslegesnek ítélni a többi elméletet. Akkor sosem lesz belőled jó tudós. Az előítélet a legfőbb ellenségünk. Mert láthatatlanná teszi a láthatót is.

– Megértettem – bólintott szófogadóan a diák.

– Ezt azért tanácsolom neked, mert te a jobbak között vagy. Végeztünk, elmehetsz!

A diák megköszönte, és kiment.

Kuszanagi Jukava arcát fürkészte.

– Mi van, valami ráragadt az arcomra? – kérdezte Jukava.

– Nem, csak arra gondoltam, hogy a tudósok mind ugyanarról beszélnek.

– Úgy mint?

– Isigamitól is ilyesmit hallottam...

Elmesélte Jukavának, mit mondott Isigami a vizsgafeladatokkal kapcsolatban.

– Hm... Kihaszználja az előítéletek okozta vakfoltokat? Jellemző – vigyorgott Jukava.

De a következő pillanatban megváltozott az arckifejezése. Hirtelen felállt a székről, megfogta a fejét, és elment az ablakig. Aztán csak nézett fölfelé, mintha az eget bámulná.

– Hahó, Jukava...

De a fizikus csak feltartotta a tenyerét Kuszanaginak, hogy ne zavarja a gondolkodásban. Ő pedig nem tehetett jobbat, csendben ült, és nézte a barátját.

– Lehetetlen! – mormogta Jukava. – Ezt nem tehettem...

– Mi baj? – Kuszanagi nem bírta megállni, hogy meg ne kérdezze.

– Mutasd azt a papírt! Isigami jelenléti ívét!

Jukava kérésére Kuszanagi gyorsan előkapta az összehajtogatott lapot a zsebéből. Jukava elvette, rámeredt, és felnyögött.

– Nem.,, csak nem...

– Na, Jukava, mi bajod? Mondd már el!

Jukava odatolta a jelenléti ívet Kuszanaginak.

– Ne haragudj, de most el kell menned!

– Ne már, csak nem fogsz így elküldeni – ellenkezett Kuszanagi. Ám amint meglátta Jukava arcát, több szó nem jött ki a száján.

Barátja arcát ugyanis szomorúság és fájdalom torzította el. Ilyennek eddig még soha az életben nem látta.

– Menj el, kérlek! Ne haragudj – ismételte meg Jukava. Szinte nyöszörgött.

Kuszanagi felemelkedett. Ezer kérdése lett volna. Viszont kénytelen volt belátni, most az egyetlen dolog, amit tehet, hogy eltűnik a barátja szeme elől.

15

Az óra reggel 7 óra 30 percet mutatott. Isigami táskájával a kezében elindult otthonról. Ebben a táskában volt mindaz, ami a legfontosabb volt számára a világon. A jelenlegi kutatása dossziéba téve, összefűzve. Egy bizonyos matematikai elmélet összefoglalása. Helyesebben fogalmazva ez valójában nem is a jelenlegi kutatása volt, hiszen mostanáig, egész pályafutása alatt kizárólag ezzel foglalkozott. Még a szakdolgozatának is ez volt a témája az egyetemen. És még nem volt készen.

Úgy saccolta, ennek az elméletnek a befejezéséhez még több mint húsz évre van szüksége. Ha rosszul jön ki a lépés, még több időbe is beletelik majd. Pont azért volt méltó arra, hogy egy matematikus rászánja az életét, mert ennyire nehéz volt. És Isigami arról is meg volt győződve, hogy rajta kívül más nem lenne képes kidolgozni.

Milyen csodálatos lenne, ha semmi mással nem kellene fájdítania a fejét, ha nem rabolnák az idejét a hétköznapi teendők, és teljes egészében belevethetné magát a feladat megoldásába! Isigami sokszor fantáziáit erről.

Minden alkalommal, amikor kétségei támadtak, hogy megéri-e egyáltalán befejeznie a kutatásait, csak még jobban sajnálta a másra fordított időt.

Bárhová is vezessen az útja, ezt a mappát nem fogja kiengedni a kezéből, gondolta. Minden percet ki kell használnia, hogy akár csak egy lépésnyit is előrehaladjon a munkában. Erre pedig bármikor adott volt a lehetőség, mert csak papír és ceruza kellett hozzá. Semmi másra nem is vágyott, amikor ezzel foglalkozhatott.

Gépiesen gyalogolt a szokásos úton. Átkelt a Sin Óhasin, majd továbbment a Szumida mentén. Jobboldalt sorakoztak a kék nejlonból készült házikók. Az ismerős hajléktalan férfi, aki hosszú ősz haját hátul copfba fogta, most épp egy lábosban főzött valamit egy rezsón. Ki tudja, mit. Nem messze tőle egy világos– barna korcs kutya volt kikötve. Az állat a gazdájának hátat fordítva üldögélt.

A Dobozos szokás szerint alumínium dobozokat taposott, közben jól hallhatóan motyogott magában valamit. Mellette már két teli

nejlonzsák hevert.

A Dobozostól nem messze volt egy pad. Senki nem ült rajta. Isigami épphogy csak rápillantott, aztán újra leszegte a fejét. Járása tempóján sem változtatott.

Érezte, hogy valaki közeledik szemből. Ilyen tájban a három kutyát sétáltató öregasszonnyal szokott találkozni, de mintha ezúttal nem ő lett volna. Felpillantott.

– Ó! – szaladt ki a száján, ahogy megtorpant.

Az illető nem állt meg. Vidáman mosolyogva közeledett felé. Akkor állt csak meg, amikor közvetlenül elé ért.

– Jó reggelt! – üdvözölte Jukava Manabu.

Isigami egy pillanatig azt sem tudta, mit válaszoljon. Megnyalta a száját, és megszólalt.

– Rám vártál?

– Persze – Jukavának le sem olvadt a mosoly az arcáról. – De nem egészen igaz, hogy vártam. A Kijoszu-hídtól sétáltam errefelé. Gondoltam, akkor majd összetalálkozom veled.

– Nagyon sürgős lehet a dolog.

– Sürgős? Ki tudja... Talán az – billentette oldalra a fejét Jukava.

– Most kéne beszélünk? – nézett Isigami az órájára. – Nincs túl sok időm.

– Elég tíz-tizenöt perc.

– Menet közben is lehet?

– Felőlem – mondta Jukava, és körülnézett –, de egy kicsit szeretnék itt beszélgetni. Két-három perc is elég. Ülünk le oda! – mondta, és meg se várva Isigami válaszát, elindult az üres pad felé.

Isigami sóhajtott, és követte.

– Sétáltunk mi már egyszer itt együtt – mondta Jukava.

– Igen, tényleg!

– Akkor mondtad a hajléktalanok láttán, hogy óraműpontossággal élnek.

Emlékszel?

– Emlékszem, persze. Az ember már csak ilyen, amint megszabadul az óra béklyójától... Ezt felelted rá te.

Jukava elégedetten bólintott.

– Velem vagy veled nem történhetne meg, hogy megszabadulunk az óra béklyójától. Mindketten a társadalom nevű óra fogaskerekeivé süllyedtünk.

Fogaskerekek nélkül az óra megbolondul. Akármennyire is szeretne az ember egyedül forogni kedvére, a környezete nem hagyja. Bár ezáltal némi biztonsághoz is jutunk, tény, hogy ugyanezért nem vagyunk szabadok. A hajléktalanok között állítólag sokan vannak, akik nem is akarnak visszatérni a korábbi életükhöz.

– Ha ilyen fecsegésre pazarolod az időt, hipp-hopp, elrepül az a két-három perc! – Isigami az órájára nézett. – Tessék, már el is telt egy perc!

– Csak azt akartam mondani, hogy nincs a világon fölösleges fogaskerék, és csakis a fogaskerék maga dönthet arról, mire való – nézett Jukava merően Isigami arcába. – Otthagyd az iskolát?

Isigaminak a döbbenettől tágra nyíltak a szemei.

– Ezt meg honnan...?

– Semmi, csak valahogy ez volt az érzésem. Arra gondoltam, te sem gondolhatod komolyan, hogy rád a matektanár nevű fogaskerék szerepét osztották – Jukava felemelkedett a pádról. – Megyünk?

Egymás mellett indultak tovább a töltésen a Szumida partján. Isigami várta, hogy barátja újból belekezdjen a beszélgetésbe.

– Hallom, Kuszanagi elment hozzád. Ellenőrizni az alibidet.

– Igen. A múlt héten vagy mikor.

– Gyanakszik rád.

– Úgy tűnik. Bár gőzöm sincs, honnan vette az ötletet.

Erre egy apró mosoly jelent meg Jukava szája sarkában.

– Igazából maga sem tudja, hányadán áll. Csak azért kezdett érdeklődni utánad, mert látta, hogy engem foglalkoztatsz. Félek, hogy nem célszerű ilyesmit kiszivároztatni, de a rendőrségnek lényegében semmi alapja nincsen téged gyanúsítani.

Isigami megállt.

– Miért mondod el mindezt nekem?

Jukava is megállt, és Isigami felé fordult.

– Mert a barátom vagy. Mi másért?

– Azt hitted, egy barátnak ezt el kell mondani? Miért? Nekem semmi közöm nincs ahhoz a gyilkossághoz. Édes mindegy, hogy a

rendőrség gyanúsít-e vagy sem.

Észrevette, hogy Jukava hosszan és mélyet sóhajt. A fejét is csóválta hozzá egy kicsit. Arcán valami szomorúságféle bujkált, ettől Isigami kezdte elveszíteni a nyugalmát.

– Az alibi nem számít – szólta Jukava halkán.

– Mi?

– Kuszanagiék az köti le, hogy megcáfolják a gyanúsítottak alibijét.

Azt hiszik, elég Hanaoka Jaszuko alibijének leggyengébb pontját kikezdeniük, és azzal majd eljuthatnak egyszer az igazsághoz, ha ő a tettes.

Ha pedig te vagy a bűntársa, csupán utána kell nézniük a tiédnek, hogy lerombolhassák a védelmi vonalaitokat.

– Abszolút nem értem, miért jössz nekem ezzel – mondta Isigami.

– Egy nyomozónak ez a dolga. Ahogy pedig te is mondtad, ez abban az esetben működik, ha ő a tettes.

Erre Jukava arcára megint kiült egy halvány mosoly.

– Hallottam egy jó kis sztorit Kuszanagitól. Arról, hogyan csinálod a vizsgafeladatokat. Azt mondta, kihasználod az előítéletek okozta vakfoltokat. Geometriai feladatnak állítasz be valamit, ami igazából függvény. Nem is rossz ötlet! Azokkal a diákokkal szemben biztos hatásos, akik nem értik a matematika lényegét, és hozzá vannak szokva, hogy a tankönyv alapján oldják meg a feladatokat. Mivel elsősre geometriai feladatnak tűnik, ezerrel próbálják abból az irányból megközelíteni. De hiába. Csak az idejük megy el vele. Nevezhetjük szívatásnak is, de arra jó, hogy felmérje a tényleges tudást.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Kuszanagiék – komolyodott el Jukava – mostani fő feladatuknak az alibi cáfolatát tekintik. Ez végül is természetes, mivel a leggyanúsabb gyanúsítottjuk kitart az alibije mellett. Ráadásul az az alibi nagyon is cáfolhatónak tűnik. Az ember már csak olyan, hogy ha rátalál egy fogódzóra, azzal kezdeni akar valamit. Mi is ezt tesszük a kutatások során.

Ám a tudományos világban nemegyszer előfordul, hogy éppenséggel teljesen félrenézzük a fogódzót. Kuszanagiék is ebbe a

csapdába estek.

Vagyis belelőkték őket, hogy pontos legyek.

– Ha a nyomozás alapjaival kapcsolatban vannak kétségeid, azt nem nekem, hanem Kuszanagi úrnak kéne inkább elmesélned.

– Persze. Egyszer majd azt is meg kell tennem. De előtte beszélni akartam veled. Hogy miért, azt az előbb már megmondtam.

– Mert a barátod vagyok?

– Ha továbbmegyek, még azért is, mert nem akarom, hogy kárba vesszen a tehetséged. Azt szeretném, ha mihamarabb túl lennél ezen a felforduláson, és azzal foglalkoznál, amivel neked kell. Nem akarom, hogy az eszedet fölösleges dolgokra fecséreld el.

– Nem kell rá külön felhívnod a figyelmem, magamtól sem pazarolom az időmet hülyeségekre – mondta Isigami, és újra elindult, de nem azért, hogy ne késsen el az iskolából, hanem mert nehezebbre esett volna ott maradni.

Jukava utánajött.

– Ez az ügy nem fog megoldódni, amíg azt hiszik róla, hogy egy klasszikus alibimegcáfolás feladat. Ez teljesen más. Sokkal nagyobb a különbség, mint a geometria és a függvények között.

– Csak a miheztartás végett kérdezem, akkor szerinted milyen feladat ez, mégis? – kérdezte Isigami, oldalra sem pillantva menet közben.

– Nem könnyű egy szóval kifejezni, de ha muszáj, akkor amolyan kamufláznak nevezném a problémát. Álcázás. A nyomozócsapat pedig felült a tettesek álcájának. Minden, amit fogódzónak hittek, valójában nem az. Úgy van kitalálva az egész, hogy abban a pillanatban, amint találni véltek egy támpontot, már bele is estek az elkövetők csapdájába.

– Bonyolultnak tűnik.

– Az is. De elég csak egy kicsit más szemszögből megközelíteni, máris pofonegyszerű lesz. Amikor egy átlagember komplikáltan próbálja leplezni a tettét, pont azzal ássa meg a saját sírját. Ellenben egy zseni nem csinál ilyet.

O egy végtelenül egyszerű, ám a hétköznapi halandókban fel sem merülő, illetve általuk sosem választott módszert alkalmaz, amivel egy csapásra bonyolulttá teszi a dolgokat.

– Nem úgy volt, hogy a fizikusok nem kedvelik az elvont megfogalmazásokat?

– Akkor mondjam egy kicsit konkrétan? Az időnk hogy áll?

– Még van.

– Jut még arra is, hogy beugorjunk a bentóshoz?

Isigami egy pillantást vetett Jukavára, majd újból előrenézett.

– Azért nem veszem ott mindennap az ebédem.

– Tényleg? Én úgy hallottam, hogy szinte mindennap ott veszed.

– És ennek alapján hozol engem kapcsolatba ezzel a gyilkossággal?

– Mondhatnám, hogy igen, de azt is, hogy nem egészen. Nem érdekel, hogy mindennap ugyanott veszed-e a bentódat, de ha egy adott nő kedvéért zarándokolsz oda nap nap után, az már egészen más.

Isigami megállt, és dühösen meredt Jukavára.

– Egy barát bármit megengedhet magának?

Jukava nem nézett félre, állta Isigami tekintetét. Pillantása eltökélt volt.

– Komolyan megharagudtál? Mert hogy nyugtalan vagy, azt látom.

– Nevetséges!

Isigami továbbment. A Kijoszu-hídhöz érve elindult felfelé a lépcsőn.

– Attól a helytől nem messze, ahol a holttestet megtalálták, ruhákat égettek, feltehetőleg az áldozatáit – kezdett bele Jukava a nyomába szegődve. – Egy nagy bádoghordóban megtalálták a maradványokat. Ez valószínűleg a gyilkos műve, természetesen. Amikor ezt először meghallottam, azon gondolkoztam, miért nem maradt ott a tettes addig, amíg teljesen el nem égtek. Kuszanagiék úgy vélik, biztos mihamarabb maga mögött akarta tudni a helyszínt, pedig akkor már egyszerűbb lett volna magával vinnie mindent, és később kényelmesen megszabadulnia tőlük.

Vagy netán azt hitte, hamarabb elégnek majd? Miután ez felmerült bennem, egyszerűen nem hagyott nyugodni a gondolat. Így aztán fogtam, és kipróbáltam a gyakorlatban.

Isigami újra megtorpant egy másodpercre.

– Ruhákat égettél?

– Egy bádoghordóban. Egy dzsekit, egy pulóvert, egy nadrágot, zoknikat... ja és alsóneműt. Turkálóban vettem. Micsoda váratlan költségek, ugye... Ellentétben a matematikusokkal, nekünk kísérleteznünk kell a lelki békénk érdekében.

– És mi lett az eredmény?

– Mérgező gázok kibocsátásával ugyan, de igazán jól égett – mondta Jukava. – Elégett az egész. Egy pillanat alatt. Talán öt perc sem kellett hozzá.

– És?

– Vajon miért nem bírta kivárni azt az öt percet a tettes?

– Honnan tudjam?

Isigami felért a lépcsőn, majd a Kijoszu-híd útján balra fordult. Az ellenkező irányba készült indulni, mint amerre a Benten-tei volt.

– Bentót nem veszel? – kérdezte Jukava.

– Szállj már le rólam! Most mondom, hogy nem mindennap veszek – ráncolta Isigami a szemöldökét.

– Jó, ha nem maradsz ebéd nélkül, nekem így is jó – lépett mellé Jukava.

– A holttest mellett egy biciklit is találtak. A vizsgálat kiderítette, hogy a Sinozaki állomásról kötötték el. Rajta voltak az áldozat ujjlenyomatai.

– És mi ezzel a baj?

– Hát jó nagy pancser az olyan, aki a halott arcát összezúzza, de elfelejti letörölni az ujjlenyomatokat a bicikliről. Viszont, ha direkt hagyta rajta, az más. De vajon mi lehetett vele a célja?

– Na, mi?

– Hogy megmutassa az összefüggést a bringa és az áldozat között...

mondjuk. Betett volna neki, ha azt hiszik, a biciklinek nincs köze a bűntényhez.

– Miért?

– Mert azt akarta, hogy a rendőrök azt higgyék, az áldozat kerékpáron érkezett a helyszínre a Sinozaki állomásról. Ráadásul nem akármilyen bicikli kellett neki.

– Nem egy sima biciklit találtak?

– De, egy teljesen hétköznapi városi kerékpárt. Egyetlen különlegesség kivételével. Hogy szinte vadonatúj volt.

Isigami érezte, hogy kitágulnak a pórusai. Nehezebbre esett kordában tartani egyre szaporább lélegzését.

Majd megállt a szíve, amikor ráköszöntek a háta mögül, hogy jó reggelt.

Épp elhajtott mellette biciklin egy gimnazista lány. Isigami felé fordulva könnyedén meg is hajtotta magát.

– A, jó reggelt! – felelte gyorsan.

– Nahát! Azt hittem, manapság már nincsenek is olyan diákok, akik köszönnének a tanáruknak – mondta Jukava.

– Lényegében nincsenek is. Egyébként mi a jelentősége annak, hogy az a bicikli szinte vadonatúj volt?

– A rendőrség úgy van vele, hogy ha már lop egyet valaki, akkor biztos jobb neki egy új, de az ok nem ilyen kézenfekvő. Az elkövetőt az érdekelte, hogy mióta parkol ott a Sinozaki állomáson.

– Mert?

– Neki nem olyan kellett, aminek napok óta felé sem néztek. A tetejébe azt akarta, hogy a tulajdonos bejelentse a lopást. Ezért volt rá szükség, hogy szinte vadiúj legyen. Kevesen vannak, akik a frissen vett kerékpárjukat sokáig gazdátlanul hagynák, viszont nagy eséllyel jelentik be a rendőrségen, ha azt esetleg elloppja valaki. Bár ezek nem elengedhetetlen feltételei a bűn– cselekmény álcázásának. A tettes úgy lehetett vele, hogy tiszta haszon, ha sikerül, és választott egy olyan módszert, ami valószínű volt, hogy működik.

– Aha.

Isigami megjegyzés nélkül hagyta Jukava következtetéseit, csak ment tovább, rá sem nézve. Egyre közelebb értek az iskolához. A járdán már diákokat is lehetett látni.

– Igen érdekesítő történet, és szívesen elhallgatnám még – mondta megállva, és odafordult Jukavához –, de megtennéd, hogy innen már nem jössz tovább? Nem szeretném, ha a diákjaim meghallanák.

– Én is azt hiszem, hogy az nem lenne jó. És különben is elmondtam már a lényegét.

– Nagyon érdekes volt – mondta Isigami. – Nemrég kaptam tőled egy feladatot. Melyik a nehezebb: kitalálni egy problémát, amit más nem tud megoldani, vagy megoldani azt... Emlékszel?

– Igen. Az én válaszom az, hogy a problémát kitalálni nehezebb. És úgy gondolom, hogy annak, aki a megválaszolásával foglalkozik, mindig tisztelettel kell viseltetnie a kérdés megfogalmazójával szemben.

– Aha. És a P nem egyenlő NP problémája? Melyik egyszerűbb, magunkban kigondolni a megoldást, vagy leellenőrizni, hogy helyes-e a mástól hallott eredmény?

Jukava kissé értetlen arcot vágott. Nem tudta, mit akarhat ebből kihozni Isigami.

– Te elmondtad a te válaszodat. Most jön az a rész, hogy meghallgatod más megoldását – mondta Isigami, és rámutatott Jukavára.

– Isigami...

– Na, ennyi, szia! – hátat fordított, és már indult is. Erősen szorította magához a táskáját.

Hát igen, tényleg ennyi volt, gondolta. Ez a fizikus mindent tud.

Miszato még a desszert alatt is végig hallgatott, pedig mandulapuding volt. Lehet, hogy mégsem kellett volna elhoznia, bizonytalanodott el Jaszuko.

– Eleget ettél, Miszato? – szólt hozzá Kudó, aki egész este igyekezett a lány kedvét keresni.

Miszatónak ránézni sem akaródzott, csak bólintott kanalazás közben.

Jaszukóék a Ginzán voltak egy kínai étteremben. Kudó ragaszkodott hozzá, hogy Miszato is jöjjön, így a nő elrángatta magával a tiltakozó gyereket. Az ő korában persze már nem működtek az olyan ravasz trükkök, hogy „gyere, eszünk valami finomat” Végül Jaszuko azzal győzte meg, hogy „ha szokatlanul viselkedünk, a rendőrök még gyanút fognak”.

De lehet, hogy ezzel végül csak Kudónak okozott kellemetlenséget, gondolta most Jaszuko, egyre jobban megbánva a dolgot. Evés közben is igyekezett beszélgetést kezdeményezni, de kitartó kérdéseire Miszato egyszer sem válaszolt normálisan.

A desszert végeztével a lány az anyjához fordulva közölte, hogy vécére kell mennie.

– Jó, menj.

Megvárta, míg Miszato eltűnik, majd összetett kézzel fordult Kudó felé.

– Ne haragudj, Kudó!

– Miért kéne haragudnom? – kérdezte a férfi meglepett arccal. Persze nyilván tudta, miről van szó.

– A lányom nem szereti az idegeneket. És különösen nehezen boldogul a felnőtt férfiakkal.

Kudó felnevetett.

– Ne félj, nem hittem, hogy azonnal jóban leszünk. Én is ilyen voltam ebben a korban. A lényeg, hogy ma végre találkoztunk.

– Köszönöm!

Kudó bólintott, majd a székre terített felöltője zsebéből cigarettát és öngyújtót vett elő. Az étkezés alatt visszafogta magát, és nem gyújtott rá.

Talán épp Miszato miatt.

– Jut eszembe, van azóta valami változás? – kérdezte Kudó néhány slukk után.

– Mármint miben?

– Hát a gyilkossággal kapcsolatban.

– Ja... – sütötte le a szemét Jaszuko, majd újra felpillantott a férfira. – Semmi különös. Csak a szürke hétköznapok.

– Akkor jó. A nyomozók sem jönnek?

– Már egy ideje nem. Az üzletbe sem jöttek. És hozzád?

– Nem, hozzám sem. Nagyon úgy fest, hogy engem már nem gyanúsítanak – mondta Kudó, és belehamuzott az asztalra készített üres hamutartóba. – Csak egyvalami aggaszt.

– Mi?

Némi habozás látszott az arcán, mielőtt megszólalt.

– Mostanában gyakran előfordul, hogy felveszem a telefont, és senki nem szól bele. Az otthoni vonalon.

– Komolyan? Jaj, de kellemetlen – ráncolta Jaszuko a szemöldökét.

– Ezenkívül – vett elő Kudó tétovázva a felöltője zsebéből egy jegyzetlapféleséget –, ezt találtam a postaládámban.

Jaszukóba mintha villám csapott volna, amikor meglátta rajta a szöveget.

Az ő neve is szerepelt benne. Ennyi volt:

El a kezekkel Hanaoka Jaszukétól! Az olyanok, mint te, nem tehetik őt boldoggá.

Írógéppel vagy számítógéppel készítették. Természetesen nem volt feltüntetve feladó.

– Postán küldték?

– Nem, valaki egyenest a postaládámba dobta.

– Van ötleted, ki lehetett?

– Nekem semmi. Ezért gondoltam, hogy megkérdezem tőled.

– Nekem sincs ötletem se...

Jaszuko magához húzta a táskáját, és kivett belőle egy zsebkendőt.

Izzadni kezdett a tenyere.

– Csak ez volt bedobva, így, magában?

– Nem, volt még mellé egy fénykép.

– Egy fénykép?

– Akkor készülhetett, amikor a múltkor Sinagavában találkoztunk. Az illető a szálloda parkolójában kapott le. Úgy, hogy egyáltalán észre sem vettem.

Jaszuko ösztönösen körbenézett a teremben. Csak nem fordulhat elő, hogy itt is figyelik őket!

Miszato visszajött, így a beszélgetés ennyiben maradt. A vacsora végeztével Jaszukóék az étterem előtt elköszöntek Kudótól, és taxiba szálltak.

– Finom volt, igaz? – kérdezte a lányát.

Miszato azonban továbbra sem hagyta abba a duzzogást, és nem válaszolt.

– Mégis, micsoda dolog, hogy végig ilyen arcot vágta!

– Akkor meg minek hoztál el? Mondtam, hogy inkább otthon maradok.

– De hát meghívott!

– Elég lett volna neked jönni. Engem ilyesmire többet rá nem veszel...

Jaszuko sóhajtott. Kudó láthatóan bízott abban, hogy csak idő kérdése, és egyszer eljön majd a nap, amikor Miszato megnyílik. Ő viszont nem is reménykedett ebben.

– Anyu, hozzá fogsz menni? – kérdezett rá hirtelen a lánya.

Jaszuko felegyenesedett ültében.

– Hogy jut ilyen eszedbe?

– Ezt komolyan kérdezem. Férjhez akarsz menni, nem?

– Dehogyan akarok!

– Biztos?

– Persze! Csak találkozgatunk néha.

– Akkor jó – nézett ki Miszato az ablakon.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Semmit – felelte a lány, majd lassan Jaszuko felé fordult. – Csak arra gondoltam, hogy elég gáz lenne átverni a bácsit.

– A bácsit... mármint a...

Miszato az anyja szemébe nézett, és némán behúzta az állát. A szomszéd bácsit, nyilván ezt akarta mondani. Csak azért nem szólalt meg, nehogy egyetlen lényeges szó is a taxisofőr fülébe jusson.

– Neked ilyesmivel nem kell foglalkoznod – dőlt vissza az ülésre Jaszuko.

Miszato erre csak annyit mondott:

– Hát jó.

Nem úgy nézett ki, mint aki bízik az anyjában.

Jaszuko elgondolkodott Isigamin. Nem kellett, hogy Miszato figyelmeztesse, anélkül sem ment ki a fejéből. Aggasztották a Kudótól hallott, nem épp vidám hírek.

Csak egyetlen személy volt, akit képesnek tartott erre. Nem tudta elfelejteni, milyen sötét tekintettel nézte őket Isigami, amikor meglátta, hogy Kudó hazakísérte.

Nagyon is el tudta képzelni, hogy Isigamiban tombol a féltékenység amiatt, mert ő Kudóval találkozgat. Az, hogy együttműködött velük a bűncselekmény eltussolásában, és megóvta őket a rendőrségtől, csakis azért történt, mert nem mindennapi érzelmeket táplált Jaszuko iránt.

Tényleg Isigami lehetett az, aki Kudót zaklatta? Ha igen, akkor vajon vele mi a szándéka? Jaszuko félni kezdett. Kihaszználja majd, hogy bűntársak, és ezentúl uralkodni fog az életén? Nemhogy hozzámenni nem tud más férfihez, de még járnia sem szabad többé senkivel?

Isigaminak köszönhetően lassan már meg is szabadult a rendőrségi zaklatástól a Togasi-gyilkosság ügyében. És emiatt hálás is volt neki. Viszont ha emiatt egy életen át nem szabadulhat Isigamitól, akkor mire volt jó az egész? Így szinte semmi különbség aközött, amikor Togasi még élt, most a szomszédja vette át a szerepét. Ráadásul előle nem volt menekvés, és őt nem lehetett becsapni.

A taxi a házuk elé ért. Kiszálltak, és felmentek a lépcsőn. Isigami lakásában égett a villany.

Hazaérve Jaszuko nekiállt átöltözni. Rögtön utána meghallotta a szomszéd lakás ajtajának ki-be csukódását.

– Na látod! – közölte Miszato. – A bácsi ma este is rád várt!

– Tudom – mondta Jaszuko akaratlanul is mogorva hangon.

Néhány perc múlva megszólalt a mobilja.

– Halló... – szólt bele.

– Isigami vagyok – érkezett pontosan az a válasz, amire számított. – Tudunk most beszélni?

– Igen.

– Ma sem történt különösebb változás?

– Nem, ma sem.

– Tényleg? Akkor jó... – Jaszuko hallotta, ahogy Isigami nagy levegőt vesz. – Van néhány dolog, amit el kell önnek mondanom. Az egyik, hogy a lakásajtajuk levélnyílásába betettem három borítékot, levelekkel. Ezeket nézze majd meg.

– Leveleket? – nézett a nő az ajtóra.

– Ezekre a későbbiekben szüksége lesz, ezért őrizze meg őket.

Rendben?

– Ööö... persze.

– Hogy a levelek mire valók, azt leírtam egy külön lapra, és azt is bedobtam. Mondanom sem kell, azt a lapot semmisítse meg. Megértette?

– Igen. Megnézzem most?

– Ráér később. És még egy fontos mondandóm van...

Ezután Isigami egy kis szünetet tartott. Jaszukónak úgy tűnt, mintha vívódna valamin.

– Mi lenne az? – kérdezte.

– Ezekről a telefonokról van szó – kezdett bele. – Ez a mostani az utolsó. Többé nem fogom keresni. És természetesen önnek is tilos felvennie velem a kapcsolatot. Bármilyen történet is velem a továbbiakban, ön és a lánya maradjanak meg külső szemlélőnek. Ez az egyetlen módja, hogy megmeneküljenek.

Miközben Isigami beszélt, Jaszuko szíve egyre hevesebben vert.

– Ööö, Isigami úr, ez mit... pontosan mit jelentsen?

– Majd megtudja. Most jobb, ha nem mondom el. Mindenesetre semmiképp ne feledkezzen meg arról, amit az imént mondtam. Értette, ugye?

– Várjon! Nem magyarázná el egy kicsit részletesebben?

Miszato megérezhette, hogy valami nincs rendben, mert közelebb jött.

– Arra nincsen szükség. Tehát akkor viszlát!

– De... – mire ezt kimondta, a vonal már szét is kapcsolott.

Amikor Kuszanagi mobilja megszólalt, éppen kocsival mentek valahova Kisitanival. A teljesen hátradöntött ülésben hevert, úgy vette fel a telefont.

– Halló, Kuszanagi vagyok!

– Én vagyok, Mamija – hallotta a főnöke öblös hangját. – Azonnal gyertek az Edogavai Kapitányságra!

– Találtak valamit?

– Nem. Vendéged van. Itt egy férfi, és azt mondja, veled akar találkozni.

– Vendég?

Biztos Jukava, merült fel benne egy pillanatra.

– Isigami. A Hanaoka Jaszuko mellett lakó gimnáziumi tanár.

– Isigami? Velem akar találkozni? Nem elég telefonon?

– Nem elég – mondta Mamija erőteljes hangon. – Fontos ügyben jött.

– Elárulta, miről van szó?

– Azt mondja, részleteket csak veled hajlandó közölni. Szóval sürgősen gyere vissza!

– Jó, megyek máris... – Kuszanagi lejjebb engedte a telefont, megbökte Kisitani vállát, és odasúgta neki.

– Menjünk az Edogavai Kapitányságra...

– Azt mondja, ő ölte meg – hallatszott még Mamija hangja.

– Hogy mi? – kapta vissza a füléhez a készüléket.

– Azt mondja, ő ölte meg Togasit. Azért jött, hogy feladja magát.

– Na ne már! – kiáltotta felülve Kuszanagi.

16

Isigami teljesen kifejezéstelen arccal meredt Kuszanagira. Vagyis lehet, hogy csak a tekintetét fordította felé, de közben nem is látta. Netán elmerengett, lelki szemeivel valahova a távolba nézett, ő pedig csak pont beült elé. Ilyen gondolatokat ébresztett benne az érzelmektől tökéletesen mentes arc.

– Azzal az emberrel március tizedikén találkoztam először – kezdte monoton hangon. – Amikor hazaértem az iskolából, ott téblábolt a lakásom mellett. Láttam, hogy Hanaoka asszonyhoz jöhetett, mert piszkálgatta a levélnyílást az ajtón.

– Elnézést, kicsoda is pontosan az az ember?

– Az a Togasi nevű fickó. Persze akkor még nem tudtam, hogy hívják – Isigami szája szegletében megjelent egy halvány mosoly.

A kihallgatósobában Kuszanagi és Kisitani voltak bent. Kisitani a jegyzőkönyvet írta. Isigami megtiltotta, hogy más rendőr jelen legyen. Azzal indokolta, hogy ha többen kérdezzetik egyszerre, nem tudja összeszedni a gondolatait.

– Nem tudtam mire vélni, ezért megszólítottam. Erre ő kapkodva azt válaszolta, hogy Hanaoka Jaszukót keresi. Azt mondta, a férje, csak most külön élnek. Egyből tudtam, hogy ez hazugság, de el akartam terelni a figyelmét, ezért úgy csináltam, mintha elhinném.

– Egy pillanat! Miért gondolta, hogy hazugság? – kérdezte Kuszanagi.

Isigami mély levegőt vett.

– Mert én mindent tudok Hanaoka Jaszukéről. Pontosán tudtam azt is, hogy elvált, és azt is, hogy bujkál a volt férje elől.

– Hogyhogy ilyen jól ismeri? Úgy hallottam, hogy hiába szomszédok, szinte soha nem váltottak egyetlen szót sem, és ön csupán törzsvendég abban a bentőüzletben, ahol ő dolgozik.

– Ezt mutatom a nyilvánosság felé.

– Mit ért azalatt, hogy a nyilvánosság felé mutatja?

Isigami kiegyenesítette a hátát, és alig észrevehetően kidüllesztette a mellét.

– Én valójában Hanaoka Jaszuko testőre vagyok. Az én feladatom, hogy megvédjem a hozzá közelítő rossz szándékú

férfiaktól. De nem akarom, hogy ez kitudódjon, lévén, hogy engem mint gimnáziumi tanárt ismernek.

– Ezért mondta nekem is, amikor legelőször találkoztunk, hogy lényegében semmilyen kapcsolatban nincsenek?

Isigami Kuszanagi kérdésére egy újabb, kisebb sóhajt hallatott.

– Maga azért jött hozzám, hogy információkat gyűjtsön a Togasi-gyilkossággal kapcsolatban, igaz? Akkor pedig hogyan mondhattam volna el az igazságot? Rögtön rám terelődött volna a gyanú.

– Értem – bólintott Kuszanagi. – Tehát azt mondja, hogy mivel ön a testőre, mindent tud Hanaoka Jaszukóról, így van?

– Erről van szó.

– Más szóval már régebb óta meghitt viszonyban van vele?

– Igen. Ismétlem, természetesen ezt a nyilvánosság előtt titkoltuk. Van egy lánya, de vigyáztunk, hogy ő se vegye észre, óvatosan és főleg ügyesen tartottuk a kapcsolatot.

– Ügyesen? Konkrétabban?

– Erre megvoltak a magunk módszerei. Mondjam el őket most? – nézett rá érdeklődve Isigami.

Kuszanagi úgy érezte, hogy itt valami nem kerek. Ez az ember hirtelen azzal jön itt neki, hogy régóta titkos kapcsolatot tart fenn Hanaoka Jaszukóval... Ráadásul a dolog háttere sem volt tiszta. A maga részéről egyelőre mihamarabb át akarta látni, mi a helyzet.

– Azt majd inkább később hallgatnám meg. Beszéljen még egy kicsit részletesebben a Togasi úrral folytatott szóváltásáról! Ott tartottunk, hogy ön elsőre úgy tett, mintha elhinné, ő Hanaoka Jaszuko férje.

– Megkérdezte, nem tudom-e, hol lehetnek most Jaszukóék. Erre én azt feleltem neki, hogy jelenleg nem laknak itt, mert valami munka miatt kénytelenek voltak nemrég elköltözni. Persze jól meglepődött. Aztán megkérdezte tőlem, nem tudom-e az új címüket. De igen, válaszoltam.

– Mit mondott, hol laknak?

Kuszanagi kérdésére Isigami elvigyorodott.

– Sinozakiban. Azt mondtam neki, hogy a régi Edo-folyó partján laknak, egy házban.

Ne már, hogy így jöjjön be a képbe Sinozaki, gondolta Kuszanagi.

– De ennyiből nem talált volna oda, igaz?

– Magától értetődően Togasi a pontos címet is tudni akarta. Kint hagytam őt az ajtó előtt, majd bementem, és a térkép alapján felírtam egy címet egy lapra. A szennyvíztisztító-telep címét. Amikor odaadtam a papírt, úgy örült, hogy csak na. Nagyon hálálkodott.

– Miért ezt a címet írta fel neki?

– Természetesen azért, hogy elcsalogassam egy kihalt helyre. A telep környékének már eleve ismertem a topográfiáját.

– Álljunk csak meg! Ez azt jelenti, már abban a pillanatban eldöntötte, hogy meg fogja ölni Togasi urat, amikor találkoztak? – kérdezett közbe Kuszanagi Isigami arcát fürkészsze. Döbbenetes hír volt.

– Természetesen igen – válaszolt rezzenéstelenül Isigami. – Mint már említettem, nekem meg kellett védenem Hanaoka Jaszukót. Ha felbukkant egy férfi, aki szenvedést okozott neki, attól mihamarabb meg kellett szabadítanom. Ez a feladatom.

– Bizonyos volt abban, hogy Togasi úr szenvedést okozott Hanaoka asszonynak?

– Nem bizonyos voltam benne, hanem tudtam. Az az ember csak szenvedést okozott Hanaoka Jaszukónak. Ezért menekült el tőle, és költözött mellém.

– Ezt közvetlenül Hanaoka asszonytól hallotta?

– Mondom, egy speciális kommunikációs módszerrel hozta a tudomásomra.

Isigami beszéde nem akadozott. Persze, mielőtt eljött ide feladni magát, biztosan összerendezte a gondolatait. Viszont sok ponton erőltetett volt a története. Legalábbis most igen távol volt attól a képtől, amit eddig Kuszanagi rajzolt róla magában. Úgy döntött, mindenekeelőtt meghallgatja a folytatást.

– Miután átadta neki a jegyzetlapot, mit csinált?

– A pasas érdeklődött, hogy tudom-e, hol dolgozik Hanaoka Jaszuko.

Azt válaszoltam, hogy úgy hallottam, egy étteremben, de a címét nem tudom. Még azt is beadtam neki, hogy tizenegy körül végez a munkával, és addig a lánya is az üzletben várakozik. Természetesen az egész csak kitaláció volt.

– Miért vezette félre?

– Hogy korlátok közé szorítsam a mozgását. Hiába a néptelen hely, nem jó, ha túl korán odaér. Ha úgy tudja, hogy Hanaoka Jaszuko tizenegyig dolgozik, és addig a lánya sem megy haza, addig ő sem fog elmenni hozzájuk.

– Stop! – Kuszanagi itt feltartotta a kezét, hogy megállítsa a beszédben.

– Azt állítja, hogy abban a pillanatban ezeket mind végiggondolta?

– Igen. Valami baj van ezzel?

– Nem, nincs... Csak elcsodálkoztam, hogy mennyi mindent kigondolt néhány másodperc alatt.

– Igazán nem nagy dolog – komolyodott el Isiga– mi. – Az a pasas mást sem akart, csak Hanaoka Jaszukoval találkozni. Így nekem csupán annyi volt a dolgom, hogy ezt kihasználjam. Nincs ebben semmi nehéz.

– Hát, az ön számára legalábbis...

Kuszanagi megnyalta a száját.

– És azután?

– A végén még megadtam neki a mobilszámomat. Mondtam, hogy hívjon fel, ha nem találja a házat. Ha valaki ennyire kedvesen viselkedik, az általában már eleve furcsa egy kicsit, de az ipse még véletlenül sem fogott gyanút. Nem lehetett túl sok esze.

– Talán mert senkiben sem merül fel, hogy valaki az első találkozáskor kapásból meg akarja ölni.

– Pont azért kellett volna furcsállnia, mert először látott. Ellenben az a pasas gondosan zsebre tette a jegyzetlapot a hamis címmel, és könnyű léptekkel távozott. Miután erről meggyőződtem, visszamentem a lakásomba, és elkezdtem az előkészületeket – amikor Isigami idáig jutott, komótosan a teáscsészéért nyúlt. Láthatóan élvezettel itta a teát, pedig az már minden bizonnyal kihűlt.

– Mik voltak az előkészületek? – noszogatta Kuszanagi.

– Nem különösebben nagy dolgok. Átöltöttem olyan ruhába, ami nem akadályoz a mozgásban, és vártam, hogy eljöjjön az idő. Azalatt kigondoltam, hogyan tudok a legbiztosabban végezni vele.

Többféle módszer mérlegelése után végül a megfojtás mellett döntöttem. Mert azt tartottam a legbiztosabbnak. Mivel ha leszúrom, vagy agyonverem, nem tudom előre kiszámolni, hogyan fröccsen rám a vére. És nem voltam biztos abban sem, hogy egy csapásra el tudnám intézni. A fojtogatáshoz viszont egyszerű eszközt találni. Csak valami erősnek kell lennie, ezért döntöttem a *kotacu* vezetéke mellett.

– Miért vezetéket választott? Bőven találhatott volna más erős zsinórt.

– A jelöltek között ott volt például a nyakkendő és a csomagkötöző nejlonmadzag is. De ezek mind könnyen csúsznak a kézben. És előfordulhat, hogy meg is nyúlnak. A *kotacu* drótja volt a legmegfelelőbb.

– Tehát azzal felszerelve indult a helyszínre?

Isigami bólintott.

– Tíz óra körül mentem el otthonról. A fegyverként használandó eszközön kívül egy sniccert és egy eldobható öngyújtót készítettem elő. Az állomás felé menet találtam a szeméttárolónál kidobva egy kék nejlonlepedőt, így azt is összehajtogattam, és magammal vittem. Aztán metróval elmentem a Mizue állomásig, ott fogtam egy taxit, és azzal mentem ki a régi Edo– folyóhoz.

– A Mizue állomásig? Nem a Sinozakiig?

– Ha leszállók a Sinozakinál, és pont egymásba botlunk, az gond – válaszolta lazán Isigami. – A taxiból is jóval távolabb szálltam ki, mint amilyen címet neki megadtam. Muszáj volt vigyáznom, hogy a célom beteljesítéséig ne vegyen észre.

– És miután kiszállt a taxiból?

– Célba vettem a helyet, ahol feltételeztem, hogy felbukkan majd, vigyázva, hogy ne keltsek feltűnést. Bár erre nem kellett annyira vigyáznom, mert egy lélek sem járt arra – mondta Isigami, és megint ivott egy korty teát.

– Alig értem oda a töltésre, megszólalt a mobiltelefonom. Ő hívott. Hogy elment a megadott címre, de sehogy sem találja a házat. Megkérdeztem, hol van most. Ő meg szépen megmondta. Észre se vette telefonálás közben, hogy felé tartok. Mondtam neki, hogy várjon, míg megnézem még egyszer a címet, azzal letettem.

Akkor már tudtam, pontosan hol van. A töltés szélén lévő gízgazban ücsörgött. Óvatosan, nehogy a lépteimmel zajt csapjak, mögém osontam. Ez meg még véletlenül sem vett észre! Csak akkor, amikor már közvetlenül a háta mögött álltam. De akkor már a nyakára kerítettem a drótot. Ellenállt, de én teljes erőmmel szorítottam, mire rögtön elernyed.

Igazán könnyű dolgom volt – Isigami lepillantott a teáscsészéjére. Üres volt.

– Kaphatnék még egyet?

Kisitani felállt, és töltött a kannából.

– Köszönöm – hajtott fejet Isigami.

– Az áldozat jó felépítésű volt, és még csak a negyvenes éveiben járt. Ha úgy igazán ellenkezik, nem hinném, hogy egykönnyen meg lehetne fojtani – vetette közbe Kuszanagi.

Isigami arca továbbra is kifejezéstelen volt, csak hunyorított egyet.

– A dzsúdóklub edzője vagyok. Hátulról támadva könnyen mozgásképtelenné teszek valakit, még ha az történetesen nagyobb darab is.

Kuszanagi bólintott, közben Isigami fülére esett a tekintete. A dzsúdósok védjegyének is számító karfiolfüle volt. A rendőrök között is sokan szaladgáltak ugyanilyennel.

– És miután megölte? – kérdezte Kuszanagi.

– Egyetlen tennivalóm volt: elkendőzni a holttest személyazonosságát, mert úgy gondoltam, ha az kiderül, mindenképpen Hanaoka Jaszukót fogják gyanúsítani. Először is levetkőztettem. A magammal hozott sniccerrel levágtam róla a ruháit. Azután összetörtem az arcát – folytatta Isigami, még mindig egyenletes hangon. – Kerestem egy nagyobbacska követ, beborítottam a nejlonlepedővel, és azzal sóztam rá néhányszor. Nem emlékszem, hányszor. Talán úgy tízszer. Utána az eldobható öngyújtóval leégettem az ujjbegyeit. Amikor ezzel elkészültem, fogtam a leszedett ruháit, és elhagytam a helyszínt. Viszont amikor el akartam jönni a töltésről, pont beleütköztem egy bádoghordóba, így kitaláltam, hogy beleteszem a ruhákat, és elégetem őket. Ám nagyobb volt a láng, mint amire számítottam, és féltem, hogy odajön

miatta valaki, így gyorsan otthagytam, bár még nem égett el teljesen. Elgyalogoltam az útig, ahol már jár a busz is, leintettem egy taxit, elmentem vele a Tokió pályaudvarig, majd ott átszálltam egy másik taxiba, és azzal mentem haza. Amikor a lakásomba értem, már elmúlt éjfél, azt hiszem – azzal kieresztett egy jó nagy sóhaj. – Ennyit csináltam. Az elektromos vezeték, a sniccer és az eldobható öngyújtó, amelyeket használtam, mind otthon vannak nálam.

Kuszanagi fél szemmel nézte, ahogy Kisitani lejegyzí a főbb pontokat, közben a szájába vett egy cigarettát. Meggyújtotta, és miközben kifújta a füstöt, Isigami arcát fürkészte. Semmilyen érzelmet nem tükrözött a szeme.

A története nem hagyott nyitva különösebben nagy kérdéseket. A holttest állapota és a helyszín leírása is megegyezett azzal, amit a rendőrség rögzített. Ezek nagy részét nem közölte a média, így inkább az lenne az abnormális, ha kitalációnak vélné, amit hallott.

– Hanaoka Jaszukónak elmondta, hogy maga ölte meg a volt férjét? – kérdezte Kuszanagi.

– Már hogy mondtam volna el! – válaszolta Isigami. – Aztán megnézhetném magam, ha ő meg elmondta volna valaki másnak! A nők nem tudnak titkot tartani!

– Tehát a gyilkossággal kapcsolatban nem is beszéltek egymással?

– Természetesen nem. Nagy baj lett volna, ha a rendőrök észreveszik a vele való kapcsolatomat, ezért a lehető legkevesebbet érintkeztünk.

– Az imént említette, hogy olyan módszerrel tartották a kapcsolatot Hanaoka Jaszukóval, ami senkinek sem tűnik fel. Mi is volt ez a módszer?

– Több is van. Az egyik, hogy ő nekem mondta el a gondjait.

– Valahol találkoztak ilyenkor?

– Dehogyan! Hiszen akkor észrevettek volna! Ő a saját lakásában beszélt. Én pedig egy szerkezet segítségével meghallgattam.

– Szerkezet?

– A szobám falába van szerelve az ő lakásuk felé egy hanggyűjtő készülék. Azt használom.

Kisitani felemelte a kezét, és kihúzta magát. Kusza–nagi is tudta, mit akar mondani.

– Lehallgatta őket?

Isigami felháborodva ráncolta a szemöldökét, és megrázta a fejét.

– Én nem hallgatóztam. Csak meghallgattam a gondjait.

– Jó, akkor ő tud annak a „szerkezetnek” a létezéséről?

– Lehet, hogy a szerkezetről nem tud. De az biztos, hogy mindig az én falam felé fordulva beszélt.

– Azt állítja, hogy magához beszélt?

– Igen. Habár a szobában ott volt a lánya is, így nem tudta nyíltan hozzám intézni a szavait. Úgy állította be, mintha a lányával beszélgetne, de közben igazából nekem küldött üzeneteket.

Több mint a fele leégett már a Kuszanagi ujjai közt tartott cigarettának.

Beleejtette a hamutartóba. Találkozott a tekintetük Kisitanival, aki zavart arccal forgatta a fejét.

– Ezt Hanaoka Jaszuko asszony mondta magának? Hogy úgy csinál, mintha a lányával beszélne, de valójában önhöz szól?

– Ezt én anélkül is tudtam. Róla én mindent, mondom, hogy mindent tudok – bólintott Isigami.

– Tehát ő nem mondta. És nem csak beképzelte ezt magának?

– Az nem fordulhat elő – Isigami eddig kifejezéstelen arca most halványan elszíneződött. – Azt is a panaszkodásából tudtam meg, hogy a volt férje mennyi szenvedést okozott neki. Mi értelme lett volna, hogy ilyesmit a lányának panaszoljon el? Velem akarta tudatni, azért hozta elő.

Engem kért meg, hogy segítsék valahogy.

Kuszanagi nyugtatólag intett felé, míg a másik kezével eloltotta a cigarettáját.

– Még milyen módszerrel tartották a kapcsolatot?

– Telefonon. Minden este felhívtam.

– A lakásán?

– A mobiltelefonján. Nem mintha beszélünk volna. Csak megcsöngettem. Ha sürgős dolga volt velem, felvette. Ha nem volt, nem vette fel. Én miután ötödször hagytam kicsöngeni, mindig letettem. Ez volt a megegyezés kettőnk között.

- Kettejük között? Tehát erről ő is tudott?
- Igen. Korábban ezt megbeszéltük, és így határoztunk.
- Jó, akkor leellenőrzöm nála.
- Azt jól teszi. Az a biztos – jelentette ki Isigami magabiztos hangon, és leszegte az állát.
- Az eddigieket még számtalanszor el kell majd mondania. A hivatalos vallomását is csak most fogjuk elkészíteni.
- Jól van, elmondom én akárhányszor. Ez már csak így megy.
- Legutoljára hadd kérdezzem meg – kulcsolta össze az ujjait az asztalon Kuszanagi –, miért adta most fel magát?

Isigami nagy levegőt vett.

- Jobb lett volna, ha nem teszem?
- Nem ezt kérdeztem. Ha már föladta magát, kellett lennie egy jó indoknak vagy valami kiváltó eseménynek. Azt szeretném tudni, mi volt az.

Erre Isigami mérgesen fújtatott egyet az orrán keresztül.

- Ennek semmi köze a maga munkájához. Miért nem elégszik meg annyival, hogy a tettes rossz lelkiismeretétől hajtva feladta magát? Kell ennél több indok?

– Elnézve magát, nem igazán tűnik úgy, mintha bármilyen lelkiismeret is hajtotta volna.

- Ha megkérdezi, van-e büntudatom, kénytelen vagyok azt mondani, hogy nem egészen ez a helyzet. De megbánni megbántam. Nem kellett volna ilyesmit csinálnom. Ha tudtam volna, hogy így át fognak verni, nem öltem volna embert.

– Átverték?

- Az a nő... Hanaoka Jaszuko – Isigami kissé felemelte az állát, úgy folytatta. – Átvert engem. Azon van, hogy egy másik férfival járjon. Pedig én elintéztem neki a volt férjét! Ha nem mesélte volna el a gondjait nekem, nem tettem volna ilyet. Ő mondta egyszer, hogy legszívesebben megölné azt az embert. Én megtettem helyette. Tulajdonképpen a büntársam. Le kellene tartóztatniuk Hanaoka Jaszukót is.

Isigami lakásában házkutatást tartottak, hogy bizonyítékokat szerezzenek. Ezalatt Kuszanagi Kisitanival együtt átment kihallgatni Hanaoka Jaszukót, mert már hazaért. Miszato is ott volt, de őt egy

másik rendőr elvitte a közelükből. Nem azért, hogy ne kelljen olyat hallania, ami túlságosan felizgathatja, hanem mert őt is ki akarták hallgatni.

Amikor megtudta, hogy Isigami feladta magát, Jaszuko szemei tágra nyíltak, és a lélegzete is elállt. Meg sem tudott szólalni.

– Váratlanul érte? – kérdezte Kuszanagi, miközben a nő arckifejezését vizsgálta.

Jaszuko először megrázta a fejét, aztán végre kinyitotta a száját.

– Fel sem merült bennem. De hát miért kellett neki Togasit...

– Nincs elképzelése a motivációjáról?

Kuszanagi kérdésére Jaszuko egyszerre bizonytalannak és tétovának tűnő, értelmezhetetlen arckifejezést öltött. Úgy tűnt, mintha lenne valami, amit nem akar kimondani.

– Isigami azt állítja, ön miatt tette. Hogy az ön kedvéért ölte meg.

Jaszuko keserűen ráncolta a szemöldökét, aztán vett egy nagy levegőt, és nagyon lassan kifújta.

– Szóval mégiscsak van valami elképzelése?

A nő egy egészen aprót bólintott.

– Azt tudtam, hogy feltehetően különleges érzelmeket ápol irántam. De hogy ilyet tegyen...

– Azt mondja, végig tartotta önnel a kapcsolatot.

– Velem? – a nő arca elkomolyodott. – De hát ez nem igaz!

– De telefonált önnek, igaz? Méghozzá minden este.

Kuszanagi elmesélte Jaszukónak, mit mondott Isigami. A nő fintorogni kezdett.

– Azok a telefonok tehát tényleg tőle származtak?

– Nem tudta?

– Felmerült bennem, hogy esetleg ő lehet, de nem tudtam biztosan, mivel nem mutatkozott be.

Jaszuko elmondta, hogy úgy három hónapja jött az első telefon. A hívó nem fedte fel magát, hanem egyből a magánéletében kezdett turkálni. Csupa olyan dolgot mondott, amit anélkül nem tudhatott volna, hogy előtte ne figyelte volna sokáig. Amikor rádöbben, hogy egy ilyen elszánt zaklatóval van dolga, rettegni kezdett. Nem tudta, ki lehet. Később is csengett néhányszor a telefon, de nem vette fel. Aztán egyszer véletlenül mégis, és akkor a férfi a következőkkel állt

elő: „Megértem, hogy elfoglalt vagy, ezért nem tudod felvenni a telefont. Ezért van egy javaslatom. Én felhívlak minden este, és te vedd fel, ha mondani akarsz nekem valamit. Legalább öt csengést várok majd mindig, lesz időd felvenni.”

Jaszuko belement. Attól fogva tényleg minden este csörgött a telefon. A férfi egy nyilvános telefonról hívta. Ő pedig nem vette fel soha.

– A hangjáról nem ismerte meg, hogy Isigami az?

– Addig lényegében nem váltottunk egy szót sem, így esélyem se volt erre. Telefonon is csak az elején beszéltünk, így mostanra már nem is emlékszem, milyen is pontosan a hangja. Különben pedig még véletlenül sem néztem volna ki belőle, hogy ilyen csinál. Mégiscsak egy gimnáziumi tanár!

– Tanár ide vagy oda, manapság már annyiféle van belőlük! – szólt közbe Kisitani Kuszanagi mellől. Aztán lehajtotta a fejét, bocsánatkérően, amiért belebeszél.

Ez a kis zöldfülű az ügy kirobbanása óta mindig védeni próbálta Hanaoka Jaszukót, jutott eszébe Ku–szanaginak. Most biztos megkönnyebbült, hogy Isigami feladta magát.

– A telefonon kívül volt még valami más? – kérdezte Kuszanagi.

– Várjon csak egy pillanatot – mondta Jaszuko, azzal felállt, és néhány borítékot vett elő a szekrényfiókból. Hármat. A feladót nem tüntették fel rajtuk, csak annyit írtak az elejére, hogy Hanaoka Jaszukónak. Címzés sem volt.

– Hát ezek?

– Az ajtó levélnyílásába dobták be őket. Több is volt, csak sajnos kidobtam. De mondták a tévében, hogy ha netán történik valami, a bíróságon előnyünkre szolgál, ha vannak bizonyítékaink, így ezt a hármat meghagytam, bár rájuk nézni is rossz.

– Megnézhetem? – kérdezte Kuszanagi, és kinyitotta a borítékokat.

Mindegyikben egy-egy kis lap volt. Nyomtatott szövegek. Egyik sem volt hosszú.

Mostanában mintha erősebben sminkelnéd magad.

A ruháid is feltűnőek. Az ilyesmi nem illik hozzád.

Jobban áll a letisztult külső. És az is aggaszt, hogy későn jársz haza. Munka után tessék azonnal hazajönni.

Emészted magad valamin? Ha igen, ne habozz elmondani nekem. Azért hívlak fel minden este. Én sok mindenben tudnék tanácsot adni neked. Másban nem lehet, nem szabad megbíznod. Elég ha rám hallgatsz.

Rossz előérzetem van. Úgy érzem, hogy becsapsz.

Bízom benne, hogy ez semmiképpen sem fordulhat elő, de ha mégis, azt nem fogom neked megbocsátani. Mert tudd meg hogy én vagyok a te egyetlen pártfogód.

Csakis én védhetlek meg téged.

Miután végigolvasta, Kuszanagi visszatette a lapokat az eredeti borítékokba.

– Magammal vihetem őket?

– Tessék.

– Ehhez hasonló dolog, másvalami, nem történt esetleg?

– Velem nem... – kezdett bele bizonytalanul a nő.

– A lányával?

– Nem, nem vele. Kudóval...

– Kudó Kuniakival, igaz? Vele mi történt?

– A minap, amikor találkoztunk, említette, hogy kapott egy furcsa levelet.

Nem volt rajta feladó, és az volt benne, hogy ne közeledjen hozzám. Egy titokban készített fényképet is mellékeltek.

– Tehát neki is küldött egyet...

Az eddigiek alapján csak Isigami lehetett a feladója annak a levélnek is.

Kuszanaginak eszébe jutott Jukava Manabu. Látszott rajta, hogy mennyire tiszteli Isigamit mint tudóst. Micsoda sokk éri majd, ha megtudja, hogy a barátja lényegében egy örült zaklató volt!

Kopogás hallatszott a bejárat felől.

– Igen – szólta ki Jaszuko, mire kinyílt az ajtó, és egy fiatal rendőr dugta be rajta a fejét. Ahhoz a csoporthoz tartozott, akik átkutatták Isigami lakását.

– Kuszanagi úr, egy pillanatra!

– Megyek – bólintott, és felállt.

Átment a szomszéd lakásba, ahol Mamija egy székből ülve várta. Az asztalon lévő számítógép be volt kapcsolva. Körülötte nyomozók pakoltak kartondobozokba mindenféle tárgyat.

Mamija a könyvespolc melletti falra mutatott.

– Ezt nézd!

– Azt a...! – szaladt ki Kuszanagi száján.

Egy hússzor húsz centis területen leszedték a tapétát, és kivágták a falat.

Onnan pedig egy vékony zsinór vezetett ki. A zsinór végén fülhallgató volt.

– Vedd fel a fülhallgatót!

Mamija utasítására Kuszanagi betette a fülébe a fülhallgatót. Abban a pillanatban beszédhangokat hallott.

– *...ha sikerül bizonyítékokat szereznünk arról, amit Isigami mondott, utána már nem fog sokáig tartani. A továbbiakban már ritkábban fogjuk zavarni önöket...*

Kisitani hangja. Zörejekkel keverve, de olyan jól hallatszott, mintha nem is a fal túloldaláról szólna.

– *... mi lesz Isigami úr büntetése?*

– *Az csakis a tárgyalás kimenetelétől függ. De mivel embert ölt, még ha nem is végzik ki, az biztos, hogy nem szabadul egykönnyen. Nem kell attól félnie, hogy üldözni fogja...*

Nyomozó létére ennyit dumálni, gondolta Kuszanagi, és kivette a fülhallgatókat.

– Ezt majd mutassuk meg Hanaoka Jaszukónak. Isigami szerint ő is tudott erről, de én kötve hiszem – mondta Mamija.

– Hanaoka Jaszuko azt mondja, semmit sem tudott arról, amit Isigami csinált...

– Volt szerencsém a Jaszukóval való beszélgetésedet ezen végighallgatni – nézett Mamija a falra szerelt hanggyűjtőre, és elvagyorodott. – Isigami egy tipikus zaklató. Beképzelte magának, hogy kölcsönösek az érzelmeik egymás iránt, és ki akart irtani minden férfit, aki ehhez a nőhöz közelít. A volt férj lehetett a leggyűlöletesebb lény a számára.

– Aha...

– Na, mi az, mit vágsz ilyen szerencsétlen képet? Mi nem tetszik?

– Nem az, hogy nem tetszik... csak magamban megrajzoltam róla egy képet, és most nem tudom hová tenni ezt a vallomást, mert annyira távol esik tőle.

– Az embereknek, mindannyiunknak, több arca van. És általában olyanokról derül ki, hogy zaklatok, akikre senki sem számított.

– Azt tudom, de... A hanggyújtón kívül találtak még valamit?

Mamija határozottan bólintott.

– Egy kotacuzsinórt. A kotacuval együtt egy dobozban volt. Ráadásul textilbevonatú kábel. Ugyanolyan, mint amit a fojtogatáshoz használtak. Ha az áldozat bőrének egy picit darabkáját is megtalálják rajta, nyert ügyünk van.

– Másvalami?

– Csak ez. Nézd meg... – Mamija megmozgatta a számítógép egerét.

Mozdulatai feltűnően ügyetlenek voltak. Biztos csak most tanulta valakitől. – Ez az!

Egy szövegszerkesztő program volt megnyitva. A képernyőn egy félig teleírt oldal látszott. Kuszánagi belenézett.

Utánajártam, kiféle ez a férfi, akivel Ön olyan gyakran találkozik.

A mellékelt felvételekből erről Ön is meggyőződhet.

Egy kérdésem lenne csak Önhöz. Milyen kapcsolata van ezzel a férfival?

Amennyiben a válasza szerelmi viszony, az megbocsáthatatlan árusítás.

Mit gondol, mi az, amit én Önért tettem?

Jogom van parancsolni Önnek. Azonnal szakítson ezzel a férfival!

Amennyiben ezt nem teszi meg, ellene fordul majd haragom.

Nekem most egy cseppnyi nehézséget sem okozna, hogy a Togasiéhoz hasonló sorsra juttassam ezt a férfit. El vagyok rá készülve, és a módszereim is megvannak hozzá.

Megismétlem: amennyiben ezzel a férfival intim kapcsolatban van, azt az árusítást én nem bocsátom meg. És vissza fogja kapni.

17

Jukava az ablaknál állt, és onnan bámult kifelé. Bánatot és magányt sugárzott még a háta is. Lehetett volna úgy értelmezni, hogy a hosszú idő után újra megtalált barátja tettének a híre sokkolta, de Kuszanaginak inkább úgy tűnt, valami más érzés uralkodott el rajta.

– És – szólalt meg halkán – te elhitted? Ezt a vallomást?

– A rendőrségnek semmi oka nincs kételkedni – mondta Kuszanagi. – Az állítások megalapozottságát több oldalról kivizsgáljuk. Én például ma Isigami házától nem messze, egy telefonfülke környékén kérdezősködtem.

Azt mondta, onnan telefonált esténként Hanaoka Jaszukónak. A fülke mellett van egy trafik, ahol a tulaj gyakran látott valakit, aki akár Isigami is lehetett. Manapság alig használ valaki utcai telefont, így megmaradt benne.

Azt mondja, többször látta telefonálni.

Jukava lassan Kuszanagi felé fordult.

– Ne használj olyan homályos kifejezést, hogy a „rendőrség”. Azt kérdeztem, hogy te elhitted-e. Kit érdekel, hogyan folyik a nyomozás!

Kuszanagi bólintott, és felsóhajtott.

– Őszintén szólva, nekem valahogy sántít. Nincs benne ellentmondás.

Logikus az egész. De valamiért mégsem tetszik nekem. Egyszerűbben mondva, nem tudom elhinni, hogy az a pasas ilyesmit csinált. Viszont ezzel hiába jövök a főnökömnek, nem fog komolyan venni.

– A fejesek a rendőrségen biztos úgy vannak vele, hogy megvan a tettes, mi kell még.

– Egész más lenne a dolog, ha egyetlen pont lenne legalább, amivel szemben határozott kétségeink volnának, de ilyen még véletlenül sem merült fel. Egyszerűen minden tökéletesen egybevág. Például arra, hogy miért nem törölte le az ujjlenyomatokat a bicikliről, azt felelte, nem is tudta, hogy az áldozat azzal érkezett. Ebben sincs semmi furcsa. Az összes tény azt támasztja alá, hogy Isigami

vallomása igaz. Ilyen körülmények között pedig mondhatok én akármit, nem fogják tiszta lappal újratekinteni a nyomozást.

– Összefoglalva, neked ugyan nem tetszik, de ha már így alakult, Isigami teszed meg elkövetőnek.

– Ne gúnyolódj már! Különben is, nem a te mániád, hogy a tényeknek kell beszélniük az érzelmek helyett? Amíg nincs benne semmi logikai bukfenec, hiába nem tetszik, el kell fogadnunk. Így működik a tudomány.

Máskor folyton ezzel jössz.

Jukava megcsóválta a fejét, és leült Kuszanagival szemben.

– Amikor utoljára találkoztam vele, felvetett nekem egy matematikai kérdést. A P nem egyenlő NP problémáját. Hogy melyik a nehezebb: kigondolni a megoldást, vagy megállapítani róla, hogy helyes-e... Híres feladvány.

Kuszanagi grimaszolni kezdett.

– Ez matek? Nekem inkább filozófiának hangzik.

– Figyelj! Isigami adott nektek egy választ. Mégpedig azzal, hogy feladta magát, és azt vallotta, amit. Az agya teljes kapacitását kihasználva kigondolt egy választ, ami, akárhonnán nézzük, helyesnek látszik. Ha ezt így, ahogy van, megköszönitek és elfogadjátok, azzal megpecsételitek a vereségeteket.

Pedig elvileg most rajtatok a sor, hogy minden erőttökkel leellenőrizzétek, helyes-e a válasza vagy sem. Ez kihívás és egyben próbatétel is.

– Mondom, hogy kivizsgáljuk...

– Ti csak annyit csináltok, hogy végigmentek az ő bizonyítási módszere mentén. Pedig az lenne a dolgotok, hogy megnézzétek, nincs-e más válaszlehetőség. Ha az általa kínált megoldáson kívül más nem jöhet szóba...

És ezt sikerül bebizonyítanotok, akkor kijelenthetitek, hogy az az egyetlen válasz.

Az éles stílusból Kuszanagi megérezte, hogy Jukava ideges. Ez pedig nem volt jellemző a fizikusra, aki általában a higgadság szobra volt.

– Szóval azt mondod, hogy Isigami hazudik. És nem ő a tettes.

A megjegyzésre Jukava csak a homlokát ráncolta, és lesütötte a szemét.

Az arcát elnézve Kuszanagi így folytatta:

– Miből tudod ezt olyan biztosan? Ha van valami elképzelésed, mondd el! Vagy csak annyi az egész, hogy nem akarsz egy régi barátot gyilkosnak tartani?

Jukava felállt, és hátat fordított Kuszanaginak.

– Jukava! – szólt rá a nyomozó.

– Tény, hogy nem akarom elhinni – mondta Jukava. – Már említettem neked korábban, hogy nála az ésszerűség áll mindenek felett. Az érzelmek csak utána következnek. Ha úgy ítéli meg, hogy hasznára válik egy probléma megoldásában, bármire hajlandó. De hogy még gyilkosságra is...

ráadásul, hogy megöljön valakit, akihez addig semmi köze nem volt... Azt nem gondoltam volna!

– Tehát mégis csak ennyire alapozod?

Erre Jukava megfordult, és szúrós tekintettel meredt Kuszanagira. Ám a haragnál erősebben izzott a szemében a bánat és a kín.

– Megesik olyan az életben, hogy valamit nem akarunk elhinni, de muszáj elfogadnunk tényként. Ezt pontosan tudom.

– És mégis azt mondd, hogy Isigami ártatlan?

A kérdésre Jukava keserűen megcsóválta a fejét.

– Nem, azt nem állítom.

– Tudom, mit akarsz kihozni ebből. Hogy Togasit igenis Hanaoka Jaszuko ölte meg, és Isigami őt fedezi. Csakhogy minél mélyebbre ásunk, ennek annál kisebb az esélye. Több tárgyi bizonyíték is igazolja, hogy Isigami zaklatta az asszonyt. Ha falazni is akarna neki, ilyesmiket hogy tudna hamisítani? És egyébként is, nincs olyan ember a földön, aki ártatlanul magára vállalna egy gyilkosságot. Jaszuko nem a rokona vagy a felesége Isigaminak. Sőt, még csak nem is a nője! Ha szándékában állt is megvédeni, vagy akár tényleg segítséget nyújtott a tett elkendőzésében, feladná, amikor rájön, hogy nem működik! Az ember már csak ilyen!

Jukava csodálkozva nézett maga elé, mintha véletlenül rájött volna valamire.

– Feladná, amikor rájön, hogy nem működik... A nagy átlag ilyen. Nincs annál nehezebb, mint a végsőkéig kitartani – mormogta távolba révedő tekintettel. – Ez Isigami esetében sincs másképp. És ezt ő is pontosan tudta.

Ezért...

– Igen?

– Nem... – rázta a fejét Jukava. – Semmi.

– Kénytelen vagyok azt gondolni, hogy Isigami a tettes. És amíg nem derül ki valami újabb bizonyíték, nem fogunk változtatni a nyomozás menetén sem.

Jukava válasz helyett megdörzsölte az arcát. Hossz– szan kifújta a levegőt.

– Ezek szerint... úgy döntött, hogy a börtönben időzik...

– Amennyiben embert ölt, ez természetes.

– Na igen – lógatta Jukava a fejét mozdulatlanra dermedve. Végül újra megszólalt. – Ne haragudj, de elmennél most? Elfáradtam egy kicsit.

Akárhogy is, valami nem volt rendben Jukavával. Kuszanagi szívesen rákérdezett volna, de aztán mégis inkább némán felállt a székről. Jukava tényleg hihetetlenül kimerültnek tűnt.

Amikor Kuszanagi kilépett a tizenháromas kutatószobából, és elindult a félhomályos folyosón, egy fiatalember jött vele szembe, felfelé a lépcsőn.

Ismerte már ezt a csontos fiút, akinek olyan jellegzetesen szorongó arca volt. Jukava Tokivá nevű tanítványa volt, doktorandusz. Ő volt az, aki a múltkor, amikor Jukava távollétében járt ott, elmondta, hogy a barátja talán Sinozakiba mehetett.

Tokivá szintén észrevette Kuszanagit, de egy bólin– tás kíséretében el akart menni mellette.

– Jaj, várj egy kicsit! – szólt utána Kuszanagi, és vidáman rámosolygott a zavart arccal hátraforduló fiúra.

– Lenne egy kérdésem... van most egy kis időd?

Tokivá ránézett a karórájára, majd azt felelte, hogy egy kicsi van.

Kimentek az épületből, ahol a fizika laboratórium volt, és beültek a főleg TTK-sok által használt menzára. Az automatából vettek két kávét, és egymással szembe helyezték az asztalnál.

– Hát, annál az instantnál jóval finomabb, amit nálatok lehet inni!
– mondta Kuszanagi, miután belekortyolt a papírpoharába. Próbálta oldani egy kicsit a diák feszültségét.

Tokivá nevetett, de az arcizmai továbbra is láthatóan merevek maradtak.

Kuszanagi úgy gondolta, először elbeszélget vele a világ dolgairól, de rájött, hogy ez így nem fog menni, ezért belevágott inkább a közepébe.

– A kérdésem Jukava tanársegéd úrral kapcsolatos – mondta. – Volt mostanában valami változás körülötte?

Tokivá zavarba jött. Kuszanagi arra gondolt, hogy rosszul tette fel a kérdést.

– Mondjuk olyasmi, hogy az egyetemi munkától függetlenül utánanézett valaminek, vagy elment valahova?

Tokivá oldalra fordította a fejét. Úgy tűnt, komolyan gondolkozik.

Kuszanagi rámosolygott.

– Nem mintha köze lenne bármilyen bűntényhez, vagy ilyesmi. Nem könnyű elmagyarázni, de nagyon úgy látom, mintha tekintettel akarna lenni rám, és eltitkolna valamit. Bizonyára te is tudod róla, hogy milyen önfejű.

Nem volt biztos benne, hogy egy ilyen magyarázatból mennyit ért meg a másik, de a doktorandusz kissé ellazultabb arccal bólintott. Az „önfejűvel”

bizonyára ő is egyet tudott érteni.

– Azt nem tudom, hogy utánanézett-e valaminek vagy sem, de pár nappal ezelőtt áttelefonált a könyvtárba – mondta Tokivá.

– A könyvtárba? Az egyetemibe?

Tokivá bólintott.

– Megkérdezte, hogy vannak-e újságok.

– Újság? Hát, egy könyvtár, újságot csak tartanak!

– Igen, de a tanár úr azt szeretne volna tudni, hogy mennyi ideig teszik el a régi újságokat.

– A régieket...

– Nem gondolt annyira régiekre. Ha jól emlékszem, úgy tette fel a kérdést, hogy bele lehet-e olvasni az e havi napilapokba.

– Az e haviakba... És mi lett? Bele tudott olvasni?

– Szerintem megvoltak a könyvtárban. Merthogy azután rögtön oda is ment a tanár úr.

Kuszanagi bólintott, és köszönetét mondott Toki–vának, majd felállt, kezében a papírpohárral, ami még majdnem félig volt kávéval.

A Teito Egyetem könyvtára egy háromszintes kis épület volt. Kuszanagi diákkorában alig kétszer vagy háromszor járt errefelé, így azt sem tudta megállapítani, hogy renoválták-e közben vagy sem. Az ő szemében eléggé újnak tűnt az épület.

Rögtön a bejáratnál lévő pultnál ült egy nő, Kuszanagi nála érdeklődött arról, hogy Jukava tanársegéd úr minek nézett utána az újságokban. A nő arcára egyből kiült a bizalmatlanság.

Kuszanagi kénytelen volt elővenni a rendőrigazolványát.

– Nincs a tanár úrral semmi gond. Csak tudni szeretném, hogy milyen cikkekre volt kíváncsi...

Érezte, hogy kissé szokatlan a kérése, de nem jutott eszébe más megfogalmazás.

– Úgy emlékszem, azt mondta, hogy a márciusi cikkeket akarja elolvasni – mondta a nő megfontoltan.

– Milyen márciusi cikkeket?

– Hát, azt nem tudom – mondta, majd könnyedén hozzátette, mint akinek eszébe jutott valami: – Mintha azt mondta volna, hogy elég csak a bűnügyi rovat.

– A bűnügyi rovat? És ezek az újságok hol vannak?

– Erre tessék!

A nő elvezette arra a helyre, ahol a széles polcok sorakoztak, rajtuk a felhalmozott napilapokkal. Tíznapis adag van egy kupacban, magyarázta.

– Itt csak az elmúlt egy hónap lapszámait tartjuk. Az annál régebbieket leselejtezzük. Korábban elraktároztuk őket, de ma már az interneten el lehet olvasni a régi cikkeket is.

– Jukava... Jukava tanár úr tehát azt mondta, hogy elég egy hónapnyi adag?

– Igen. Csak a március tizedike utániak kellettek neki.

– Március tizedike?

– Igen, határozottan emlékszem, hogy ezt mondta.

– Megnézhetem én is ezeket az újságokat?

– Csak tessék! Szóljon, ha végzett velük.

Alig fordított hátat a könyvtárosnő, Kuszanagi kivett egy köteg újságot, és letette a szomszédos asztalra. A március tizedikei bűnügyi rovatral kezdte.

Március tizedike, Togasi Sindzsi meggyilkolásának napja. Tehát mégiscsak azért jött Jukava a könyvtárba, hogy utánanézzon valaminek az üggyel kapcsolatban. De mit akarhatott megnézni az újságban?

Kuszanagi megkereste a gyilkosságról szóló cikkeket. A március tizenegyedikéi, esti kiadásban írtak róla először. Az, hogy kiderült a holttest személyazonossága, már csak a reggeli lapban jelent meg, tizenharmadikán.

De ennyi, nem volt róla több hír. Legközelebb már csak azt közölték, hogy Isigami feladta magát.

Vajon mi érdekelte Jukavát ezekben?

Kuszanagi jó alaposan, többször is elolvasta ezt a kevés cikket. Egyik sem volt túl tartalmas. Jukava rajta keresztül sokkal több információt megtudott, mint ezekből az írásokból. Elvileg semmi szüksége nem volt rá, hogy ilyesmiket olvasson.

Farkasszemet nézve az újságkupaccal, karba tette a kezét.

Egyébként sem gondolta volna, hogy egy Jukava típusú ember újságcikkekre támaszkodva néz utána bárminek egy bűnügy kapcsán.

Manapság, amikor szinte mindennaposak voltak az emberölések, nemigen fordult elő, hogy egy üggyről a végtelenségig cikkezgeszenek, hacsak nem jött valami váratlan fejlemény. Kívülről szemlélve a Togasi-gyilkosság sem számított nagy szenzációnak. És ezzel Jukava is nyilván tisztában volt.

Viszont nem volt az a típus, hogy fölösleges köröket fusson...

Bár Jukavának azt mondta, amit, azért benne is motoszkált az érzés, hogy nem kellene Isigamit tettesként elkönyvelni. Nem tudta kivenni a fejéből a kétséget, hogy esetleg rossz úton járnak, és eltévedtek. És szinte biztosra vette, hogy Jukava tudja, mit és hol rontottak el. Eddig is többször segített már a rendőrségnek. Le– hét, hogy most is van néhány hasznos tanács a tarsolyában. De ha van, akkor miért nem mondja el?

Kuszanagi elpakolta az újságokat, és visszament a könyvtárosnőhöz.

– Sikerült valamit megtudnia? – kérdezte kedvesen.

– Hát, nagyjából... – kente el a választ Kuszanagi.

Amikor már indult volna kifelé, a nő újra megszólalt.

– Jukava tanár úr a vidéki lapokra is kíváncsi volt.

– Hogyan? – fordult vissza Kuszanagi. – A vidéki lapokra?

– Igen. Megkérdezte, hogy tartjuk-e a csibai vagy szaitamai helyi napilapokat. Mondtam, hogy nem.

– Ezenkívül még mit kérdezett?

– Mást nem, csak ennyit.

– Csiba és Szaitama...

Kuszanagi úgy ment el a könyvtárból, hogy továbbra sem értett semmit.

Fogalma sem volt, mi járhatott Jukava fejében. Mire kellettek neki a vidéki lapok? Vagy csak bemagyarázza magának, hogy Jukava a bünténnyel kapcsolatban vizsgálódott, pedig igazából valami teljesen független ügyben keresgélt?

Gondolataiba merülve ment vissza a parkolóba. Ma kocsival jött.

Beült a volán mögé, és épp beindította volna a motort, amikor Jukava Manabu lépett ki előtte az épületből. Már nem fehér köpenyt, hanem sötétkék zakót viselt. Látszott, hogy annyira bele van merülve valamibe, hogy valószínűleg se nem lát, se nem hall. Egyenesen az oldalsó bejárat felé ment.

Kuszanagi megvárta, míg Jukava kilép a kapun és balra fordul, majd elindította a kocsit. Amikor lassan kihajtott az udvarból, Jukava épp leintett egy taxit. Amikor a taxi elindult, vele egy időben ő is kiért az útra.

Jukava nőtlen volt, és a napjai nagy részét az egyetemen töltötte. Hiába ment volna haza, ha egyszer otthon nem volt semmi dolga, és olvasni meg sportolni is egyszerűbb volt az iskolában, legalábbis mindig ezt állította. Azt is említette egyszer, hogy így az étkezéseket is könnyebb megoldania.

Az órája szerint még nem volt öt sem. Kizárt volt, hogy ilyen korán hazainduljon. Kuszanagi, miután elkezdte követni, megjegyezte a taxis cég nevét és a kocsni rendszámát is. Így, ha véletlenül

eltévesztené szem elől, utólag akkor is ki tudja majd deríteni, hogy hol tette ki Jukavát.

A taxi kelet felé tartott. Az út egy kicsit zsúfolt volt. Kuszanagi kocsija elé időnként bevágott egy-egy autó, de szerencsére nem szakadt le teljesen egyetlen piros lámpánál sem.

A taxi áthajtott a Nihonbasin, és végül ott állt meg, ahol épp át kellett volna kelni a Szumida felett. A Sin Óhasi-híd előtt. Aminek a túlsó oldalán Isigamiék háza állt.

Kuszanagi félreállt az út szélére, és figyelte, mi történik. Jukava kiszállt a kocsiból, és elindult lefelé a Sin Óhasi oldalában lévő lépcsőn. Ezek szerint nem a házhoz tartott.

Gyorsan körbepillantott, hogy parkolóhelyet keressen a kocsinak.

Szerencsére pont a parkolóóra mellett volt egy szabad hely. Letette az autót, és gyorsan Jukava nyomába eredt.

Jukava közben lassan lépkedett a Szumida mentén. Nem úgy nézett ki, mint akinek dolga lenne, laza sétatempóban haladt. Odaodapillantott a hajléktalanokra. De azért rendületlenül ment tovább.

Arrafelé állt meg végül, ahol a kunyhók sorának vége szakadt.

Rákönyökölt a folyó partját szegélyező korlátra. Aztán véletlenül Kuszanagi felé nézett.

Kuszanagi ijedten összerezzen, ám Jukava nem tűnt meglepettnek. Még halványan mosolygott is. Ezek szerint rég észrevette, hogy követi.

Kuszanagi nagy léptekkel ment oda hozzá.

– Tudtad?

– Olyan feltűnő a kocsid – mondta Jukava. – Manapság már nem sűrűn látni ilyen régi Skyline-t.

– Azért szálltál ki itt, mert rájöttél, hogy követlek? Vagy eleve ide készültél?

– Mindkettő igaz és egyik sem. Eredetileg tovább akartam menni. De észrevettem a kocsidat, mire egy picikét módosítottam a helyen, ahol kiszálltam volna. Mert el akartalak ide hozni téged.

– És mondd csak, mi értelme van annak, hogy idehozol? – futtatta körbe Kuszanagi a tekintetét.

– Ez az a hely, ahol utoljára szót váltottunk Isiga– mival. Én akkor azt mondtam neki: nincs a világon fölösleges fogaskerék, és csakis a

fogaskerék maga dönthet arról, mire való.

– Fogaskerék?

– Utána pedig nekiszegeztem néhány kérdést, ami felmerült bennem az ügyel kapcsolatban. Akkor a reakciója leginkább a reakció hiánya volt, de miután elváltunk, megválaszolta őket. Azzal, hogy feladta magát.

– A veled való beszélgetés miatt tört meg és jelentkezett a rendőrségen?

– Megtört? Hát, bizonyos értelemben lehet, hogy megtört, de szerintem inkább csak annyi történt, hogy bedobta az aduászt. Merthogy ezt a lapot igencsak féltve őrizgette.

– Miről beszéltél neki?

– Most mondom. A fogaskerekekről.

– Utána pedig nekiszegezted a kérdéseidet, nem? Azokat kérdezem.

Erre Jukava bánatosan elmosolyodott, és a fejét ingatta.

– Azok nem érdekesek.

– Nem érdekesek?

– A lényeg a fogaskerekes történet. Ő ennek hallatán határozta el, hogy feladja magát.

Kuszanagi nagyot sóhajtott.

– Az újságokban keresgélte az egyetemi könyvtárban, igaz? Mi célból?

– Tokivától tudod, mi? Hallottam, hogy már utánam is elkezdte szaglászni.

– Hát, nem kimondottan jókedvemből tettem. Csak mert te nem mondasz el nekem semmit.

– Nem sértődtem meg. Ez a munkád, nézz csak utána bátran mindennek, akár az én dolgaimnak is!

Kuszanagi tanulmányozni kezdte Jukava arcát, majd meghajtotta a fejét.

– Kérlek, Jukava! Ne játszd már meg magad! Tudom, hogy tudsz valamit! Árudd el! Isigami nem az igazi tettes, ugye? Akkor pedig nem tartod igazságtalannak, ha ő bűnhődik? Csak nem akarod engedni, hogy gyilkosnak tartsák egy régi barátodat?

– Emeld fel a fejed!

Jukava felszólítására Kuszanagi ránézett. Megdöbbsent. A fizikus kintől eltorzult arcával találta szembe magát. Kezét a homlokára tette, és behunyta a szemét.

– Persze hogy nem akarom, hogy gyilkosnak tartsák. Csakhogy már késő. De hogy miért kellett ennek így történnie...

– Mitől szenvedsz ennyire? Miért nem avatsz be? Azt hittem, barátok vagyunk!

Erre Jukava kinyitotta a szemét, és továbbra is feldúlt arccal azt mondta: – A barátom vagy, de egyúttal rendőr is.

Kuszanagi nem talált szavakat. A hosszú évek alatt először érezte, hogy fal magasodik közte és a fizikus között. Akit ráadásul eddig soha nem látott még így kínlódni, aminek viszont még kihúzni sem tudja belőle az okát, mégpedig azért, mert rendőr.

– Most elmegyek Hanaoka Jaszukéhoz – mondta Jukava. – Velem jössz?

– Mehetek?

– Felőlem! Csak ne szólj bele.

– Jó.

Jukava sarkon fordult, és elindult. Kuszanagi pedig utána. Ezek szerint Jukava eredeti úti célja a bentőüzlet, a Benten-tei volt. Legszívesebben most rögtön rákérdezett volna, miről akar beszélni Hanaoka Jaszu– kóval, ha találkoznak, de inkább csak némán gyalogolt mellette.

A Kijoszu-híd innenső oldalán Jukava felment a lépcsőn. Kuszanagi követte. Jukava a lépcső tetején bevárta.

– Látod ott, azt az irodaépületet? – mutatott Jukava a mellettük álló épületre. – Üvegajtós bejárata van. Látod?

Kuszanagi odanézett. Kettejük alakja tükröződött az üvegben.

– Látom, de mi van vele?

– Amikor közvetlenül a gyilkosság után találkoztam Isigamival, akkor is elnéztem kettőnket tükröződni az üvegben. Vagyis én először észre sem vettem, ő hívta fel rá a figyelmemet. Egészen addig fel sem merült bennem, hogy köze lehet az üggyhez. Egy kicsit talán extázisban voltam, hogy annyi idő után újra találkoztam a riválisommal.

– Most azt akarod nekem bemészni, hogy az üvegben tükröződő alakja láttán ébredt fel benned a gyanú?

– A következőket mondta: „te jól tartod magad, ellentétben velem!

Hajad is milyen sok van még...” És közben a mozdulatából látszott, hogy aggasztja a haja. Ez engem meglepett. Mert ő soha nem foglalkozott a külsejével. Az alapján nem lehet lemérni egy ember értékét. Ő sosem fog olyan életet választani, amiben ez számítana, már régen is ez volt az alapelve.

És ez az ember most a külsejével foglalkozik? Tényleg kevés a haja, de mit siránkozik ezen? És akkor rájöttem. Olyan szituációban van, hogy kénytelen foglalkozni a külsejével és a megjelenésével, azaz szerelmes! De akkor miért ezen a helyen jutott eszébe hirtelen szóba hozni ezt? Miért kezdte egyszer csak érdekelni a külseje?

Kuszanagi rájött, mire céloz Jukava. Ő mondta ki.

– Mert hamarosan találkozik a nővel, aki tetszik neki?

Jukava bólintott.

– Én is erre gondoltam. Hogy a bentőüzletben dolgozó nő, a szomszédja, a nő, akinek megölték a volt férjét... Ő lehet a gyengéd érzelmei tárgya. Viszont akkor felmerül egy nagy kérdés. A bűntényhez való hozzáállása. Kézenfekvő lenne, hogy iszonyúan foglalkoztatja, erre ő makacsul igyekszik megmaradni külső szemlélőnek. Mégiscsak túlkombináltam volna, hogy szerelmes? Ezért aztán találkoztam vele még egyszer, és elmentem vele a bentóshoz. Azt reméltem, hogy valamit majd megtudok a viselkedéséből. Erre felbukkant egy nem várt személy. Egy férfi, Hanaoka Jaszuko ismerőse.

– Kudó – mondta Kuszanagi. – Jelenleg Jaszukóval jár.

– Hallottam. Szóval Isigami arca, ahogy nézte ezt a Kudót... – Jukava összeráncolta a szemöldökét, és megrázta a fejét. – Meggyőződött. Hogy ez a nő tetszik Isigaminak. Kiült az arcára a féltékenység.

– Így viszont megint előjön a másik kérdés.

– Igen. És az ellentmondás feloldására csak egyetlen magyarázat létezett.

– Hogy Isigami érintett az ügyben... Emiatt kezd– tél el gyanakodni rá? – kérdezte Kuszanagi, miközben még egyszer

megnézte magának az irodaház üvegajtáját. – Félelmetes egy pasas vagy te! Isigami számára egy apró botlás az életébe került...

– Még ennyi év után is élénken élt az emlékezetemben az erős egyénisége. Ha nem így lett volna, nekem sem tűnik fel.

– Mindenesetre pechje volt – mondta Kuszanagi, és elindult a bentós felé. Amikor azonban észrevette, hogy Jukava nem követi, megállt. – Nem a Benten-teibe megyünk?

Jukava lehajtott fejjel közelebb lépett.

– Egy elég kegyetlen dolgot szeretnék kérni tőled, benne vagy?

Kuszanagi mosolyogni próbált.

– Hát, az attól függ, miről van szó.

– Meg tudnád hallgatni barátként, amit mondok? El tudnád felejteni most, hogy rendőr vagy?

– Ez mit jelentsen?

– El akarok mondani neked valamit. De neked, a barátomnak, és nem a rendőrnek. És semmiképpen sem szabad elmondanod senkinek, hogy tőlem hallottad. Se a főnöködnek, se a barátaidnak, se a családnak. Meg tudod ígérni?

Áradt a kétségbeesés a szemeiből a szemüvegen keresztül. Érezni lehetett, hogy Jukava valami miatt rákényszerült erre a döntésre.

Az attól függ, vágta volna rá Kuszanagi legszívesebben. De inkább magába fojtotta. Ha ezt kimondaná, ez az ember soha többé nem tekintené a barátjának.

– Meg – felelte. – Megígérem.

18

Miután a vásárló, aki rántott húsos bentót vett, távozott, Jaszuko az órájára nézett. Már csak néhány perc volt hátra hatig. Sóhajtott, és levette a fehér sapkáját.

Kudó megkérte, hogy találkozzanak ma munka után. Napközben hívta a mobilján.

– Megünnepeljük – mondta. Felszabadult volt a hangja.

Rákérdezett, hogy mit ünnepelnek.

– De hát ez magától értetődik! – felelte a férfi. – Megünnepeljük, hogy elkapták a tettest. Ezzel végre megszabadulsz az egésztől. És nekem sem kell fölöslegesen aggódnom. Nem kell többé attól tartanunk, hogy ránk szállnak a rendőrök, erre muszáj innunk valamit!

Kudó hangja végtelenül könnyednek és gondtalannak hangzott. Mivel nem tudta az eset hátterét, ez természetes volt, de Jaszuko akkor sem bírt még igazodni hozzá.

– Nem tudok örülni neki... – mondta.

– De miért... – kérdezte Kudó.

Jaszuko csak hallgatott, de a férfinak hirtelen beugorhatott valami.

– Jaj... Hiszen hiába váltatok el, Togasit és téged valaha szoros szálak fűztek egymáshoz. Tényleg tapintatlanság volt ünneplést javasolni! Bocsáss meg!

Teljesen mellélőtt, de Jaszuko egy szót sem szólt miatta. Erre a férfi folytatta:

– Ettől függetlenül fontos mondandóm van. Muszáj ma találkozunk. Jó?

Vissza akarta utasítani. Semmi kedve nem volt hozzá. Méltánytalannak tartotta Isigamival szemben, aki feladta magát helyette. De nem sikerült kimondania. Mi lehet az a fontos, amit Kudó mondani akar?

Végül azt beszéltek meg, hogy fél hét körül érte jön. Kudó szerette volna, ha Miszato is velük tart, de Jaszuko ezt szelíden elhárította. Nem tehetette meg a lányával, hogy rákényszeríti most erre a találkozóra.

Rámondta az otthoni üzenetrögzítőre, hogy ma este egy kicsit később ér haza. Nyomasztó volt belegondolnia, hogy mit gondol majd Miszato, ha meghallja.

Hat órakor Jaszuko levette a kötényt, és beszólt hátra Szajokónak, hogy indul.

– Húha, már ennyi az idő? – nézett az órára Szajoko, aki épp korai vacsoráját fogyasztotta. – Menj csak! A többit majd én megcsinálom.

– Jó, akkor megyek – hajtogatta össze a kötényt Jaszuko.

– Kudóval van találkozd, igaz? – kérdezte halkán Szajoko.

– Mi?

– Hát napközben telefonált, nem? Randevúra hívott, ugye?

Jaszuko zavartan hallgatott, amit Szajoko bizonyára félreértelmezhetett, mert szeretetteljesen megjegyezte, mennyire örül.

– Túl vagyunk ezen a szörnyűségen, és még egy ilyen jó ember is felbukkant az életedben, mint Kudó úr... Talán végre neked is szerencséd lesz!

– Hát, nem is tudom...

– Dehogynem, biztos így lesz! Annyi nehézséged volt már, mostantól muszáj boldognak lenned! Miszato kedvéért is.

Ezek a szavak több okból is szíven ütötték Jaszukót. Szajoko teljes szívéből kívánta az ő boldogságát. A leghalványabb kétely sem merült fel benne a barátnője ártatlanságával kapcsolatban.

– Akkor viszlát holnap – mondta Jaszuko, és bólintott. Nem tudott Szajoko szemébe nézni.

Ahogy kilépett a Benten-teiből, az ellenkező irányba indult el, mint amerre haza szokott menni. A sarki étterembe beszéltek meg a találkozót Kudóval. Ő persze nem akarta, hogy oda menjenek, ott találkozott ugyanis Togasival is azon a bizonyos estén. De Kudó maga választotta, azt mondta, hogy ez tűnik a legegyszerűbb megoldásnak, így nehezebb esett volna megmagyarázni neki, hogy miért válasszon mégis más helyet.

A feje fölött futott a fővárosi autópálya. Amikor épp átvágott alatta, valaki hátulról a nevére szólította. Egy férfihang volt.

Megállt, és hátranézett. Két ismerős alak közeledett felé. Az egyiket Jukavának hívták, és korábban azt mondta, Isigami régi barátja. A másik a nyomozó, Kuszanagi volt.

Jaszuko nem értette, miért vannak ezek ketten együtt.

– Ugye, emlékszik rám? – érdeklődött Jukava.

Jaszuko felváltva nézte őket, miközben bólintott.

– Van most valami dolga?

– Igen, ööö... – felemelte a karját, hogy megnézze az óráját. De igazából annyira pánikba esett, hogy nem is látta, mennyi az idő. – Találkozóm van valakivel.

– Ó, igen? Szeretném, ha rászánna egy fél órát, hogy meghallgasson.

Nagyon fontos.

– Nem, most az nem... – rázta a fejét.

– És negyedórája lenne? Tíz perc is elég. Ott, a pádon – mondta Jukava, és a mellettük lévő parkra mutatott, amit az autópálya alatt alakítottak ki.

A férfi szelíd hangon beszélt, de a viselkedésében volt valami ellentmondást nem tűrő eltökéltség. Jaszuko megérezte, hogy nagyon fontos neki, amit mondani akar. Az egyetemi tanársegéd a könnyedén parolázásával már a múltkori találkozásukkor is elviselhetetlen nyomást gyakorolt rá.

Legszívesebben elmenekült volna előle. De kíváncsi volt, mit akar mondani. Kétség sem fért hozzá, hogy Isigamiról van szó.

– Jó, akkor csak tíz percet...

– Jaj, de jó – mosolyodott el barátságosan Jukava, és elsőként lépett be a parkba.

Jaszuko tétovázott, de Kuszanagi biztatóan előrenyújtotta a kezét, jelezve, hogy menjen csak. A nő bólintott, és követte Jukavát. Az is elég nyomasztó volt, hogy a rendőr egy szót sem szólt.

Jukava már le is ült a kétszemélyes padra. Jaszukó–nak volt csak mellette hely.

– Te várj meg ott – szólt oda Kuszanaginak. – Négyszemközt fogunk beszélni.

Kuszanagi méltatlankodó képet vágott, de csak felhúzta az állát, majd szó nélkül visszament a park bejáratához, és elővette a

cigarettejét.

Jaszuko oda-odapillantott felé, miközben leült Jukava mellé.

– Ugye ő rendőr? Nem probléma?

– Nem, dehogy! Eredetileg egyedül akartam jönni. De ő elsősorban barát a számomra, nem rendőr.

– Barát?

– Még egyetemista korunkból – villantotta ki fehér fogait Jukava.

– Tehát Isigaminak is az évfolyamtársa volt. Bár ők ketten állítólag egyszer sem találkoztak korábban.

Jaszukónak ezzel összeállt a kép. Eddig sehogy sem értette, miért jött el ez a tanársegéd Isigamihoz.

Isigami nem árult el neki semmit, de Jaszuko azt gondolta, hogy végül azért dőlt össze a terve, mert ez a Jukava nevű alak belefolyt a dologba. Az bizonyára nem volt benne a számításaiban, hogy a nyomozó ugyanazon az egyetemen végzett, ahol ő, ráadásul van egy közös barátjuk.

Mindenesetre el sem tudta képzelni, mit akarhat elmondani neki ez a pasas – Rendkívül sajnálatos, hogy Isigami feladta magát – mondta Jukava egyből a közepébe csapva. – Én mint tudós, nem is tudok napirendre térni felette, ha belegondolok, hogy egy ekkora tehetség ezentúl csak a börtönben használhatja az eszét. Nagy kár.

Jaszuko erre nem válaszolt semmit, csak összeszorította térdére tett kezét.

– Sehogy sem tudom elhinni, hogy ilyet tett. Úgy értem, önnel...

Jaszuko érezte, hogy Jukava felé fordul. Egész teste megfeszült.

– Hogy magával szemben ilyen hitványul viselkedett, én ezt nem tudom elképzelni, vagyis... Nem ez a megfelelő kifejezés, hogy nem tudom elképzelni. Úgy kéne inkább fogalmaznom, hogy nem hiszem el. Ő... Isigami hazudik. De miért? Már rákerült a bélyeg, hogy ő a gyilkos, így viszont már semmi értelme kitartania. De ő mégis hazudik. Erre egyetlen magyarázatot tudok elképzelni. Hogy nem saját maga miatt teszi. Valaki kedvéért titkolja az igazságot.

Jaszuko nagyot nyelt. Minden erejével azon volt, hogy ne kezdje kapkodni a levegőt.

Ez a fickó tud valamit az igazságról. Arról, hogy Isigami csak falaz valakinek, az igazi tettes valaki más.

Ezért akarja mindenáron megmenteni Isigamit. És mit tud tenni ennek érdekében? A leggyorsabb megoldás, ha vallomásra kényszeríti a valódi tettet. Ha mindent maradéktalanul bevall.

Jaszuko kényszerítette magát, hogy ránézzen Jukavára. Nagy meglepetésére a férfi mosolygott.

– Úgy látom, most azt hiszi, azért jöttem, hogy meggyőzzem.

– Nem, egyáltalán... – rázta Jaszuko a fejét. – Különben is, meggyőzni engem... mégis miről?

– Tényleg. Milyen butaságokat beszélek! Elnézését kérem! – hajtotta meg Jukava a fejét. – Csak van valami, amiről szeretném, ha tudna. Ezért jöttem el magához.

– Miről van szó?

– Arról – Jukava rövid szünetet tartott –, hogy maga semmit nem tud az igazságról.

Jaszuko csodálkozva meresztette rá a szemeit. A férfi már nem mosolygott.

– A maga alibije, gondolom, valódi – folytatta. – Tényleg elmentek a moziba. Maga is és a lánya is. Különben még ha maga ki is tudna tartani a rendőrök makacs faggatózása ellenére, a középiskolás lánya biztosan nem.

Maguk nem hazudnak.

– Igen, tényleg nem. Miért is hazudnánk? Van ezzel valami problémája?

– De maga biztosan furcsállja... Hogy miért nem kell hazudniuk. Hogy miért csak ennyit faggatóznak a rendőrök. Mert ő... Isigami úgy oldotta meg, hogy maguknak csak az igazságot kelljen elmondaniuk a nyomozók kérdéseire. Bebiztosította, hogy akármire is jussanak a rendőrök a vizsgálatokban, magára ne sújtson le a bárd. És valószínűleg maga még csak nem is tudja, hogy ezt hogyan csinálta. Úgy véli, hogy Isigami nyilván valami ügyes trükköt használt, de hogy mit, azt már nem tudja. Nem így van?

– Nem is értem, miről beszél itt nekem – mosolygott Jaszuko. De ő maga is észrevette, hogy kissé rángatózik közben az arca.

– Óriási áldozatot fizetett azért, hogy magukat megvédje. Az olyan átlagemberek, mint maga vagy én, még csak elképzelni sem tudnak egy ennyire hatalmas áldozatot. Ő valószínűleg már

közvetlenül a bűntény után felkészült rá, hogy a legrosszabb esetben magára vállalja az egésztest maguk helyett. Az összes terve ezzel az előfeltétellel készült. Vagyis máshonnan nézve, ezt az előfeltételt nem volt szabad semmiképpen sem ellehetetlenítenie. Csakhogy ez az előfeltétel mérhetetlenül kegyetlen. Bárki megtörne a súlya alatt. Ezt Isigami is tudta. Ezért, hogy ne visszakozzhasson, ha netán úgy alakulna, előre elzárta a saját menekülési útvonalát. Ez volt egyben a trükkje is, amire senki nem számított.

Jaszuko kezdett összezavarodni attól, amiket Jukava mondott. Képtelen volt felfogni, hogy miről beszél. Ennek ellenére úgy érezte, hogy valami mindent elsöprő csapás készülődik.

Tényleg úgy állt a helyzet, ahogy mondta. Jaszukónak fogalma sem volt, miket ügködött Isigami. És valóban furcsállotta, hogy miért nem olyan heves a rendőrök támadása vele szemben, mint amilyenre számított. Sőt igaziból sokszor úgy érezte, a nyomozók teljesen rossz helyen tapogatóznak.

Jukava viszont tudja, mi a titok...

A férfi az órájára nézett. Lehet, hogy azon aggódik, maradt-e még ideje.

– Fájdalmas nekem ezt elmondani magának – e szavak közben tényleg fájdalom torzította el az arcát –, mert Isigami semmiképpen sem akarná. Ő biztosan azt szeretné, hogy bármi történjék is, maga ne tudja meg az igazságot. Nem a saját érdekében. Maga miatt. Mert ha maga meghallja, mi történt valójában, a hátralévő életében a jelenleginél sokkal több szenvedésben lesz része. De én akkor sem tudom megállni, hogy elmondjam. Mert ha nem hozom tudomására, mennyire szerette magát, és hogyan tett kockára mindent, akkor hiábavaló lenne a tette. Tudom, hogy ez ellenkezik Isigami akaratával, de nem bírom elviselni, hogy maga semmit se tudjon.

Jaszukónak hevesen kalapált a szíve. Nehezen vette a levegőt, ájulás környékezte. Fogalma sem volt, mivel fog Jukava előhozakodni. De a hangszínéből ítélve sejteni lehetett, hogy az a valami minden képzeletét felülmúlja majd.

– Miről van szó? Ha mondani akar valamit, akkor gyorsan tegye meg – a szavai határozottak voltak, de a hangja közben megremegett.

– Annak a bűncselekménynek... A régi Edo-folyónál történt gyilkosságnak az igazi elkövetője... – Jukava mély lélegzetet vett – ...ő!

Isigami. Nem maga és nem is a lánya. Isigami ölte meg azt az embert. Nem volt ártatlan. Ő a valódi tettes.

Jaszuko nem tudta felfogni a szavak értelmét, csak bámult maga elé, amikor Jukava hozzátette:

– Viszont az a holttest nem Togasi Sindzsi volt. Nem a maga volt férje.

Csak egy vadidegen, akit úgy állítottak be, mintha ő lenne.

Jaszuko összeráncolta a homlokát. Még mindig nem fogta fel, mit mondott Jukava. Ám amikor belenézett a férfi szemüvege mögött bánatosan pislogó szemébe, egyszer csak mindent megértett. Nagy levegőt vett, és kezét a szája elé kapta. Majdnem felkiáltott. A szíve egyre gyorsabban pumpálta a vért, majd egyszer csak kifutott az összes a tagjaiból.

– Úgy látom, végre megértette, miről beszélek – mondta Jukava. – Igen, így van. Isigami a maga védelme érdekében elkövetett egy másik emberölést. Méghozzá március tizedikén. Togasi Sindzsi meggyilkolásának másnapján.

Jaszuko szinte beleszédült. Ülni is nehezebbre esett. Kis híján vacogni kezdett, és az egész teste libabőrös lett.

Hanaoka Jaszuko láttán Kuszanagi arra következtetett, hogy Jukava elmondhatta neki az igazságot. Messziről is világosan látszott, mennyire elsápadt. Nem csoda, gondolta Kuszanagi. Nincs ember, aki ne lepődne meg ennek a történetnek a hallatán. És a tetejébe a nő érintett is benne.

Maga Kuszanagi sem bírta teljesen elhinni még most sem. Amikor először hallotta az előbb Jukavától, azt gondolta, hogy nem lehet igaz. Nem mintha olyan lett volna a szituáció, hogy viccelődjenek, de attól még ugyanannyira irreálisnak tűnt az egész.

Ez képtelenség. Hanaoka Jaszuko gyilkosságának eltussolása érdekében megölt még valakit? Nem létezik ekkora hülyeség! És mégis ki a csudát ölt volna meg?

Erre a kérdésre Jukavának elszomorodott az arca, és megrázta a fejét.

- Hogy ki lehet, nem tudjuk. De azt igen, hogy honnan tűnt el.
- Ez meg mit jelent?
- Vannak a világon olyanok, akik hiába tűnnek el hirtelen, senki sem keresi őket, és senki sem aggódik értük. Valószínűleg őt sem kerestették.

Mert minden bizonnyal úgy élt, hogy még a családjával is megszakított minden kapcsolatot – azzal Jukava a töltés mentén futó útra mutatott, amelyen idáig jöttek. – Te is láttad az előbb, nem? Azokat az embereket...

Nem értette meg azonnal, miről beszél Jukava. Ám amikor elnézett abba az irányba, ahová a barátja mutatott, megvilágosodott benne. Elállt a lélegzete.

- Egy hajléktalan?

Jukava nem reagált, csak tovább mesélt:

– Észrevetted, hogy volt ott egy üres alumínium dobozokat gyűjtő ember? Ő mindent tud azokról a hajléktalanokról, akiknek a közelben van a szálláshelyük. Tőle hallottam, hogy úgy egy hónappal ezelőtt csatlakozott hozzájuk egy újabb társuk. Már ha annak lehet nevezni, mert csak annyiról van szó, hogy ugyanazon a helyen élnek. Az az ember még nem épített magának kunyhót, és ellenérzései voltak amiatt is, hogy egy kartonpapír legyen az ágya. Az elején mindenki így van vele, ezt a dobozgyűjtő bácsi árulta el nekem. Az ember nem egykönnyen szabadul meg az önbecsülésétől. De a bácsi szerint csak idő kérdése. Csakhogy az az ember egy napon hirtelen eltűnt. Minden előjel nélkül. Felötlött a bácsiban, hogy vajon mi történhetett vele, de csak ennyi. A többi hajléktalan is nyilván észrevette, de senki sem hozta szóba. Az ő világukban az egyik leghétköznapibb dolog, hogy egy szép napon egyszer csak eltűnik valaki.

– Egyébként – folytatta Jukava – az az ember állítólag március tizedike táján vált köddé. Életkorát tekintve úgy ötven körül lehetett. Kissé hízásnak indult, átlagos testalkatú férfi volt.

A régi Edo-folyónál március tizenegyedikén találták meg a holttestet.

– Nem tudom, konkrétan hogyan történt, de Isiga– mi tudomást szerzett Hanaoka Jaszuko tettéről, és elhatározta, hogy segít

elkendőzni. Arra gondolt, hogy nem elég csupán megszabadulni a holttesttől, mivel, ha kiderül a személyazonossága, a rendőrség feltétlenül eljut a nőhöz. Akkor pedig kérdéses, hogy a tizenéves lányával képesek-e a végtelenségig eljátszani az ártatlant. Ekkor tervelte ki, hogy szerez egy másik holttestet, és elhiteti a rendőrséggel, hogy az Togasi Sindzsi. A rendőrök szép lassan kiderítik majd, hogy az áldozatot mikor, hol és hogyan ölték meg. Ám minél jobban előrehalad a vizsgálat, a Hanaoka Jaszukóval szembeni gyanú egyre halványabb lesz. Még szép. Lévéen, hogy az a holttest nem az, amit ő gyilkolt meg. Az ügy pedig nem a Togasi Sindzsi-gyilkosság. Tehát ti egy teljesen más emberölés ügyében nyomoztatok.

Amit Jukava a legnagyobb természetességgel adott elő, számára teljesen elrugaskodottnak tűnt a valóságtól. Kuszanagi végig a fejét csóválta, míg hallgatta.

– Azért juthatott eszébe ilyen elborult ötlet, mert mindig azon a töltésen járt. Elnézte ezeket a hajléktalanokat nap mint nap, és közben talán ilyesmiken gondolkozott: miért élnek ezek egyáltalán, vajon csak a haláluk napját várják? És ha meg is halnak, senki sem veszi észre, senki sem szomorkodik utánuk... Jó, ezt már csak én képzelem.

– Tehát úgy volt vele, hogy akkor akár meg is lehet őket ölni? – próbálta tisztázni Kuszanagi a kérdést.

– Azt azért biztosan nem gondolta. De kétségtelen, hogy a terve kialakításának háttérében ott volt ez is. Egyszer már mondtam neked. Ha éppenséggel úgy logikus, bármilyen kegyetlenséget képes véghezvinni.

– Az emberölés logikus?

– Neki egy meggyilkolt test kellett. A kirakós játék teljessé tételéhez nélkülözhetetlen volt ez az elem.

Ez nem volt olyasmi, amit csak úgy képes felfogni az ember. Még maga Jukava is annyira természetellenesnek tűnt Kuszanaginak, amiért úgy magyarázott, mintha csak egy egyetemi előadáson lenne.

– A rá következő nap reggelén, hogy Hanaoka Jaszuko megölte Togasi Sindzsit, Isigami megkörnyékezett egy hajléktalant. Nem tudni, miről beszéltek, de bizonyára valami kisebbfajta munkát

ajánlott neki. Az volt a lényeg, hogy menjen el abba a szobába, amit Togasi Sindzsi bérelt, és töltsse el ott az időt estig. A szobában az előző éjszaka folyamán Isigami nyilván eltüntette a Togasi Sindzsi által hagyott nyomokat, így ott csak ennek a férfinak az ujjlenyomatai, illetve a szőr- és hajszájai maradtak. Este felvette a ruhákat, amiket Isigamitól kapott, és elment a kijelölt helyre.

– A Sinozaki állomásra?

Kuszanagi kérdésére Jukava a fejét rázta.

– Nem. Valószínűleg az eggyel azelőtti, Mizue megállóig.

– A Mizue állomásig?

– Szerintem Isigami a Sinozaki állomáson ellopta a biciklit, és a Mizuén találkozott azzal a férfival. Nagy eséllyel addigra szerzett még egy biciklit.

Miután elmentek ketten a régi Edo-folyó töltéséig, Isigami meggyilkolta a férfit. Az arcát természetesen azért zúzta össze, hogy eltitkolja, az illető nem Togasi Sindzsi. Viszont igazából nem lett volna szükség leégetni az ujjvégeit.

A bérelt szobában megmaradtak az ujjlenyomatai, ezért a holttestet anélkül is tévesen Togasi Sindzsiként azonosította volna a rendőrség. De ha már összetörte az arcát, muszáj volt valamit kezdenie az ujjával is, különben a sztori nem lett volna koherens. Ezért volt kénytelen leégetni az ujjvégeket.

Így viszont féltő volt, hogy a rendőrség gondban lesz a személyazonosság megállapításával. Ezért hagyta meg a biciklin az ujjlenyomatokat. Ugyanezen okból hagyta ott a félig elégetett ruhákat is.

– Viszont akkor nem volt szükség arra, hogy új legyen a bicikli!

– Azért lopott el egy szinte vadonatúj bringát, hogy minden eshetőségre felkészüljön.

– Minden eshetőségre?

– Számára az volt a fontos, hogy a rendőrség pontosan állapítsa meg a bűncselekmény idejét. Végül is a boncolás alapján nagyjából be lehetett löni, ám ő attól tartott a leginkább, hogy ha például késve fedezik fel a holttestet, szélesebb intervallumra teszik majd az elkövetés idejét.

Szélsőséges esetben kiterjesztik a vizsgálódást, mondjuk, az előző nap estéjére is, vagyis kilencedikére, és az neki rendkívül rosszul jött volna!

Azon az estén Hanaoka Jaszuko a lányával együtt tényleg megölte Togasi Sindzsi, így akkorra nem volt alibijük. Hogy ezt megakadályozza, minimum annyi biztosítékot akart, hogy a biciklit nem tizedike előtt lopták el. És itt jön be a képbe az a kerékpár. Olyan, amit kevés eséllyel hagynak ott egy napnál tovább, olyan, amit ha ellopnak, a tulajdonos tudni fogja, melyik nap történt, ha pedig azt akarta, hogy megfeleljen ezeknek a kritériumoknak, akkor szinte újnak kellett lennie.

– Szóval annak a biciklinek többféle értelme is volt? – csapkodta a homlokát Kuszanagi az öklével.

– Ugye, azt mondtad, hogy amikor megtalálták, mindkét kereke ki volt lyukasztva? Ez a figyelmesség is jellemző Isigamira. Biztos meg akarta akadályozni, hogy valaki felpattanjon rá és elvigye. Rendkívül körültekintően járt el, hogy megtámogassa Hanaokáék alibijét.

– De hát nem volt az olyan biztos alibi! Máig nincsen rá döntő bizonyíték, hogy tényleg moziban voltak.

– Viszont arra sem találtak bizonyítékot, hogy nem voltak, igaz? – bökött Jukava Kuszanagira. – Egy ingatagnak tűnő, de meg nem ingó alibi.

Ez volt a csapda, amit Isigami állított. Ha kikezdhetetlen alibit készít elő, a rendőrség gyanakodni kezd, hogy esetleg valami trükk van a dologban. És azalatt talán valakinek eszébe jut, hogy mi van, ha nem is Togasi Sindzsi az áldozat. Isigami ettől félt. Az ő kompozíciója szerint, akit meggyilkoltak, az Togasi Sindzsi, aki gyanús, az Hanaoka Jaszuko, és ezáltal elérte, hogy a rendőrség ne tudjon megszabadulni az előítéleteitől.

Kuszanagi felnyögött. Úgy volt, ahogy Jukava mondta. Miután kiderült, hogy a holttest valószínűleg Togasi Sindzsi, azonnal Hanaoka Jaszukóra terelődött a gyanú. Mert olyan felemás volt az alibije. A rendőrség nem tett le arról, hogy őt gyanúsítsa, ám ez egyben azt is jelentette, hogy nem kételkedtek abban, a holttest Togasi Sindzsié.

– Félelmetes egy ember – mormogta Kuszanagi.

- Egyetértek – mondta Jukava.
- És én a te sztorid sugallatára jöttem ám rá erre az ijesztő trükkre!
- Milyen sztorim?
- Amikor mondtad, hogy milyen elv szerint készíti Isigami a matekos vizsgafeladatokat. Kihasználja az előítéletek okozta vakfoltokat. Geometriai feladatnak állít be valamit, ami igazából függvény.
- Mi van ezzel?
- Hát ez is ugyanaz! Az alibire terelte a gyanút, de a csel igazából a holttest személyazonosságának elrejtésében volt.
- Hú... – tört ki Kuszanagiból.
- Emlékszel, hogy utána megmutattad nekem Isigami jelenléti ívét?

Aszerint március tizedikén délelőtt hiányzott az iskolából. Te nem foglalkoztál vele, mert azt hitted, hogy nincs köze az üggyhez, de én annak láttán döbbsentem rá: a valódi esemény, amit el akart rejteni, az az előző nap estéjén történt.

A valódi esemény, amit el akart rejteni... Tehát a Hanaoka Jaszuko által véghezvitt „Togasi Sindzsi-gyilkosság”.

Jukava története a legapróbb részletig következetes volt. Ha belegondolt, a kerékpárlopásnak vagy a félig elégetett ruháknak, amikre ő is hangsúlyt fektetett, tényleg köze volt az ügy valódi mibenlétéhez. Mégis, Kuszanagi kénytelen volt elismerni, hogy a rendőrök végig Isigami labirintusában bolyongtak.

Viszont az a benyomása nem változott, hogy az egész irreális. Egy gyilkosság elkendőzése érdekében elkövetni még egyet... Létezhet ember, akinek ilyen eszébe jut? Bár le lehetne zárni a kérdést azzal, hogy a jó trükk attól jó, hogy senki nem gondolna rá.

– Ennek a trükknek van még egy fontos mozzanata – mondta Jukava, mintha belelátott volna Kuszanagi gondolataiba. – Mégpedig az, hogy Isigami ne inoghasson meg az elhatározásában, hogy feladja magát helyettük, ha netán véletlenül a lebukás veszélye fenyegeti őket. Ha csak simán átvállalta volna, félő lenne, hogy adott esetben elbizonytalanodik a döntésében. Előfordulhatna, hogy nem

bírja tovább a rendőrök kitartó vallatását, és megmondja az igazságot. De így nincs oka emiatt aggódni.

Akárki akármennyire is faggassa, ő nem fog meginogni. Kitart amellett, hogy ő tette. Még szép. Hiszen valóban ő volt az, aki a régi Edo-folyónál talált áldozatot megölte. Ő a gyilkos, és természetes, hogy börtönbe kerül ezért a tetteért. Cserébe viszont meg tudja védeni a nőt, akit szívből szeretett.

– Isigami megérezte, hogy le fogják rántani a leplet a trükkjéről?

– Én szóltam neki. Hogy rájöttem, mi a csel. Persze, úgy fogalmaztam, hogy csak ő érthette. Az előbb neked is elmeséltem. Nincs a világon fölösleges fogaskerék, és csakis a fogaskerék maga dönthet arról, mire való... Most már tudod, mit jelképez a fogaskerék, igaz?

– A kirakós játék darabjaként használt ártatlan szerencsétlent?

– Megbocsáthatatlan, amit tett. Adja csak fel magát, természetesen.

Azért is beszéltem neki a fogaskerekekről, hogy erre ráébresszem. De én sem gondoltam volna, hogy ilyen formában teszi. Nem ártallja zaklató–nak beállítani magát, hogy megvédje azt a nőt... Akkor jöttem rá az egész értelmére, amikor ez kiderült.

– Hol van Togasi Sindzsi holtteste?

– Azt nem tudom. Isigami nyilván megszabadult tőle. Lehet, hogy már meg is találta valamelyik tartományi rendőrség, de az is lehet, hogy még nem.

– Tartományi rendőrség? Azt mondd, nem a mi illetékességünk?

– Biztos, hogy kerülte a Fővárosi Rendőrség illetékességi területét.

Hiszen nem akarta, hogy az esetet összekapcsolják a Togasi Sindzsi-gyilkossággal.

– Akkor ezért nézted át az újságokat a könyvtárban! Leellenőrizted, nem találtak-e beazonosítatlan holttestet.

– Amennyire én láttam, nem találtak még olyat, amelyik szóba jöhetne.

De egyszer úgyis előkerül. Olyan nagyon biztos nem rejtette el. Mert hiába is kerül elő, úgysem tudják majd megállapítani róla, hogy Togasi Sindzsié.

– Na, ennek gyorsan utána is nézek – közölte Kuszanagi. Ám erre Jukava csak megcsóválta a fejét.

– Azt nem teheted. Nem így szólt a megállapodás – mondta. – Ezzel kezdtem. A barátommal beszéltem most erről, és nem a rendőrrel. Ha az én elbeszélésem alapján állsz neki nyomozni, a továbbiakban ne számíts a barátságomra.

Jukava szemén látszott, hogy nem viccel. Megingathatatlanak tűnt.

– Én úgy gondoltam, hogy a nőre bízom a dolgot – mondta, és a Benten-teire mutatott. – Valószínűleg ő sem tudja az igazságot. Nem tudja, mekkora árat fizetett Isigami. Ezt fogom elmondani neki. Utána pedig kívánnám, hogy mit lép. Isigami nyilván azt reméli, hogy a nő mit sem sejtve megtalálja a boldogságát. Csakhogy azt én nem bírom elviselni. A nőnek igenis meg kell tudnia!

– Ha meghallja, szerinted feladja magát?

– Ki tudja? Magam sem vagyok benne annyira biztos, hogy fel kéne adnia magát. Ha eszembe jut Isigami, én is arra hajlok, hogy legalább a nő hadd meneküljön meg.

– Amennyiben viszont hiába várunk rá, hogy Ha–naoka Jaszuko feladja magát, én nem tehetek mást, el kell kezdenem vizsgálgatni. Még ha azzal tönkre is teszem a barátságunkat.

– Hát, igen... – bólintott Jukava.

Mialatt a barátját nézte Hanaoka Jaszukóval beszélni, egymás után szívta a cigarettákat. Jaszuko csak lógatta a fejét, már egy jó ideje lényegében nem változtatott a testtartásán. Jukavának is csak a szája mozgott, az arckifejezése változatlan volt. De az őket körülvevő feszültség még ott is érezhető volt, ahol Kuszanagi állt.

Jukava felemelkedett. Miután meghajtotta magát a nő felé, elindult Kuszanagi irányába. Jaszuko még mindig ugyanabban a pózban ült. Úgy tűnt, mint aki mozdulni sem bír.

– Bocs, hogy megvárattalak – mondta Jukava.

– Végeztetek?

– Igen.

– És mit fog csinálni?

– Nem tudom. Én csak elmondtam neki. Nem kérdeztem, mihez kezd, és nem is javasoltam semmit. Minden rajta múlik.

- Az előbb már megmondtam, hogy ha nem adja fel magát...
- Tudom – hallgattatta el Jukava felemelt kézzel, majd elindult. –
Kevesebből is megértem. Viszont lenne egy kérésem.
- Találkozni akarsz Isigamival.
Kuszanagi feleletére Jukava elcsodálkozott egy kicsit.
- Honnan tudtad?
- Hát honnan? Azért elég régóta ismerlek...
- Gondolatátvitel? Igaz, jelenleg még barátok vagyunk –
mosolygott Jukava bánatosan, ahogy kimondta.

19

Jaszuko csak ült a padon, és meg sem bírta mozdulni. Egész testére ránehezedett, amit a fizikustól az imént hallott. Sokkoló volt, és főleg rettentően súlyos. A lelke készült összeroppanni alatta.

Ez az ember még erre is képes volt... A szomszédjában lakó matematikatanárra gondolt.

Nem avatta be, hogy mit kezdett Togasi holttestével. Azt mondta, neki nem kell ilyesmivel foglalkoznia. Kifejezéstelen hangon közölte vele a vonal túlsó végén, hogy mindent elintézett egyedül, aggodalomra semmi ok, gondolt vissza Jaszuko.

Furcsának persze furcsa volt. Miért kérdezgette a rendőrség a bűntény másnapjáról? Korábban Isigami pontosan megmondta nekik, mit csináljanak március tizedikén este. Mozi, rámenéterem, karaoke box, és az éjszakai telefonálás. Mindent az ő utasítására tettek, azt viszont nem tudta, miért. Amikor a nyomozók az alibijét kérdezték, elmondott mindent úgy, ahogy történt, de legszívesebben visszakérdezett volna. Miért március tizedike?

Most mindent megértett. A rendőrség érthetetlen kérdéseit mind Isigami idézte elő. De annyira szörnyű volt a módszer! Kétségtelen volt, hogy azon kívül, amit Jukava elmondott, nem képzelhető el más magyarázat, de még nem tudta elhinni. Vagyis nem akarta. A gondolatát sem bírta elfogadni, hogy Isigami képes volt erre. Rágondolni sem akart, hogy egy olyan jellegtelen, átlagos, nem különösebben vonzó, középkorú nő kedvéért, mint ő, valaki sutba dobja az életét. Tudta, hogy a lelke nem elég erős ahhoz, hogy ezt elfogadja.

Eltakarta az arcát. Nem akart gondolni semmire. Jukava azt mondta, nem mondja el a rendőröknek. Hogy az egész csak feltételezés, és nincs semmi bizonyítéka, úgyhogy döntsön nyugodtan, hogy mi legyen ezután.

Micsoda dolog volt ilyen kegyetlen választás elé állítani őt!

Nem tudta, mihez kezdjen. Még ahhoz sem volt ereje, hogy felálljon, szinte kővé dermedve kuporgott ott, amikor hirtelen a vállához ért valaki.

Ijedten emelte fel a fejét.

Kudó nézett le rá aggódó tekintettel.

– Mi baj?

Nem is értette egy pillanatig, hogy kerül ide Kudó. Nézte az arcát, aztán lassan az eszébe jutott, hogy találkoztuk volt. Mivel nem jelent meg a megbeszélte helyszínen, a férfi aggodalmában biztos elindult megkeresni.

– Ne haragudj! Egy kicsit... elfáradtam.

Ezen kívül nem jutott eszébe más mentség. Egyébként pedig tényleg iszonyúan fáradt volt. Persze, nem testileg.

– Rosszul vagy? – szólongatta Kudó kedvesen.

Ám számára most ez a kedves hang is olyan üresnek hangzott.

Ráeszmélt, hogy néha nem ismerni az igazságot is bűn. És hogy nem sokkal ezelőtt ez őrá is vonatkozott.

– Semmiség – mondta Jaszuko, és felállni készült. Egy kicsit megszédült, mire Kudó odanyújtotta a kezét.

– Történt valami? Nagyon sápadt vagy.

Jaszuko megrázta a fejét. Kudó nem az volt, akinek elmagyarázhatta volna a helyzetet. Bár olyan ember talán nem is igen volt a világon.

– Semmi baj! Csak egy kicsit rosszul lettem, és leültem pihenni. Már jól vagyok – hangosan akarta mondani, de nem volt hozzá ereje.

– Itt állítottam meg a kocsit, egypár lépésre. Pihenj egy kicsit, mielőtt indulunk!

Kudó szavaira Jaszuko újra az arcába bámult.

– Indulunk?

– Foglaltam asztalt egy étteremben. Elvileg héttől, de fél órát egész nyugodtan késhetünk.

– Ja...

Az étterem szó szintén olyan idegenül csengett, mintha egy más dimenzióhoz tartozna. Nem mondhatja komolyan, hogy neki most egy ilyen helyre kell mennie? Ilyen lelkiállapotban ragasszon mosolyt az arcára, és álljon neki jól nevelten késsel-villával étkezni? Persze, természetesen ezért Kudót egyáltalán nem terheli felelősség...

– Ne haragudj – suttogta Jaszuko. – Sehogy sem bírom rávenni magam.

Vacsorázni ráérünk akkor, ha nem vagyok ilyen rosszul. Ma valahogy, mit is mondjak...

– Jó – Kudó feltartotta a kezét, jelezve, hogy ne is mondja tovább.
– Én is úgy látom, hogy az lesz a legjobb. Annyi minden történt, természetes, hogy fáradt vagy. Ma pihenj csak nyugodtan. Ha belegondolok, túl sokáig tartott ez az egész felhajtás. Inkább pihened kellene. Figyelmetlen voltam.

Ne haragudj!

Látva, hogy Kudó nem csak megjátssza a bocsánatkérését, Jaszuko újfent megállapította, hogy milyen jó ember. Őszintén törődik vele. De hiába szeretik annyian, ő mégsem tudott boldog lenni. De miért...

A férfi átkarolta a hátát, hogy támogassa. A kocsija ott parkolt az út szélén, alig ötven méterre tőlük.

– Elviszlek – mondta Kudó.

Tudta, hogy vissza kéne utasítania, de elfogadta. Most végeleáthatatlanul hosszúnak tűnt a hazáig vezető út.

– Tényleg minden rendben? Ha valami baj van, szeretném, ha nem titkolnád el előlem – kérdezte még egyszer a férfi, miután beszálltak a kocsiba. Jaszukót elnézve nem is volt csoda, hogy aggasztotta a dolog.

– Nem, semmi baj. Ne haragudj – mosolygott rá a nő. Minden erejére szüksége volt ehhez az alakításhoz.

Többszörösen is szégyellte magát Kudó előtt. Ez az érzés azonban eszébe juttatott valamit. Mit is mondott Kudó, miért akarta, hogy ma találkozzanak?

– Nem azt mondtad, hogy valami fontosról akarsz beszélni velem?

– De, eredetileg azt akartam – sütötte le a férfi a szemét. – De ma inkább hagyjuk.

– Biztos?

– Igen – gyújtotta be a motort.

A kocsiban rázkódva, Kudó mellett ülve csak bámult kifelé az ablakon.

A nap teljesen lement már, a város lassan elővette éjszakai arcát. Milyen jó lenne, ha ezzel a lendülettel minden elsötétülne, és vége

lenne a világnak, gondolta.

A férfi a ház előtt állította meg az autót.

– Pihenj egy jó nagyot! Majd hívlak.

– Jó – bólintott Jaszuko, és már az ajtó kilincsére tette a kezét, de Kudó újra megszólalt:

– Várj egy picit!

Jaszuko visszafordult. A férfi megnyalta az ajkait, és megütögette a kormánykereket. Aztán benyúlt az öltönye zsebébe.

– Mégis elmondom inkább most.

– Mit?

Kudó egy kis dobozkát vett elő a zsebéből. Egyből lehetett rajta látni, mi van benne.

– Nem szívesen csinállok ilyet, mert a tévésorozatokban túl gyakran látni, de gondoltam, nem árt egy kis formaság... – mondta, és kinyitotta Jaszuko előtt a dobozt. Egy gyűrű volt. Méretes gyémántja kápráztatóan szórta a fényt.

– Kudó... – Jaszuko döbbenten meredt a férfi arcába.

– Nem kell most rögtön válaszolnod – mondta. – Miszatóra is tekintettel kell lennünk, és persze, mindenekelőtt a legfontosabb, hogy te mit érzel. De szeretném, ha tudnád, hogy én nem csak szórakozom. Egészen biztos vagyok benne, hogy boldoggá tudlak tenni titeket – azzal megfogta Jaszuko kezét, és beletette a dobozkát. – Attól, hogy elfogadod, még nem kell tehernek érezned. Ez csak egy sima ajándék. Ám amint elhatározod, hogy ezentúl velem fogsz élni, ennek a gyűrűnek jelentése lesz. Megtennéd, hogy gondolkodsz rajta?

Jaszuko megérezte a tenyerében a dobozka súlyát, és teljesen kétségbeesett. A meglepetéstől a férfi vallomásának fele sem jutott el az agyáig, de a szándékát azért megértette. Pont azért zavarodott össze ennyire, mert megértette.

– Bocs! Biztosan túl hirtelen jött neked – mosolygott Kudó szégyenlősen. – Nem kell elkapkodnod a választ. Megbeszélheted Miszatóval is – mondta, és becsukta a Jaszuko kezében lévő doboz fedelét.

– Jó?

Jaszukónak nem jutott eszébe, mit kéne mondania. A gondolatok összevissza kergetőztek a fejében. Még Isigamiról is... De nem, valójában szinte csak róla.

– Gondolkodni... fogok – csak ennyit bírt kifacsarni magából válaszként.

Kudó elégedetten bólintott, Jaszuko pedig kiszállt a kocsiból.

Megvárta, amíg az autó elmegy, csak azután indult el a lakás felé.

Miközben benyitott, rápillantott a szomszéd ajtóra. Csordultig volt postai küldeményekkel, de újság nem volt. Isigami nyilván lemondta, mielőtt jelentkezett volna a rendőrségen. Egészen biztos, hogy ennyi odafigyelés az ő számára semmiség.

Miszato még nem volt otthon. Jaszuko leroskadtt, és nagyot sóhajtott.

Aztán hirtelen eszébe jutott valami, és kinyitotta a fiókot maga mellett.

Kivette a süteményes dobozt a legmélyéről, és levette a fedelét. Ebben a dobozban tartotta a régi leveleket, és most kihúzott egy borítékot a legaljáról. Semmi nem volt feltüntetve rajta. Benne egy írólap lapult, sűrűn teleírva.

Ez az, amit Isigami a legutolsó telefonhívása előtt bedobott Jaszuko ajtajának levélnyílásába. Még három másik boríték volt mellette. Mindegyik annak bizonyítására szolgált, hogy Isigami zaklatta Jaszukót. Az a három levél most a rendőrségen volt.

Ez az írás alaposan részletezte a levelek használatának módját és az idő kérdését, hogy mikor hogyan reagáljon a nyomozók kérdéseire, és egyebeket. Nemcsak Jaszukóra, hanem Miszatóra vonatkozóan is voltak benne utasítások. Mindenféle helyzetre felkészülve, olyan alapos magyarázatok szerepeltek a szövegben, hogy bármilyen kérdést szegezzenek is nekik, Jaszukóék ki tudjanak tartani. Ennek volt köszönhető, hogy mindketten tétovázás nélkül, nyíltan tudtak szembenézni a rendőrökkel. Jaszuko arra gondolt, ha elügyetlenkedi, és lelepleződik a hazugság, akkor Isigami fáradalmai teljesen hiábavalóak lettek volna.

Feltehetőleg Miszato is így volt vele.

Az utasítások végén még a következő megjegyzés szerepelt: Kudó Kuniaki úr tisztességes és megbízható ember. Azzal, hogy az

övé lesz, növeli az esélyét, hogy Ön és Miszato boldogok legyenek. Engem felejtse el egészen! Ne legyen büntudata! Ha Ön nem lesz boldog, hiába volt minden, amit tettem.

Ahogy most újraolvasta, megint kicsordultak a könnyei.

Még soha életében nem látott ennyire mély szerelmet. Pontosabban azt sem tudta, hogy létezik ilyen a világon. Isigami kifejezéstelen arca alatt olyan mély érzelmek lapultak, amilyenek egy átlagos ember számára felmérhetetlenek.

Amikor megtudta, hogy a férfi feladta magát, azt hitte, egyszerűen csak az ő helyükbe lépett. De most, hogy hallotta Jukava történetét, sokkal jobban mellbe vágta a levélből sugárzó érzelmek.

Elmegy a rendőrségre, és mindent elmond, gondolta. Csakhogy hiába teszi, attól még Isigami nem menekül meg. Hisz ő is embert ölt!

Szemébe ötlött a Kudótól kapott gyűrű doboza. Kinyitotta, és a csillogó követ nézegette.

Lehet, hogy most volna a dolga, hogy a saját boldogságával foglalkozzon, ha már így alakult, Isigami kívánsága szerint. Ahogy írja, ha most megtörik, a férfi áldozata hiábavaló volt.

Viszont szenvedést okozott neki eltitkolni a valóságot! Hiába is találná meg a boldogságát, így soha nem érezné magát valóban boldognak. Egy életen át furdalna a lelkiismeret, és egészen biztos, hogy egy percre sem lenne nyugodalma. Viszont lehet, hogy valamennyit leróna a tartozásából, ha ezt vállalna, gondolta Jaszuko.

Felhúzta a gyűrűt az ujjára. Szép volt a gyémánt. Micsoda boldogság lenne, ha tiszta szívvel repülhetne Kudó karjaiba! De ez az álom nem teljesülhet be. Az ő leikéről már soha nem tűnik el ez a sötét folt. Az egyetlen, akinek makulátlan a lelke, az Isigami.

Amikor épp visszatette a tokjába a gyűrűt, megszólalt a mobiltelefonja.

Ránézett a kijelzőre. Egy ismeretlen szám jelent meg rajta.

– Halló – szólt bele óvatosan.

– Halló, Hanaoka Miszato édesanyjával beszélek?

Férfihang volt. Nem volt ismerős.

– Igen, én vagyok.

Rossz előérzete támadt.

– Szakano vagyok, a Morisita Déli Középiskolából. Elnézést, hogy ilyen váratlanul telefonálok.

Ez Miszato iskolája volt.

– Miszatóval történt valami?

– Nem sokkal ezelőtt a földön fekvő találták meg a tornacsarnok mögött. És... kiderült, hogy elvágta a csuklóját valamivel.

– Mi?

A szíve majd kiugrott a helyéről, és alig kapott levegőt.

– Erősen vérzett, ezért azonnal kórházba szállítottuk. Nincs életveszélyben, nyugodjon meg! De lehetséges, hogy öngyilkossági kísérletről van szó, és szeretném, ha ezzel ön is tisztában lenne...

A férfi mondandójának második feléből már szinte semmi nem jutott el Jaszukóhoz.

A szemben lévő falon számtalan folt volt. Véletlenszerűen kiválasztott közülük néhányat, és a fejében mindegyiket egyenes vonallal kötötte össze.

Az elkészült ábra három-, négy- és hatszögek kombinációjából állt. Ezután elkezdte négy színnel elkülöníteni őket. Nem szabad, hogy az egymás mellettieknél ugyanolyan színük legyen. Természetesen az egész műveletet a fejében végezte.

Ezt a feladatot Isigami egy percen belül megoldotta. Ekkor előbb kitorölte az ábrát a fejéből, majd újabb pontokat választott, és újrakezdte.

Nem volt bonyolult dolog, de akárhányszor ismételte, nem tudott ráunni.

Amikor majd belefárad a négyszín-problémába, jöhetnek az analízis-feladatok. A foltok összes koordinátáját kiszámolni is elég sok időt igényelhet.

Kit érdekel, hogy a teste nem szabad, gondolta. Csak papír és ceruza kell, hogy matematikai feladatokkal foglalkozhasson. Ha megkötöznék kezét-lábát, majd a fejében folytatja ugyanazt. Még ha nem is lát, nem is hall semmit, az agyáig akkor sem érhet el senki. Számára az ott maga volt a paradicsom. Egy matematika nevű ásvány lelőhelye, és egy egész élet is túl rövid lenne ahhoz, hogy mindet kibányássa.

Nem kell, hogy elismerjék, gondolta újfent. Bár vágyott rá, hogy cikkeket jelentessen meg, amiket értékelnek, de a matematika lényege nem ez. Mindegy, hogy ki mászta meg elsőnek a hegyet, elég, ha az illető maga tudja.

Igaz, neki is időre volt szüksége ahhoz, hogy idáig eljusson. Alig valamivel azelőttig már majdnem teljesen szem elől tévesztette az élet értelmét. Addig jutott, hogy már azt gondolta: itt van ő, aki a matematikán kívül nem jó semmire, de akkor minek él egyáltalán, ha mégsem ezzel foglalkozik? Nap mint nap csak a halál járt az eszében. Azt hitte, senki sem búsulna utána, senki sem hiányolná, sőt talán nem is vennék észre, hogy meghalt.

Egy évvel ezelőtt azonban valami történt. Isigami otthon volt, épp a kezében egy kötéllel kereste a helyet, ahová felköthetné. Egy társasházi lakásban meglepő módon nem nagyon akad ilyen. Végül bevett egy szöveget a tartóoszlopba. Arra akasztotta a meghurkolt kötelet, és ellenőrizte, hogy kibírja-e, ha ránehezedik. Recsegett-ropogott az oszlop, de sem a szög nem görbült el, sem a kötélenem szakadt el.

Az égvilágon nem maradt más elintéznivalója. Semmi oka nem volt meghalni. Csak éppen élni sem.

Felállt a korszékre, és pont, amikor át akarta dugni a fejét a kötélre, megszólalt az ajtócsengő.

A sors keze volt.

Csak azért nem hagyta figyelmen kívül a csengetést, mert senkinek sem akart problémát okozni. Az ajtó előtt álló valaki talán valami sürgős ügyben jött.

Ajtót nyitott, és két nő állt előtte. Ránézésre anya és lánya.

– Most költöztünk ide, a szomszédba – mutatkozott be az anyának látszó nő. A lánya is fejet hajtott mellette. Amikor meglátta őket, valami belehasított Isigamiba.

Milyen szép szemük van! Eddig még soha nem fordult vele elő, hogy elragadja vagy meghassa valamilyen szépség. Nem tudta, mire jó a művészet. De ebben a pillanatban mindent megértett. Észrevette, hogy a lényegét tekintve ugyanolyan szép, mint megoldani egy matematikafeladatot.

Már alig emlékezett, hogy mit mondtak akkor. Viszont a szemük mozgása, ahogy őt nézték, a pislogásuk még most is élénken élt az emlékezetében.

A Hanaokáékkal való találkozás hatalmas változást hozott az életébe.

Öngyilkossági szándéka szertefoszlott, és újra örülni kezdett az életnek. Már az is élvezetet jelentett, ha csak elképzelte, hogy hol és mit csinálnak. A világ nevű koordináta-rendszerben végre létezett számára két viszonyítási pont: Jaszuko és Miszato. Ez számára maga volt a csoda.

A vasárnapok nagy örömet hoztak. Ha kinyitotta az ablakot, hallani lehetett, ahogy beszélnek. Hogy miről, azt nem tudta. De a szelek szárnyán berepülő halk hangok jelentették számára a legtökéletesebb zenét.

Egyáltalán nem ébredt fel benne a vágy, hogy valamit akarjon tőlük.

Végig úgy gondolta, hogy távol kell tőlük tartania magát. Ugyanakkor rájött: a matematika is ugyanilyen. A magasztos dolgokkal már kapcsolatba kerülni is boldogság! Ha a hírnévre törne, azzal a méltóságán ejtene csorbát.

Isigami részéről magától értetődő volt, hogy segít rajtuk. Ha ők nincsenek, ő sem lenne. Nem a helyükbe lépett: ezzel csak a tartozását fizette vissza. Bár ők nyilván nem tudtak róla. De ez így rendben is volt.

Néha az ember már csupán azzal, hogy bátran éli az életét, segít valakin.

Amikor meglátta Togasi holttestét, máris készen volt a terv a fejében.

Egy holttesttől nemigen lehet tökéletesen megszabadulni. Akármilyen ügyesen is teszi, nem lehet nulla az esélye, hogy megtalálják. De ha véletlenül sikerül is jól elrejteni, Hanaokáék lelke sohasem nyugodhatna. Kénytelenek lennének félelemben élni, hogy egyszer kiderül, mit tettek. Ő pedig nem bírta volna ki, hogy ekkora szenvedést kelljen elviselniük.

Egyetlen módszer volt, hogy biztosítsa Jaszukóék nyugalmát. Teljesen el kellett vágni tőlük a bűntettet. Olyan pályákra kellett

átvinni, amelyek első pillantásra összeköthetőnek tűnnek, ám biztosan nem metszik egymást.

És ekkor határozta el, hogy a Mérnököt fogja használni.

A Mérnök... Az a férfi, aki épp csak elkezdte a hajléktalanlétet a Sin Óhasi mellett.

Isigami március tizedikén, kora reggel ment oda a Mérnökhöz, aki szokás szerint a többi hajléktalantól távolabb üldögélt.

Egy munkát szeretne rábízni, mondta neki indításképpen. Néhány napig felügyelni kellene a munkálatokat egy folyónál. Az korábban feltűnt neki, hogy a Mérnök építészettel kapcsolatosan dolgozhatott.

De miért őt választotta, értetlenkedett a Mérnök. Jó oka volt rá, mondta Isigami. Aki eredetileg végezte volna ezt a munkát, egy baleset miatt nem tud odamenni, de nem kapják meg az engedélyt, ha nincs ott a felügyelő, ezért szükségük van valakire helyette... Ezt mondta neki.

Amikor odaadott neki ötvenezer jent előlegként, a Mérnök belement.

Isigami magával vitte a szobába, amit Togasi bérelt. Ott átöltöztette Togasi ruháiba, és megparancsolta, hogy estig maradjon nyugton.

Este odarendelte a Mérnököt a Mizue állomásra. Előtte ellopott egy biciklit a Sinozakin. Azért választott lehetőleg újat, mert örült volna, ha lármázik miatta a tulajdonos.

Különben pedig készenlétben állt még egy bicikli. Azt a Mizue előtti állomáson, az Icsinoén szerezte. Ez ócska volt, és a zárját is csak mutatóba szánták.

Az újra felültette a Mérnököt, és együtt mentek ki a helyszínre. Arra a bizonyos helyre a régi Edo-folyó partján.

Ami ezután történt, attól elkomorodott, ha csak eszébe jutott. A Mérnök az utolsó pillanatig nem tudhatta, miért kell meghalnia.

A második gyilkosság nem juthatott a tudomására senkinek, különösen Hanaokáéknak nem volt szabad rájönniük. Ezért direkt ugyanazt az eszközt használta, és ugyanúgy is járt el.

Togasi holttestét hat részre darabolta a fürdőszobában, mindegyikre nehezéket kötött, és behajította a Szumidába. Három helyre elosztva, mindegyiket éjjel. Három éjszakába telt. Egyszer

biztos megtalálják, de az nem baj. A rendőrség egészen biztos, hogy nem lesz képes megállapítani a holttest személyazonosságát. Az ő dokumentációik szerint Togasi holtteste előkerült. Ugyanaz az ember pedig kétszer nem halhat meg.

Erre a trükkre valószínűleg egyedül Jukava volt képes rájönni. Ezért döntött úgy Isigami, hogy feladja magát. Eleve erre számított, és fel is volt rá készülve.

Jukava nyilván elmondja Kuszanaginak. Kuszanagi továbbítja a főnökének. Ám a rendőrség nem tud lépni. Eleve nem bírják bebizonyítani, hogy az áldozat személye más volt. Mindjárt itt a per, vélte Isigami. Most már nincs visszaút. Mire föl lenne? Hiába a fizikuszeni fantasztikus elmélete, nem lehet vitába szállni a tettes beismerő vallomásával.

„Nyertem” – gondolta Isigami.

Megszólalt a berregő, amit a fogda bejáratánál használnak. Az őrfelállt.

Rövid szóváltás után valaki belépett. Kuszanagi állt meg Isigami zárkája előtt.

Az őrfelállt parancsára kilépett a zárkájából. Megmotozták, majd átadták a nyomozónak, aki egész idő alatt egy árva szót sem szólt.

Alighogy kiléptek a fogda ajtaján, Kuszanagi odafordult hozzá.

– Hogy érzi magát?

A nyomozó még mindig udvariasan beszélt vele. Vajon ez jelent valamit?

Vagy mindig így szokta? Isigami nem tudta.

– Hát, azért mégiscsak elfáradtam egy kicsit. Szeretném, ha felgyorsítanák az eljárást, ha egy mód van rá.

– Jó, akkor legyen ez az utolsó kihallgatás. Van valaki, akivel szeretném, ha találkozna.

Isigami a szemöldökét ráncolta. Ki lehet az? Csak nem Jaszuko!

Odaértek a vallatószoba elé, és Kuszanagi kinyitotta az ajtót. Jukava Manabu várta bent. Magába roskadva ült, az arca beesett volt, és merően nézett Isigamira.

Na, itt az utolsó akadály, gondolta. Összeszedte magát.

A két zseni egy jó darabig csak hallgatott, egymással szemben, az asztal két oldalán. Kuszanagi a falnak támaszkodva állt, és

figyelte őket.

– Lefogytál egy kicsit – törte meg a csendet Jukava.

– Tényleg? Pedig rendesen eszem.

– Akkor jó. Egyébként – nyalta meg Jukava a száját nem bánod, hogy zaklatónak bélyegeztek?

– Nem vagyok zaklató! – felelte Isigami. – Csak feltűnés nélkül védelmeztem Hanaoka Jaszukót. Már annyiszor elmondtam!

– Tudom. Azt is, hogy jelenleg is őt véded.

Isigami arcára egy pillanatra kiült valami kényelmetlenség. Aztán felnézett Kuszanagira.

– Nem hinném, hogy ez a beszélgetés a nyomozás hasznára válna.

Kuszanagi hallgatott. Jukava szólalt meg újra.

– Elmondtam neki, amit gondolok. Hogy mit tettél igazából, és kit öltél meg.

– Magánügy, hogy kinek mit mesélsz.

– Neki is elmondtam. Hanaoka Jaszukónak.

Jukava szavaira Isigami arca megfeszült. De aztán rögtön kaján vigyorra váltott.

– Mutatott legalább egy kis megbánást? Hálás volt nekem?

Megszabadítom a koloncától, erre mit hallok? Hogy szemrebbenés nélkül közli: semmi köze hozzám!

Ahogy Isigami vigyorogva játszotta a született gonoszt, Kuszanagi szíve összeszorult. Nem tudta felfogni, hogy egy ember ennyire szerethet valakit.

– Úgy látom, abban a hiszemben vagy, hogy ha te nem mondod el az igazságot, az nem fog kiderülni, de ez nem egészen így van – mondta Jukava. – Március tizedikén eltűnt egy férfi. Egy ember, aki nem vétett semmit. Amint megtudják, ki volt, és előkeresik a családját, lehetővé válik a DNS-vizsgálat. És ha összevetik a Togasi Sindzsinek vélt holttest adataival, rájönnek, kinek a földi maradványait találtuk meg valójában.

– Nem értem, miről is beszélsz itt nekem – mosolygott Isigami. – Nem hinném, hogy annak az embernek van családja. Még ha lenne is rá véletlenül valami más módszer, a holttest személyazonosságának kiderítése hatalmas munkát és rengeteg

időt igényel. Addigra pedig már az én peremnek vége lesz. Természetesen bármi legyen is az ítélet, nem fogok fellebbezni. És ha megvan a végzés, az ügynek vége. A „Togasi Sindzsi-gyilkosság” ügye lezárva. A rendőrség tehetetlen. Vagy – nézett Kuszanagira – netán a történeted hallatán majd sutba dobják az egész nyomozást? Akkor még engem is szabadlábba kéne helyezniük! Miért? Mert nem én vagyok az elkövető? De hát az vagyok! Ezzel a vallomással mit kezdtek?

Kuszanagi lehajtotta a fejét. Úgy volt, ahogy Isigami mondta. Hacsak nem tudják bebizonyítani, hogy a vallomása hazugság, az eseményeket nem lehet feltartóztatni. A rendőrség már csak így működik.

– Van valami, amit el akarok neked mondani – szólalt meg Jukava.

– Na, mi? – nézett rá Isigami.

– Az eszedet... azt a nagyszerű eszedet, miért kellett ilyesmire használnod? Rendkívül szomorú! És az is, hogy örökre elvesztettem az egyetlen riválisomat.

Isigami összeszorította a száját, és lesütötte a szemét. Mintha próbálta volna megőrizni az önuralmát.

Végül felnézett Kuszanagira.

– Úgy tűnik, befejezte a mondandóját. Mehetünk?

Kuszanagi Jukavára pillantott. Ő némán bólintott.

– Menjünk – mondta, és kinyitotta az ajtót.

Először Isigami lépett ki, majd Jukava követte.

Kuszanagi Jukavát hátrahagyva épp visszavitte volna a fogdába Isigamit, amikor valami történt. A folyosó kereszteződésében Kisitani bukkant fel, a nyomában egy nővel.

Hanaoka Jaszuko volt az.

– Mi baj? – kérdezte Kisitanitól.

– Hát... Jelentkezett ez a hölgy, hogy mondani akar valamit és... épp az imént olyasmit mesélt, hogy csak...

– Egyedül hallgattad meg?

– Nem, a főnök is ott volt.

Kuszanagi ránézett Isigamira. Szürke volt az arca. Véreres szemekkel meredt Jaszukóra.

– Hogy kerül ide... – suttogta.

Jaszuko arca, ami addig szinte fagyottan merev volt, egyszer csak eltorzult. Szeméből ömleni kezdtek a könnyek. Isigami elé lépett, és hirtelen leborult elé.

– Bocsásson meg! Nem kellett volna! Értünk... értem... – hevesen rázkódott a háta.

– Micsodát? Miket beszél itt... össze... Miket beszél... – Isigami szinte révülten darálta a szavakat, mint egy varázsigét.

– Hogyan lehetnék mi egyedül boldogok... Képtelenség! Én is bűnhődni fogok! Megkapom a büntetésem, magával együtt én is megkapom! Összesen ennyi, amit tehetek... Ennyit tehetek csupán magáért.

Bocsásson meg! Bocsásson meg!

Jaszuko homlokát a padlóra téve zokogott tovább.

Isigami a fejét rázva hátrált. Arcát eltorzította a kín.

Megpördült, két kézzel a hajába túrt...

Aztán artikulálatlanul üvölteni kezdett, mint egy vadállat. Csalódással és kétségbeeséssel volt teli a hangja. Aki csak hallotta, mindenkit szíven ütött.

Rendőrök rohantak oda, le akarták fogni.

– Hozzá ne nyúljanak! – állta útjukat Jukava. – Legalább sírni hagyják!

Isigami háta mögé állt, és két kezét a vállára tette.

Isigami tovább üvöltött. Kuszanaginak úgy tűnt, mintha a lelke szakadna ki.

Tartalom

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)